JOI, 29 MAI 1980,
ANUL XIV (Nr. 661)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

1 IUNIE–
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

NUMĂR
REALIZAT
ÎN
COLABORARE
CU
CITITORII

22

HOTĂRÎRILE FORUMULUI TINERETULUI PRIND VIAȚĂ

Puternic mobilizați de cuvîntarea tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** secretarul general al partidului, la deschiderea Forumului tinerei generații, dorim ca în cronica pionieriei să înscriem noi și bogate fapte de muncă, de omenie, de cutezanță revoluționară.

Pentru a cunoaște și a ne însuși hotărîrile Forumului tinerei generații am invitat în mijlocul nostru pe cei care au participat la lucrări. Foarte interesante și, prin urmare, avînd calitatea să stimuleze gîndirea creatoare, energia și voința de a acționa, s-au dovedit a fi dezbaterile organizate de către pionierii din localitățile Slobozia, Fetești, Călărași, Țăndărei, Căzănești, Lehliu, Ciocănești, Grivița, Borcea, Făcăieni. Eforturile noastre pentru a încheia anul școlar cu rezultate cît mai bune la învățătură au sporit și sîntem convinși că roadele vor fi grăitoare.

EROII MUNCII SOCIALISTE SE ADRESEAZĂ COPIILOR

CALD LEGĂMÎNT ÎN MUNCĂ

Un cald legămînt de muncă și de afecțiune există între toate generațiile de oameni ai patriei noastre: o prietenie puternică, o conlucrare deplină. Date fiind munca, răspunderea ce le am în procesul de producție, pot spune că prin mîinile mele au trecut, de fapt, mai multe generații de tineri. Și sînt bucuros că această legătură vitală între mai tineri și mai vîrstnici este armonioasă, materializîndu-se în fapte luminoase. Printre cei care alcătuiesc rîndurile cutezătoare ale tinerei noastre generații îmi sînt foarte dragi și apropiați copiii noștri, care poartă cu mîndrie la piept cravata roșie cu tricolor. Ca părinte și ca om al muncii, comunist, urmăresc și eu, cu toate gîndurile optimiste îndreptate spre viitor, formarea copiilor noștri ca oameni de nădejde ai patriei.

Eu însumi, cînd am fost copil, am învățat, m-am pregătit temeinic pentru viață. Am fost instruit și educat la școala industriei reșițene. După absolvirea școlii profesionale siderurgice (prima școală, cu acest profil din țară), în 1952, m-am angajat la secția furnale ca muncitor la creuzetul furnalului, trecînd prin toate posturile cheie pînă cînd am ajuns în funcția de prim-furnalist. Am absolvit în 1958 școala tehnică de maiștri la Hunedoara, iar din 1968 am fost promovat în funcția de prim-maistru. Un moment de neuitat — și cea mai mare bucurie a mea — a fost în septembrie 1971, cînd tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** secretarul general al partidului mi-a înmînat înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste. Acest titlu mă obligă să muncesc și mai bine, pentru a obține, împreună cu toți tovarășii mei de muncă de la Combinatul siderurgic Reșița, rezultate superioare în activitatea profesională, în pregătirea politico-ideologică. Din experiența mea pot să recomand copiilor multă seriozitate în a învăța și a munci temeinic încă de pe băncile școlii, de a dori cu toată dragostea specifică vîrstei lor să se perfecționeze, să-și educe trăsăturile de voință, de caracter, să ajungă oameni destoinici acolo unde economia națională, unde patria o cere.

La noi, la furnale și la combinat au fost numeroși pionieri și școlari în vizită. Eu însumi am participat la numeroase activități pionierești. Știu că avem copii minunați, care au la îndemînă condiții deosebite oferite de partidul și statul nostru. Le doresc tuturor să obțină numai rezultate bune la învățătură și în muncă, în întreaga viață de organizație, pentru ca toți să poată ajunge mîine veritabili eroi ai muncii socialiste, constructori ai socialismului și comunismului pe pămîntul României.

Petru Sfercocea
maistru principal furnalist,
Erou al Muncii Socialiste

Pentru a veni în sprijinul absolvenților claselor a VIII-a, care în acest an vor deveni cu toții liceeni, au fost organizate în toate unitățile de pionieri acțiuni care s-au desfășurat sub genericul «Profesia mea».

Munca de învățătură o împletim cu numeroase acțiuni de muncă patriotică așa încît am hotărît ca, pînă la sfîrșitul anului școlar, să ne realizăm angajamentele în proporție de 80 la sută. Și pentru că vacanța «bate la ușă» am și luat unele măsuri: ne-am pregătit satele de vacanță din Fetești și Călărași pentru ca acestea să-și primească oaspeții cît mai bine, iar cluburile de vacanță din toate școlile și casele pionierilor și șoimilor patriei au intrat în plin proces de amenajare. Participanții la taberele de muncă patriotică, ce vor fi organizate la nivelul unităților, vor da ajutor peste tot, acolo unde va fi nevoie de sprijinul pionierilor.

DANIELA BERBECEL
cl. a VI-a, Liceul pedagogic Slobozia,
pionier-locțiitor al președintelui
C.J.O.P.-Ialomița

● **Și fetele îndrăgesc electronica! (foto Carmina Nedescu, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Horezu).**

CUTEZĂTORII DIN ROȘIENI

Pionierii Școlii generale Roșieni, com. Dobrun, jud. Olt — ne scrie **Luminița Bădiță,** *clasa a VII-a, pionieră-comandantă a unității — sînt convinși, ca de altfel atîția alți colegi de-ai lor, că odihna activă, munca în afara orelor de clasă le consolidează și completează cunoștințele, îi ajută să se integreze în viața socială. Cu prilejul aniversării a 2 050 de ani de la întemeierea primului stat dac centralizat și independent sub conducerea lui Burebista, ei au luat inițiativa ca, prin efortul și perseverența întregului colectiv, ale fiecăruia în parte, în micul muzeu amenajat de ei în localitate să expună mărturii ale străvechii arte populare roșienene și culegeri de folclor local. Muzeul va găzdui, de asemenea, și lucrări literare realizate de pionieri, în care aceștia oglindesc viața și preocupările consătenilor, activitatea organizațiilor de pionieri și ale șoimilor patriei din comună.*

LOCUL I

Printr-o tenace și perseverentă pregătire, ne comunică pioniera **Argenta Dumitrescu,** *detașamentele claselor a III-a A și a IV-a D ale Școlii generale din Techirghiol, jud. Constanța, au cucerit primul loc într-o foarte strînsă confruntare la care au participat opt echipaje. Tema concursului «Sîntem aici de 2 050 de ani» a atras numeroși participanți din întreaga unitate, așa că victoria este cu atît mai lăudabilă.*

Împărtășindu-le bucuria și mîndria de a fi cei mai buni dintre cei buni, publicăm fotografia «Atenție la întrebări», realizată de membrii cercului foto din școală.

TROFEE ALE HĂRNICIEI PIONIEREȘTI

Comandantul unității de pionieri de la Școala generală Bucșoaia, com. Frasin, județul Suceava, ne informează despre realizarea integrală a angajamentului la muncă patriotică pe anul 1980.

La capitolul «materiale recuperabile metalice» ei precizează că 2 900 kg au fost predate peste angajamentul asumat.

PORTRET PENTRU «CHENARUL DE ONOARE»

Primim de la pioniera **Ligia Daniela Pop** *din clasa a VI-a C, Școala generală nr. 8 Toplița, o scrisoare însoțită de o fotografie. Nu este a Ligiei Daniela, așa cum am fost tentați să credem, ci a colegei ei,* **Livia Braic,** *căreia expeditoarea scrisorii îi face un succint portret pe care vi-l prezentăm:*

«Colega noastră *Livia Braic* este una dintre pionierele cu care ne mîndrim. Silitoare, bună colegă, Livia a încheiat trimestrul cu medii de zece la toate obiectele, datorită sîrguinței și efortului depus zi de zi. Dar nu numai atît: ea participă cu însuflețire la toate acțiunile organizate de detașament. Locul al III-lea obținut la faza județeană a concursului de matematică i-a dat de înțeles că trebuie să muncească mai mult. Luînd exemplul Liviei, ne-am propus ca toți cei treizeci și șapte de pionieri din clasă să încheiem anul școlar cu rezultate bune și foarte bune la învățătură».

Ritmuri tinere în „Cîntarea României"

Copiii României

Copii ai României, tînără temelie,
Spre comunista eră ne poartă pașii azi,
Noi ne iubim fierbinte străbuna noastră glie
Și holdele-aurite, pădurile de brazi.

În viața noastră plăpîndă și curată,
N-am cunoscut războiul sau foamea, sărăcia,
Copilăria dulce, în țara minunată,
Ce-n veacul de lumină se cheamă România.

În ochii noștri limpezi, lucește tricolorul,
Iar inimile noastre pentru o țară bat
Și pentru omul iubit de tot poporul,
Ce luptă pentru pace ne-ncetat.

PETRESCU TEODORA CORINA
cl. a VII-a B,
Școala generală nr. 1 Videle,
județul Teleorman

Mîndrie

Mîndria de-a trăi în țara ta
E ca lumina soarelui pe frunte,
Ca aripa de vultur larg deschisă
Planînd semeț peste un pisc de munte.

Și nu e fericire mai înaltă
Ca fericirea de-a munci și de-a crea;
Eterni sînt anii noștri,
O, Patrie, în nemurirea ta!

ADRIANA MOCANU, cl. a VII-a A,
Școala generală nr. 15, Tîrgu Mureș

E timpul patriei...

E timpul patriei aici
În pîine, flori, în fiecare casă,
E timpul patriei aici
În tineri, în copii și în bunici,
În omul cu copiii lui la masă.

E timpul patriei acum
În fiecare floare de april,
E timpul patriei acum
În toți mestecenii din drum,
În fiecare zîmbet de copil.

E timpul patriei în noi,
În toate inimile gliei,
E timpul patriei în noi,
În fapte, oameni și eroi,
În toți copiii României.

LILIANA BORȘAN, cl. a VIII-a,
Liceul «Petru Maior», Gherla,
județul Cluj

FOTO-SEMNAL

COPIII DIN TÎNĂRUL ORAȘ COSTEȘTI- ARGEȘ SE PREZINTĂ

La numai cîteva zile după ce Forumul tinerei generații și-a încheiat lucrările, tinerii cetățeni ai unui foarte tînăr oraș din țară, prieteni statornici ai revistei noastre, au trimis pe adresa redacției un plic voluminos, conținînd fotografii destinate concursului nostru «Foto-Semnal».

Prin limbajul imaginii fotografice, pionierii Tatiana Diaconescu, Doina Şerban *și* Richard Ţuşcă *ne informează asupra modului în care au înțeles să acționeze pionierii Școlii generale nr. 1 din Costești pentru transpunerea în viață a hotărîrilor Forumului tinerei generații.*

Bogatul evantai de activități surprinse în obiectivul aparatului foto demonstrează că tinerii cetățeni cu cravată de pionier ai orașului Costești știu să-și gospodărească timpul, împletind cu frumoase rezultate învățătura cu munca, cu jocul în aer liber, cu voia bună. Dar să lăsăm să vorbească imaginile:

- **Cîțiva dintre candidații rubricii «Cînd cataloagele surîd» (foto 1 și 2).**
- **Acționînd astfel, nu vom lăsa să se risipească nici un gram de hîrtie (foto 3).**
- **De aici vom culege recolte bogate de legume! (foto 4).**
- **O pasionantă întrecere fotbalistică desfășurată în tovărășia naturii reînnoite și a unor veseli suporteri (foto 5).**
- **Ce părere ai de desenele noastre? (foto 6).**

Sîntem convinși, dragi cititori, că astfel de imagini pot fi întîlnite și în detașamentele și unitățile voastre. Sîntem gata să le găzduim cu plăcere în paginile revistei, la rubrica «Foto-Semnal».

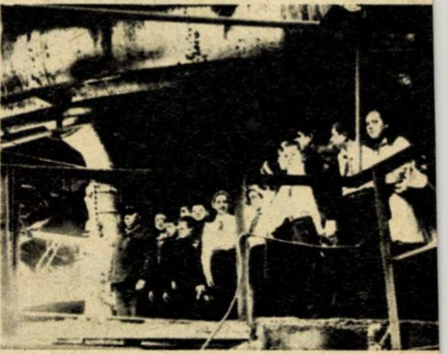

REPORTERII PIONIERI TRANSMIT DIN H

Cu carnetul de însemnări, cu aparatul de fotografiat, ei consemnează fapte și întîmplări din viața bogată în evenimente din jurul lor. Prezenți în școli, în grădinițe de copii, ei prezintă cu sensibilitate, cu simț de observație nu numai fapte și întîmplări referitoare la colegii mai mari sau mai mici, ci se străduiesc să surprindă ce e nou în orașul în care trăiesc și pe care-l iubesc, Hunedoara, unde bate inima fierbinte a marelui Combinat siderurgic. Furnalele fac parte din peisajul intim al orașului, iar oamenii săi înscriu zilnic fapte de onoare în cartea de aur a muncii. Vrednicia și priceperea, cutezanța comunistă, dăruirea muncitorească i-au adus Combinatului siderurgic titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Pionierii Hunedoarei sînt la înălțimea orașului lor, fii demni ai comuniștilor, ai părinților care lucrează în această cetate de foc și dau prețioasele oțeluri atît de necesare industriei noastre constructoare de mașini. De aceea, multe articole și fotografii pe care ni le trimit corespondenții noștri, pionierii hunedoreni, se referă la inima orașului, la combinat și la oamenii săi. În pagina de mai jos publicăm cu plăcere o selecție din articole trimise de pionierii subredacției «Tot înainte», de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Hunedoara.

ORAȘUL MEU DRAG

De mici, noi, copiii Hunedoarei, avem pe buze cuvintele cocsari, furnaliști, oțelari, laminatori. Sînt meseriile părinților noștri, oameni dîrji, care pot părea uneori aspri, dar ei sînt cu adevărat bărbați, căliți în iureșul scînteilor, al șarjelor, vestiți în toată țara, oameni drepți și cinstiți.

Orașul meu, mai frumos acum ca oricînd, pe drept cuvînt este socotit una

Doi pionieri de onoare: muncitorii Gheorghe Stoica și Gheorghe Asaftei, oaspeți obișnuiți ai subredacției «Tot înainte».

UNEDOARA

dintre cele mai vechi și mai vestite citadele ale siderurgiei românești. Noi, cei de aici, cunoaștem bine orașul, stradă cu stradă, cartier cu cartier. De pe dealul Chizidului poți cuprinde dintr-o privire panorama Hunedoarei. Impresionează multitudinea blocurilor, a străzilor cu mulți pomi care, primăvara și vara, împreună cu zonele verzi, dau impresia unui infinit cîmp de verdeață. Castelul Corvineștilor, cu zidurile vechi stă parcă de veghe asupra orașului. Mîndria noastră o constituie marele combinat din interiorul căruia țîșnesc spre înălțimi coșurile oțelăriilor și marile furnale, adevărați coloși în pîntecele cărora minereul incandescent se transformă, zi și noapte, în fontă, apoi în oțel.

Orașul modern crește sub ochii noștri. Cartiere noi de blocuri, un spital modern, creșe, școli, cinematografe, un mare stadion au fost realizate în ultimii ani.

Mă mîndresc cu orașul meu, cu oamenii care muncesc în Hunedoara și aș dori să le semăn. Aș vrea ca atunci cînd voi fi mare să muncesc cu sîrguință și cu pricepere spre a spori mai mult frumusețea și bogăția orașului meu.

FLORIN DENA, cl. a VI-a

Semafor la locul de muncă al părinților

Așa s-a numit una dintre acțiunile Școlii generale nr. 2. Noi, pionierii, ne-am dus la atelierul de modelărie din cadrul combinatului, unde, în fața muncitorilor, l-am felicitat pe colegul nostru Marius Borza pentru rezultatele sale frumoase la învățătură. De față se afla și tatăl său, Iosif Borza, șef de echipă, fruntaș în muncă, cunoscut și stimat de întreaga uzină. Și, bineînțeles, se aflau muncitori din secție. Toată clasa știe că Marius vrea să lucreze, cînd va fi mare, în același atelier cu tatăl său. Privindu-i cum stau alături, ne dădeam seama cît de bucuroși, cît de emoționați erau cei doi fruntași de felicitările și urările noastre. În încheiere, am prezentat pentru toți muncitorii atelierului de modelărie un montaj muzical-literar.

SORIN ASAFTEI, cl. a VII-a

Într-un cerc uzinal

După amănunțitele indicații despre protecția muncii — pe care le cunosc, dar e bine să fie reamintite mereu — pionierii își așază frumos căștile pe cap, apoi, pe grupe, sînt repartizați la locurile lor de muncă, în diferite puncte. Și lucrul începe. Ne aflăm într-un cerc uzinal al pionierilor dintr-un atelier din secția de turnătorie a Combinatului siderurgic Hunedoara. Sub îndrumarea maistrului Nicolae Sîrbu, pionierii execută pîrghii de acționare, șaibe de frînare ș.a.

— Ne place aici, printre muncitori, și sîntem bucuroși cînd, alături de ei și cu ajutorul lor, vedem că din mîinile noastre ies piese necesare agregatelor din combinat. Sîntem atenți și disciplinați, lucrăm cu tragere de inimă și de aceea sîntem primiți și ajutați cu drag — ne spune pionierul Ioan Hrib. Uneori, maistrul Sîrbu ne ia cu el și vizităm secții ale combinatului, apoi luăm masa împreună, la o microcantină a oțelăriei. Ne-am împrietenit cu uteciștii din uzină și împreună cu maistrul discutăm despre meseriile pe care am vrea să ni le alegem în viitor...

ADRIAN OPREA
cl. a VI-a

Electronistul

Așa îl numesc colegii și sub acest nume l-am cunoscut în plină activitate, la atelierul de electrotehnică al Casei pionierilor și șoimilor patriei de la noi. Lucra intens la un amplificator pentru stația de amplificare a Liceului nr. 2, unde este elev în clasa a VII-a B.

Intrăm în vorbă cu el.

— Mă cheamă Marian Hromei, ne spune. De mic am iubit tehnica, iar astăzi lucrez cu multă plăcere la tot ce este legat de electronică. Recent, am realizat un aparat de învățat limba germană, apoi un cățeluș electric — care latră! — și pe care l-am dăruit șoimilor de la Grădinița nr. 3 de pe lîngă combinat. Mă gîndesc că mai tîrziu să lucrez ca electronist în marele combinat al orașului nostru.

SORIN COSTACHE, cl. a V-a

Împreună cu oaspeții

Era o dimineață răcoroasă. Cu fețele îmbujorate, pionierii din clasa a V-a C de la Școala generală nr. 10 Hunedoara se îndreptau spre marele combinat. Îi întovărășim și noi, le spunem că sîntem de la subredacția pionierească «Tot înainte», ne legitimăm și totul este în ordine.

La poarta combinatului ne așteaptă un om care ne întîmpină cu fața zîmbitoare. Este maistru principal, comunistul Florian Giurca, de la OE nr. 1 cu care, de altfel, pionierii urmau să se întîlnească spre a discuta despre meseriile pe care doresc să și le aleagă în viitor. Se vizitează oțelăria, se stă de vorbă cu oamenii de pe platformă, acolo, lîngă focul neîntrerupt al oțelului înfierbîntat, mulți dintre pionierii prezenți sînt atît de impresionați încît parcă își văd viitoarea profesiune.

Aplicînd primele noțiuni de turnare a oțelului.

— Cine vrea să devină oțelar? întreabă zîmbind maistrul Giurcă.

— Eu, răspunse Gheorghe Nicolosu.

— Și eu, adăugă Dănuț Cristescu.

— Și mie îmi place această meserie, completă Ioan Nicolosu.

...Și răspunsurile au continuat la fel pentru că noi socotim că munca de oțelar te călește, te formează ca om viguros, cu o puternică disciplină muncitorească, în spirit revoluționar.

MARCELA BRUSTUR
cl. a V-a

Copiilor din lumea-ntreagă

Copiilor din lumea-ntreagă,
Salut voios de pionier.
De-aici, din țara noastră dragă
Din lumea caldei primăveri!

Cînd steagul roșu se desface
Dînd aripi omului spre cer,
Să fie-n toată lumea pace
Și cîntece, și primăveri!

Copiii să se joace-n tihnă
Să urce-n stele ca în meri
Și-n lună tabere de-odihnă
Să facem pentru pionieri!

O, ce frumos or să se joace
Prin cerul fără de mister
Cînd va fi-n toată lumea pace
Și soare mult, și primăveri!

Da, inima îmi spune mie
Că ziua-aceea va să vie!

ADRIAN PLAIU
Școala generală Valea Moldovei,
județul Suceava

«Și ei au fost pionieri»-generic sub care purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Școlile generale nr. 8 și 12 s-au întîlnit cu uteciștii.

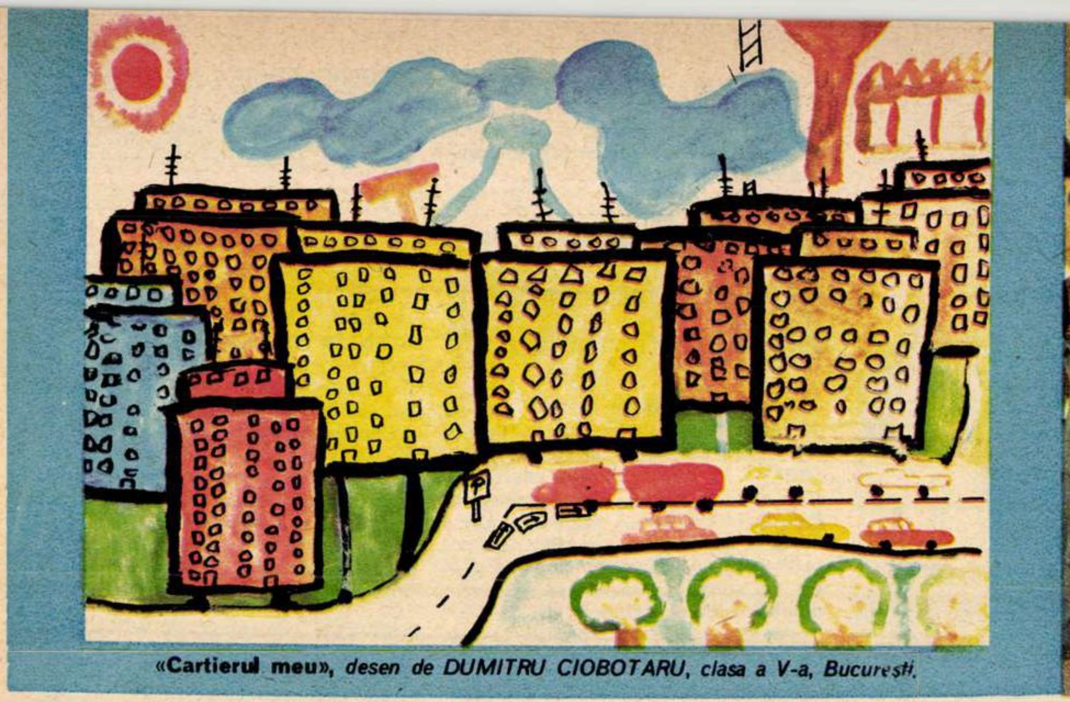

«**Cartierul meu**», *desen de DUMITRU CIOBOTARU, clasa a V-a, București.*

POVESTE DE IERI, DE AZI, DE MÎINE

DE GEORGE MACOVESCU

Pentru pionieri și șoimi vremea poveștilor nu a trecut. Și nici pentru oamenii vîrstnici.

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti. Așa încep poveștile noastre, din moși-strămoși și așa vor începe mereu, în veacul veacurilor, pentru că aici, în vorbele acestea stă un mare adevăr, stă o parte a cinstei sufletului nostru: că de n-ar fi, nu s-ar povesti. A fost odată o țară, nici prea mică, nici prea mare, tare frumoasă, cu munți înalți și verzi, cu ape repezi și line, cu lacuri limpezi și tulbure, cu cîmpii întinse și bogate. Și trăia pe pămîntul acelei țări un neam de oameni frumoși. De mii de ani trăiau ei acolo. Și erau harnici și gospodari. Și erau blînzi la suflet și oameni de omenie, dar cînd țara le era călcată sau cînd legea le era sfărîmată, erau aprigi în mînia lor și nimic nu îi oprea să-și facă dreptate: nici vîntul, nici marea, nici urgia, nici silnicia.

Orînduirea era, însă, strîmbă. Munceau oamenii cei frumoși la suflet din zori și pînă în seară, din seară și pînă în zori pentru ca lor să nu le rămînă decît atît ca să-și ducă viața de la o zi la alta. Și grîul, și mierea, și laptele, și tot ce făceau ei îndestulau pe cei puțini, pe cei foarte puțini, sau luau drumul străinătăților. Pe Dunăre în jos, pe Dunăre în sus.

Scria un poet în vremea aceea:

«Țara noastră aur poartă,
Noi cerșim din poartă-n poartă».

Și mai trăiau pe pămîntul acelei țări copii, mulți copii. Era vestită țara pentru cîți copii avea. Dar mai era vestită pentru ceva, pentru cîți copii mureau înainte de a împlini un an de viață. Piereau de foame și de boli, bociți cu plîns stins de mame înnebunite de durere, micii morți nălbind cu plăpîndele lor oase pămîntul acelei țări frumoase cu munți înalți și verzi, cu ape mari și mici, cu lacuri limpezi și tulbure, cu cîmpii întinse și bogate.

Și mai era în țara aceea ceva. Puțini copii ajungeau să cunoască marea taină a cititului și a scrisului. Stăpînirea nu avea nevoie de minți luminate. Avea nevoie de brațe voinice și de spinări tari. Rămîneau acei copii neștiutori de carte, de multe ori flămînzi și goi, să crească și să răscolească în fiecare primăvară pămîntul pentru a-i scoate roadele sau să gîfîie și să moară devreme în praful și focurile fabricilor ce începuseră să răsară.

Aceasta a fost țara copilăriei mele. Oh, și cîte frumuseți nu zăceau în acea copilărie de demult! Ele ne-au ținut și ne-au crescut. Altminteri, nu se putea! Am fi pierit în beznă, în urîțenie, în amărăciune. Și nu s-a întîmplat așa!

Vremea a trecut și trece mereu. Vor trece și acești ani cînd voi, pionierii, sînteți copii.

«Voi creșteți, dragii mei, sănătoși
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat din moși-strămoși»
spunea Tudor Arghezi.

Peste ani, într-o sală, poate mai mare, poate mai frumoasă, va fi o altă conferință națională a pionierilor. A cîta? Și atunci, la tribuna ei, unul dintre participanții de acum, cu umerii încărcați de frumusețea vieții, va urca și va vorbi despre țara noastră nici prea mică, nici prea mare, tare frumoasă, cu munți înalți și verzi, cu ape repezi și line, cu lacuri limpezi și tulbure, cu cîmpii întinse și bogate. El va povesti despre pămîntul acestei țări pe care trăiește un neam de oameni frumoși și harnici, și gospodari, orînduind lucrurile într-un chip nou, zidind socialismul. El va vorbi despre partidul nostru, despre omul de o mare energie și o mare omenie care se află în fruntea lui, despre omul acesta bun și frumos la suflet, puternic în fapte și tare omenos care este tovarășul Nicolae Ceaușescu. Și va istorisi povestitorul cum omul acesta a răscolit, cu partidul și cu întregul popor, și pămîntul, și cerul, și mințile, și sufletele oamenilor și a făcut o țară nouă, cu o altă față. Și va mai spune că bogățiile, minunățiile și strălucirile ei sînt ale celor ce muncesc, ale tuturora, și cei din afară, care rîvnesc la ele, au aflat că dacă năvălesc, nu vor fi primiți cu flori, ci cu ceea ce merită năvălitorul.

Și aici, în țara noastră cresc copiii ca frunza și ca iarba și sînt frumoși și sănătoși. Învață carte și meserie fiecare și se pregătesc toți să stăpînească tainele naturii și treburile cele complicate ale orînduirii în care își duc anii. Se pregătesc să trăiască în pace și bună înțelegere cu copiii și oamenii din lumea întreagă, dar și să-și apere țara de va fi nevoie. Cred acei copii în muncă, în dreptate și în frumusețile vieții.

Așa — și desigur și mai bine — va vorbi acela care peste ani și ani se va ridica la tribuna unei conferințe naționale a pionierilor și va spune: Aceasta este țara copilăriei mele.

L-aș ruga, i-aș cere ceva. Așa cum eu n-am uitat nimic din copilăria mea, nici el să nu uite nimic din copilăria lui.

Mă auzi bine ce spun, tu, copil aflat azi pe o bancă a nu știu cărei școli din țară? Să nu uiți nimic! Să nu uiți și să spui celor din viitor adevărul, întregul adevăr.

Este al tău, al vostru, al frumuseții vieții voastre.

Cît de frumos zîmbesc copiii!

**Sînt un copil.
Sînt unul dintre milioanele de copii de pe pămînt;
Din milioanele de flori ale planetei,
Eu sînt o floare.
Din milioanele de zîmbete,
Eu sînt un zîmbet.
Cît de frumos zîmbesc copiii!
Oameni mari, vegheați-le zîmbetul nevinovat,
Vegheați-le copilăria!
Să fie veșnic pace pe pămînt!
Să zîmbească toți copiii de pe Terra!
Dăruiți-le copiilor o floare albastră,
ca cerul senin al României!
Și veți vedea atunci,
Cît de frumos zîmbesc copiii!
Veți vedea în zîmbetele lor,
Cît de mult doresc ei pacea,
Cît de mult doresc acest cer senin.
Pentru că toți copiii au dreptul să-și trăiască copilăria;
Pentru că toți copiii au dreptul să zîmbească;
Pentru că toți copiii au dreptul să învețe;
Pentru că toți copiii au dreptul să viseze.
Dăruiți-le copiilor copilăria!
Și veți vedea cît de mult se vor bucura,
Cum toate visele lor pline de farmec vor deveni realitate.
Dar mai ales, veți vedea, oameni mari,
Cît de frumos zîmbesc copiii!**

*ILEANA UNGUREANU, cl. a VII-a B,
Școala generală, comuna Piscu-Vechi, județul Dolj*

Nu războiului

**În orice țară soarele răsare,
În orice țară mamele-și învăluie copiii
cu calde șoapte.
Dar nu peste tot copiii au un soare,
Nu peste tot există dreptate.**

**Undeva într-o țară îndepărtată
Un copil vede un tanc și plînge.
Ucigătoarea armă îi fură soarele, și luna se frînge,
Îi fură zîmbetul nevinovat și bucuria cărții
pe care n-o va mai citi niciodată.**

**Copiii știu că pacea oamenilor
E în zîmbetul lor, în voiosul lor joc.
Nu în zgomotul bombelor ce le alungă fericirea,
Nici în armele războinicilor.
Din depărtări, de peste mări și oceane,
Copiii își unesc izvoarele sufletului,
Zîmbind în soare, privind munții și cerul senin
Și spun cu glasul lor unit NU războiului.**

*LĂCRĂMIOARA LAZĂR, cl. a VII -a A,
Școala generală nr. 20, Bacău*

RALUCA DUMITRESCU, 6 ani,
București.

Soarele

Un apus de soare într-o zi de început de primăvară în ultimul deceniu al secolului al XX-lea într-un oraș ca multe altele de pe Pămînt. Pe bulevarde, mașini și oameni roiesc ca într-un furnicar în lumina roșiatică a astrului ce se stinge după crestele înalte ale mărețelor clădiri. Mașini și oameni aleargă într-un ritm intens, demn de acest sfîrșit de secol XX, fără a lua în seamă că încă o zi a plecat.

Și oare de ce acești oameni ar fi impresionați de un apus de soare?

De cînd ceasurile merg cu precizia sutimilor de secundă, viața se desfășoară parcă mai repede. Dacă acum un mileniu și mai bine nisipul care se scurgea cu greutate în acele ceasuri autentice imprima vieții un curs lin și armonios, azi și apele Niagarei sînt poate cîteodată mai lente decît viața.

Omenirea se frămîntă pentru a asigura urmașilor ei condiții mai favorabile de trai, știința caută căi mai lesne spre bunăstare, fiecare se agită pentru a găsi cheia propice rezolvării crizei mondiale de petrol. Oamenii politici își încordează mintea căutînd drumul cel bun spre lichidarea subdezvoltării pe planetă și încetarea cursei înarmărilor.

Și, cu toate că fiecare are în vedere în primul rînd lumina viitorului, acesta pare încă nebulos, plutește încă în necunoscut. De unde va beneficia lumea viitorului de combustibil rămîne o problemă la ordinea zilei, cum se vor hrăni cele șase miliarde de oameni în mileniul al treilea rămîne de văzut și cum va sfîrși cursa înarmărilor, nimeni nu se poate pronunța.

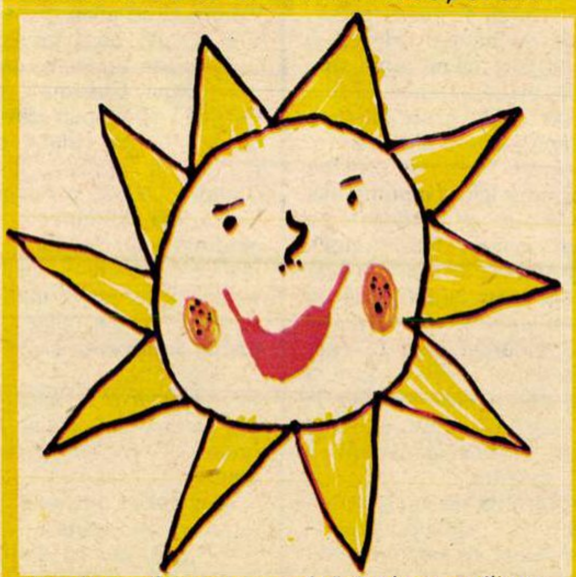

Cu toate acestea omenirea continuă să alerge spre viitor preocupată în așa măsură încît nu are timp nici să privească un apus de soare.

Consacrîndu-se întru totul viitorului, oamenii uită să trăiască prezentul. De ce e nevoie să micșorezi cursa înarmărilor mîine, cînd poți spune un NU hotărît azi? Ce rost are să te preocupe starea de mîine a milioanelor de copii, femei și bărbați care suferă și vor suferi și mai greu din cauza subnutriției, cînd poți cu puțină bunăvoință să le oferi tuturora hrana necesară azi? Nu ajunge să visezi că ziua de mîine va fi cum ți-o dorești, ci trebuie să acționezi azi pentru ca nu cumva acel mîine să fie spulberat.

Degeaba visăm cu toții că anul 2000 va deschide poarta spre paradisul mileniului al treilea în timp ce pe Pămînt se fabrică din ce în ce mai multe arme care le iau de la gură pîinea celor săraci. Degeaba încercăm să ne imaginăm viața luminoasă de mîine a tuturor copiilor în timp ce mulți dintre copiii de azi cresc în vuietul de groază al războiului și-n văpaia focului de arme.

Pentru ca acel viitor pe care îl visăm atît de fierbinte cu toții să existe, trebuie să acționăm cu hotărîre acum, pînă nu e prea tîrziu. De aceea, glasul popoarelor se ridică tot mai puternic împotriva războiului. Tot mai multe țări de pe Terra se pronunță cu hotărîre împotriva oricărei dominații, luptă pentru o viață liberă și demnă. Un puternic sentiment de mîndrie mă încearcă pentru că țara mea, prin tot ce înfăptuiește, prin întreaga sa politică, militează pentru o lume a păcii și a prieteniei.

Să transformăm armele de pe planetă în pîine, cîntece și flori! Să punem capăt neînțelegerilor dintre popoare și să ne unim inimile într-un buchet al păcii! Să excludem din vocabularul tuturor limbilor cuvintele război și foame! Altfel, în locul zilei de mîine, pe care ne-o dorim cu toții așa de mult, o noapte fără sfîrșit va pune stăpînire pe planeta noastră.

Să privim cu toții soarele care apune și-n răstimpul în care globul își întoarce, după cîteva ore de noapte, din nou fața spre soare, să ne întoarcem și noi în prezent pentru a ne clădi viitorul prin fapte, și nu prin vorbe.

Omenire, privește apusul de soare în perspectiva răsăritului și răsăritul soarelui în imaginea strălucirii lui veșnice!

*CĂTĂLINA ALDEA, cl. a VIII-a,
Liceul de matematică -fizică nr. 6,
București*

«**Copiii țării pentru pace cresc**», *desen de ENIKŐ BALOGH, clasa a V-a, com. Giumeni, județul Harghita.*

«**Arhitect '80**», *desen de DRAGOȘ ALDEA, Școala generală nr. 5, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej.*

Din lucrările sosite la concursul nostru

PE STÎNCI

Într-o după-masă am plecat pe deal. Era timp frumos și am urcat prin locurile unde se ajungea mai greu. Am cules flori, am ascultat păsărelele. Deodată am auzit un zgomot ciudat. Mi-era teamă să nu fie mistreți, dar am auzit un strigăt:

«Ajutor!...» și plînset de copil.

Zgomotul și strigătul veneau de undeva de sus. Am urcat repede panta presărată cu stînci și acoperită cu pămînt alunecos, umed. În sfîrșit, am ajuns: sub privirile mele se dezvăluia un tablou sălbatic, care mă făcea să mă cutremur. Era o vale adîncă, stîncoasă, pe care cu greu puteai coborî... Stîncile predominau, fără nici un fir de iarbă pe margini. Începusem să-mi pierd curajul, dar imediat mi-am adus aminte că cineva a strigat după ajutor. N-am mai stat pe gînduri și i-am răspuns ființei necunoscute să nu se miște. La o mișcare greșită putea să alunece și... Am încercat să-mi fac drum pe unde mi se părea că e mai ușor, dar m-am înșelat. Nu mi-am pierdut curajul și am coborît încet prin altă parte. Am reușit. Un singur lucru mai era de făcut: să ajung la copil, dar cu prudență. Acesta abia se mai ținea de stînci și vedeam cum îl lasă puterile. Deci nu mai era timp de pierdut. În cîteva minute am ajuns lîngă el. Cu mare grijă și atenție am reușit să-l trag sus, după mine. Cînd am ajuns să fim amîndoi în siguranță, nu-mi venea să cred de ce am fost în stare și eram mîndră că am salvat o viață. I-am șters fața care era zgîriată, lovită, murdară, încremenită de frică. Cu un glas mic și tremurător m-a întrebat:

— Oare a murit?...

— Cine?... l-am întrebat.

Drept răspuns s-a apropiat de gura văii și mi-a arătat ceva. Jos, în vale, era un cîine, prietenul lui de joacă. S-a întors și abia atunci i-am văzut fața frumoasă, cu doi ochi mari, negri și părul blond. Plîngea. Am aflat că îl cheamă Dănel, avea șase ani. iar motivul pentru care a coborît acolo, în vale, era să-l salveze pe cîine. Dar de urcat n-a mai putut; i-a fost frică și a început să plîngă. L-am liniștit și am plecat spre casă.

Locuia la marginea satului (comuna Biniș, județul Caraș-Severin). Căsuța lui era modestă, dar frumoasă și curată. Am găsit-o acasă numai pe bunica lui. Era îngrijorată, l-a dojenit, iar mie mi-a mulțumit și a vrut să mă răsplătească cu bani. Am refuzat și i-am spus că aceasta este datoria noastră, a pionierilor, să-i ajutăm pe cei mai mici ca noi, dar și pe cei în vîrstă.

Lui Dănel i-am atras atenția să fie mai atent pe unde merge și i-am promis că o să-i aduc un nou prieten de joacă: un cățeluș.

ADA VLAD
elevă, Liceul pedagogic, Arad

BARIERA

Era într-o zi rece de toamnă. Furtuna se mai domolise, dar vîntul încă șuiera printre crengile copacilor de pe marginea șoselei. Cu haina strînsă pe corp, cu baticul cel roșu cu flori bine legat sub bărbie, pioniera Georgeta Petre din Perișoru-Ialomița, înfrunta curajoasă furtuna, zorind spre casă. Mai avea puțin pînă la bariera de peste linia ferată, cînd auzi mormăind, undeva, în spate, motorul unei mașini grele. Întorcînd repede capul, zări agățată de bariera ridicată o bucată de tablă ruptă pe care scria: «Pericol de electrocutare». Tabla atîrna de un cablu gros, pe care erau încolăcite cîteva fire din rețeaua de înaltă tensiune. Oricine s-ar fi apropiat ar fi fost în primejdie. Fără să mai stea pe gînduri făcu, în mijlocul șoselei, din crengile rupte, o grămadă, iar în vîrf legă baticul ei cel roșu, ca un steag de semnalizare pentru conducătorul camionului încărcat cu lăzi, care se apropia. Apoi, ocolind bariera cu atenție, trecu linia și bătu la fereastra cantonului. Cantonierul, care tocmai vorbea la telefon, îi făcu semn să intre.

— S-a rupt linia de înaltă tensiune! strigă dintr-o suflare pioniera.

— Ce zici, Geta, ce s-a întîmplat?

Fetița repetă:

— Fire electrice peste barieră... Pericol!

«Reveniți!...», întrerupse cantonierul convorbirea telefonică și ieși repede afară.

Între timp, autocamionul se apropiase de grămada de crengi din mijlocul șoselei; șoferul coborîse, dar, crezînd că la mijloc este o glumă de copil, le dăduse la o parte cu piciorul și se urcase din nou la volan.

— Atenție la barieră! strigă fetița, fluturîndu-și acum cravata smulsă de la gît.

Șoferul coborî din nou, mai ales că îl văzuse și pe cantonier cum se străduia să înlăture tabla cu firele încărcate de electricitate, în așa fel încît să nu fie afectate nici calea ferată, nici circulația de pe șosea.

— O să chemăm îndată electricianul, dar pînă atunci...

...După cîteva clipe, bariera acționată automat de la distanță, coborî, iar cantonierul, în poziția de drepți, dădu cale liberă trenului ce se apropia. Cu un zîmbet cald, șoferul, care înțelese, în sfîrșit, tot ce se întîmplase, se aplecă să ridice baticul roșu, cu flori, din crengile de pe marginea șoselei.

— Locuiești departe, fetițo?

— Vreun kilometru mai încolo...

— Urcă lîngă mine...

Și cînd bariera se ridică, autocamionul porni spre Perișoru, cu pioniera lîngă șofer, salutată cu mîna la chipiu de cantonier.

LUMINIȚA CHIRIȚOIU
Școala generală nr. 9,
Fetești-Ialomița

CLAUDIU

Curtea școlii era scăldată de razele aurii ale soarelui ce se revărsau sfioase, înecînd în lumină glasurile voioase ale pionierilor. Printre ei se aflau și elevii clasei a V-a A, din care fac parte și eu. Erau foarte agitați și gălăgioși.

— Olga! Cheamă-l, te rog, pe Petrică, să-i spun ceva! Vino și tu cu el, am strigat, cu privirile pierdute în mulțime. Îl căutam pe Claudiu. «Oare o fi vorbit serios ieri?», mă frămîntam tot timpul, gîndindu-mă cu durere la cuvintele colegului meu. Vorbele lui îmi sunau și acum în minte: «Să știi că n-am să vin mîine cu voi. Veți pierde întrecerea și îmi pare bine că veți gusta și voi o dată din gustul amar al înfrîngerii.» În timp ce gîndul îmi zbura la colegul nostru, Olga îmi puse mîna pe umăr.

— Claudiu n-a venit! i-am anunțat cu glasul stins.

— Lasă, nu voi sînteți de vină, încercă să ne liniștească Petrică.

— Astăzi va trebui să muncim mai bine ca altădată, spuse Olga. Poate o să fim totuși primii.

Dar nu mai avem timp de discuții căci glasul tovarășului diriginte ne cheamă:

— Adunarea, copii! Haideți, că acuși vin autobuzele.

Ne-am aliniat în coloană de cîte doi și ne-am urcat în ele. Prin geamuri vedeam livezile întinse, cu prune mari și coapte. Acuma urmează livezile de mere. Ce roșii și frumoase sînt! În bătaia soarelui lucesc ca niște pietre mari de rubin. De îndată ce am ajuns, ne-am și apucat de treabă. Petrică s-a urcat într-un pom și a vrut să-l scuture.

— Nu-l scutura, strigă Olga. Vrei să se lovească merele? Ne trebuie calitatea întîi.

— Mă urc și eu în pom.

— Nu, Olga.

— Ba da.

Olga se urcă și începu să lucreze repede. Culegea fructele într-o plasă mare, verde. Eu le adunam pe cele de jos, în lădițe mici. Merele roșii ca para focului erau presărate prin iarbă. Munceam de zor cu toții. Arșița ce plutea în aer învăluindu-ne cu aripile ei fierbinți ne cam moleșea, deși eram la începutul lui octombrie. Pe lîngă noi a trecut Gabi.

— Gabi, în ce lună sîntem! Iulie sau octombrie? întrebă Petrică, cocoțat în vîrful pomului.

— August.

— Hm! făcu Petrică. Îți arde de glumă?

— Căldură mare! spuse Gabi, fără să bage în seamă întrebarea lui Petrică.

— O, da! Ieri am citit și eu «Căldură mare» a lui I.L. Caragiale, exclamă Petrică.

— Nu mai trăncăni atîta! am strigat eu. Sau poate ai făcut insolație de atîta stat în vîrful pomului? Hai că vin eu în locul tău.

— Zău?! Stai cuminte acolo unde ești.

Am început din nou lucrul. Eu m-am urcat într-un copac pentru că pe jos nu mai rămăsese nimic. Cînd soarele a început să se rostogolească spre asfințit și tovarășul diriginte a venit să numere lăzile, am aflat lucrul de care ne temeam:

— Grupa lui Gabi v-a întrecut, ne-a spus dînsul.

*

A doua zi ne aflam din nou în aceeași curte, cu același soare și tot cu aceeași gălăgie. Mă plimbam cu Olga pe o alee, cînd l-am zărit pe... Claudiu. Se vedea de la o poștă că era trist. I-am aruncat doar o privire disprețuitoare și ne-am așezat în coloană.

— Ce s-a întîmplat ieri, Claudiu? îl întrebă tovarășul diriginte.

— Păi... am fost bolnav... adică... nu...

— Da, înțeleg. Mai vorbim noi. Acuma să ne urcăm în autobuze. În ordine! Așa!

Am ajuns la Pădureni și ne-am apucat de lucru. Claudiu se urcă în vîrful pomului și tăcut începu să adune mere. Noi l-am lăsat în pace.

— Azi e mai răcoare decît ieri, spuse Olga.

— Da. Și nu mai e «Căldură mare», adăugă Petrică.

Am umplut lăzile pe care le aveam și acum strîngeam merele în grămăjoare.

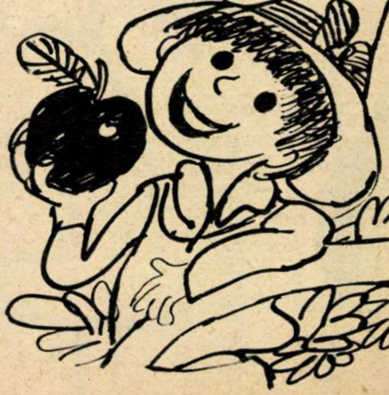

materializat această idee au fost fizicianul Charles și frații Montgolfier. Primul zbor cu aerostatul a fost realizat de fizicianul Jacques Charles la 27 august 1783, balonul său fiind umplut cu hidrogen. Frații Montgolfier, care au zburat în același an, și-au umplut aerostatul cu aer încălzit. În septembrie 1852, Henri Giffard realizează primul aerostat prevăzut cu un motor cu aburi. Pe o bîrnă așezată dedesubt era fixată cîrma. În anul 1881, frații Tissandier prezintă la expoziția de la Paris un dirijabil prevăzut cu un motor electric. Dar, ca și în alte cazuri, experiențele lor nu s-au bucurat de sprijin, așa că au rămas în fază de proiect. Abia peste șapte ani contele Zeppelin a realizat un... zeppelin care a zburat timp de 18 minute. În toamna lui 1917 dirijabilul tip zeppelin stabilește un record străbătînd o distanță de 6 757 km în 95 de ore, fără escală.

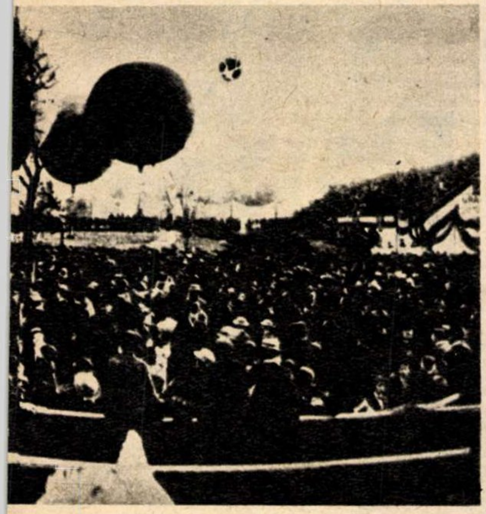

Cariera dirijabilelor n-a fost prea lungă. Iată însă că în ultimii ani, constructorii din domeniul aeronauticii reiau «dosarul dirijabilului». Noile cercetări ale științei și tehnicii ar putea înlesni realizarea unor astfel de aparate care prezintă avantajul economiei de combustibil.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Superlative românești

● *Cele mai calde izvoare de ape minerale din țara noastră se găsesc la Băile Herculane.*

● *Orașul situat la cea mai înaltă altitudine este Predealul (1 110 m).*

● *Oltul este rîul cel mai lung (670 km).*

● *Calea ferată cu cele mai multe tunele (38 pe o distanță de 30 km) este Bumbești-Livezeni.*

● *Cei mai bătrîni arbori (între 650 și 720 ani) se găsesc în pădurea Mocear (Reghin).*

● *Cel mai înalt vîrf de munte este Moldoveanul — 2 544 m.*

● *Cel mai mare lac natural în România este Razelm — 394,3 kmp.*

copilul în literatură și artă

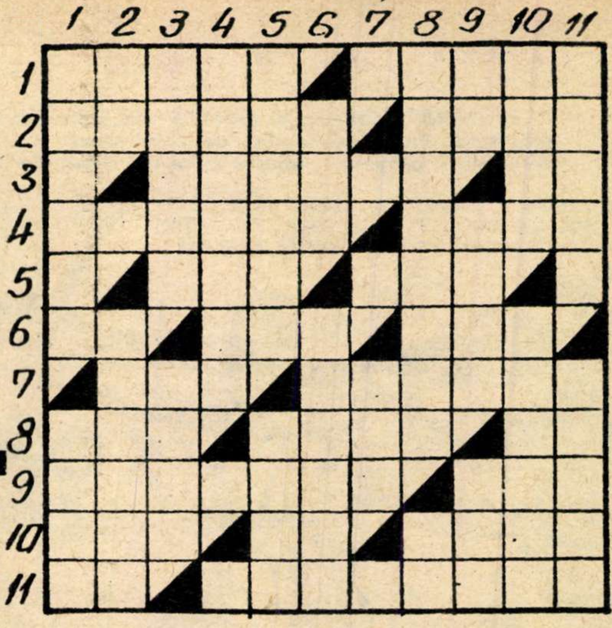

ORIZONTAL: 1) Pictor și gravor francez, creatorul tabloului «Băiatul cu fluierul». Renumit compozitor francez, autorul unei fantezii lirice dedicate copilului. 2) Poet latin, care, în «Metamorfozele», arată cum Soarele, încredințînd carul fiului său Phaeton, îl învață pe acesta cum să-l conducă. Maestru român al penelului, din a cărui creație se desprind chipurile de ucenici din uzine. 3) Schimbare de poziție la șah. În adîncime. 4) Autorul minunatului volum «Cuore», avînd subtitlul «Inimă de copil». Drum. 5) Iarbă braziliană. Frig mare. 6) La tonomat! Rîu în U.R.S.S. Cadou. 7) Rîu și localitate în U.R.S.S. Reglementează structura și funcționarea Organizației Pionierilor. 8) Duet. Frunzele recompensei. Element de compunere însemnînd «dublu». 9) Pictor spaniol, autor al unui tablou tematic aflat în Muzeul de artă al R.S.R. Rumegător nordic. 10) Aproape în vîrful dealului! Exprimă admirație. Suport al unor mașini-unelte. 11) Acut. Artist român de valoare universală, printre ale cărui sculpturi se numără mai multe capete de copii.

VERTICAL: 1) Compozitor și interpret austriac socotit un «copil-minune», care la vîrsta de 4—5 ani improviza și interpreta la pian cu o uimitoare ușurință. Prestigios compozitor român contemporan, semnatarul partiturii «Suflet de copil». 2) La urcarea în avion! Creație a lui Gopo, erou al mai multor filme de desene animate. 3) Nici un lucru. Autorul poeziei «Copiilor». 4) Bine crescută. 5) Strălucit reprezentant al școlii venețiene, din a cărui creație artistică face parte și pictura «Tînărul cu mănușă». Personaj din creația dramatică a lui Shakespeare. 6) Toiagul lui Amon-Ra. Unul dintre întemeietorii Academiei Mihăilene și ai primei gazete românești din Moldova — «Albina românească» (1829). 7) Cap în Noua Caledonie. 8) Prima carte a copilăriei. Brâncuși Constantin. 9) În vară! Pămînt lucrat. Autorul poeziei «Anul intră în iunie». 10) Munte legendar în Orient. Celebru pictor flamand, autorul «Portretului Helenei Fourment și al copiilor săi». 11) Sculptor român, autor al unei serii de lucrări tematice intitulate «Maternități». Copilași.

DICȚIONAR: CAA, TNA, MGA, UAS, TUO, EBAL.

ERATĂ

În numărul trecut al revistei «Cutezătorii», la pagina 7, în articolul care poartă semnătura lui Tudor Arghezi, a apărut o regretabilă greșeală de corectură. Paragraful al patrulea se va citi astfel: «Rădăcina florii vine de departe, de foarte departe, din străbunie. Ea însemnează pămîntul vostru, țara voastră, cinstea voastră preacurată».

Proverbe răstălmăcite

Cine se scoală de dimineață... nu întîrzie la prima oră.

Cînd doi se ceartă, al treilea... nu poate învăța.

STELIAN CAZACU,
comuna Sucevița, județul Suceava

Cinci curiozități despre...

VITEZA PĂSĂRILOR

● *Un lăstun (Apus Melba), al cărui corp nu-i mai greu de 100 g și cu o deschidere a aripilor de 56 cm, realizează în picaj o viteză de 21 km pe oră.*

● *Ploierul mare (Pluvialis apricaria L) s-a dovedit un adevărat maestru de cursă lungă. El poate străbate în zbor 3 500 km fără escală, în numai 35 de ore!*

● *Fregata, așa-zisul pirat al păsărilor, atinge 420 km/oră. Rîndunica atinge viteza de 170 km/oră. Gîștele sălbatice migrează cu o viteză de 65—90 km/oră, iar ciorile zboară cu 50 km/oră.*

● *Ploierul auriu, cuibărind în Alaska, migrează pentru iernat pe insulele Hawai. Acest drum, lung de 3 300 km, este parcurs cu o viteză medie de 100 de km/oră, pasărea executînd circa 252 000 bătăi de aripi.*

● *Codobatura, pentru a traversa partea apuseană a Saharei — lată de 1 900 km, zboară fără întrerupere 40 de ore, cu o viteză medie de 48 km/oră.*

* * *

Dragi cutezători,

Acest număr, dedicat zilei de 1 Iunie, a fost realizat împreună cu cititori din întreaga țară.

Colegiul de redacție mulțumește tuturor pionierilor-reporteri, tinerilor poeți și desenatori care — prin cuvînt, imagine și culoare — au încredințat paginilor revistei gînduri, simțiri și aspirații ale vîrstei lor.

Redacția vă felicită cu ocazia Zilei voastre, a copiilor, și vă urează mult succes, bucurie, împlinirea celor mai frumoase aspirații!

CLUBUL LOGICIENILOR

Amfitrion: Edmond Nicolau

Pionierii se pregătesc pentru o serbare pe care o doresc cît mai reușită. Gigi propune ca pe peretele din fundul sălii de festivități să se realizeze un panou multicolor.

— Propun ca el să fie de formă hexagonală, cu două vîrfuri dispuse pe verticală.

— De acord. Dar cred că ar fi foarte frumos dacă din vîrful de sus am duce niște raze care să împartă acest panou în mai multe sectoare.

— Cu condiția ca toate sectoarele să fie de arii egale, spre a le colora în culorile curcubeului.

— Dar curcubeul are șapte culori.

— Nu-i nimic, peretele este violet, așa că renunțăm la această culoare. Problema este însă alta: cum ducem razele care împart un hexagon regulat în șase părți egale, dacă toate razele trec printr-un vîrf al hexagonului?

(Răspunsul în numărul viitor)

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41033

BUREBISTA

Scenariu: **VLAICU BÂRNA**
Desene: **VALENTIN TĂNASE**

REZUMAT: Creator al primului stat geto-dac centralizat și independent, Burebista dobîndește o mare autoritate. Supunerea Galiei de către Cezar îl neliniștește și, cînd Cezar își dispută puterea cu Pompei, Burebista îi propune o alianță celui din urmă, dar înfrîngerea acestuia la Pharsallus zădărnicește totul.

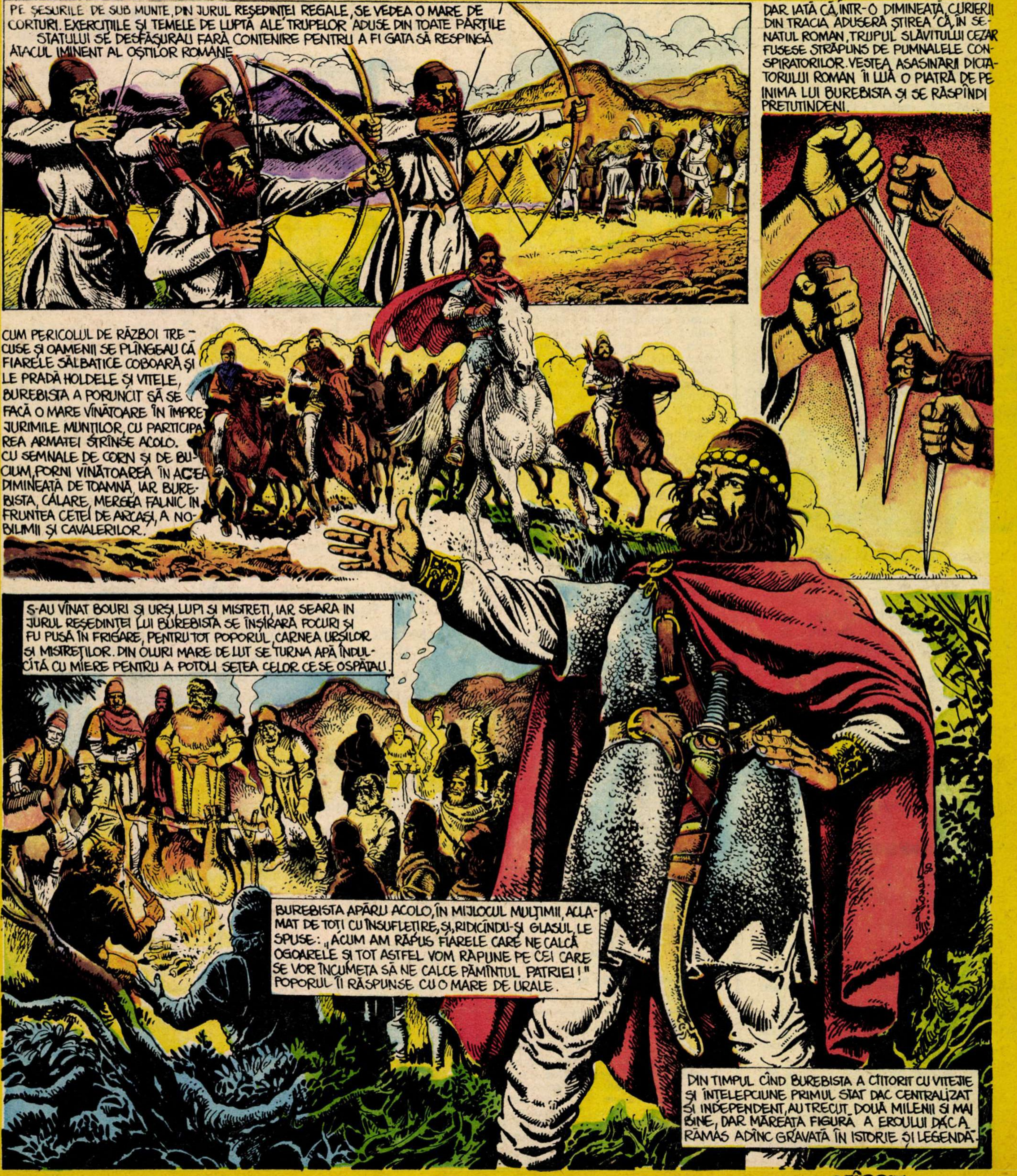
PE ȘESURILE DE SUB MUNTE, DIN JURUL REȘEDINȚEI REGALE, SE VEDEA O MARE DE CORTURI. EXERCIȚIILE ȘI TEMELE DE LUPTĂ ALE TRUPELOR ADUSE DIN TOATE PĂRȚILE STATULUI SE DESFĂȘURAU FĂRĂ CONTENIRE PENTRU A FI GATA SĂ RESPINGĂ ATACUL IMINENT AL OȘTILOR ROMANE.
DAR IATĂ CĂ, ÎNTR-O DIMINEAȚĂ, CURIERII DIN TRACIA ADUSERĂ ȘTIREA CĂ, ÎN SENATUL ROMAN, TRUPUL SLĂVITULUI CEZAR FUSESE STRĂPUNS DE PUMNALELE CONSPIRATORILOR. VESTEA ASASINĂRII DICTATORULUI ROMAN ÎI LUĂ O PIATRĂ DE PE INIMA LUI BUREBISTA ȘI SE RĂSPÎNDI PRETUTINDENI.
CUM PERICOLUL DE RĂZBOI TRECUSE ȘI OAMENII SE PLÎNGEAU CĂ FIARELE SĂLBATICE COBOARĂ ȘI LE PRADĂ HOLDELE ȘI VITELE, BUREBISTA A PORUNCIT SĂ SE FACĂ O MARE VÎNĂTOARE ÎN ÎMPREJURIMILE MUNȚILOR, CU PARTICIPAREA ARMATEI STRÎNSE ACOLO. CU SEMNALE DE CORN ȘI DE BUCIUM, PORNI VÎNĂTOAREA ÎN ACEA DIMINEAȚĂ DE TOAMNĂ, IAR BUREBISTA, CĂLARE, MERGEA FALNIC ÎN FRUNTEA CETEI DE ARCAȘI, A NOBILIMII ȘI CAVALERILOR.
S-AU VÎNAT BOURI ȘI URȘI, LUPI ȘI MISTREȚI, IAR SEARA ÎN JURUL REȘEDINȚEI LUI BUREBISTA SE ÎNȘIRARĂ FOCURI ȘI FU PUSĂ ÎN FRIGARE, PENTRU TOT POPORUL, CARNEA URȘILOR ȘI MISTREȚILOR. DIN OLURI MARI DE LUT SE TURNA APĂ ÎNDULCITĂ CU MIERE PENTRU A POTOLI SETEA CELOR CE SE OSPĂTAU.
BUREBISTA APĂRU ACOLO, ÎN MIJLOCUL MULȚIMII, ACLAMAT DE TOȚI CU ÎNSUFLEȚIRE, ȘI, RIDICÎNDU-ȘI GLASUL, LE SPUSE: „ACUM AM RĂPUS FIARELE CARE NE CALCĂ OGOARELE ȘI TOT ASTFEL VOM RĂPUNE PE CEI CARE SE VOR ÎNCUMETA SĂ NE CALCE PĂMÎNTUL PATRIEI!" POPORUL ÎI RĂSPUNSE CU O MARE DE URALE.
DIN TIMPUL CÎND BUREBISTA A CTITORIT CU VITEJIE ȘI ÎNȚELEPCIUNE PRIMUL STAT DAC CENTRALIZAT ȘI INDEPENDENT, AU TRECUT DOUĂ MILENII ȘI MAI BINE, DAR MĂREAȚA FIGURĂ A EROULUI DAC A RĂMAS ADÎNC GRAVATĂ ÎN ISTORIE ȘI LEGENDĂ.

SFÎRȘIT.

Ideile Forumului tinerei generații prind viață:

PIONIERI ȘI UTECIȘTI — ÎN DIALOG DESPRE ITINERARUL MESERIILOR!

— Alo? Cititorii revistei «Cutezătorii»? La telefon, prietenii voștri din liceele de specialitate! Vă rugăm să poftiți la o întîlnire cu noi, în paginile 3, 6 și 7 ale acestui număr!

23

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 5 IUNIE 1980,
ANUL XIV (NR.

În viața partidului nostru, recent, a avut loc un eveniment deosebit: la sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român, în cadrul unei solemnități, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, i-a fost înmînat noul carnet de membru al Partidului Comunist Român, care poartă numărul 1. Totodată, a fost înmînat tovarășei Elena Ceaușescu noul carnet de membru de partid.

De asemenea, au fost înmînate noile carnete de membri de partid tovarășilor din conducerea partidului prezenți la solemnitate.

Cu acest prilej deosebit din viața partidului nostru, cei prezenți au felicitat călduros pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, adresîndu-i urarea de noi și mari succese, de sănătate și fericire, spre gloria partidului, a patriei socialiste, a întregului nostru popor.

LEGĂMÎNT

Noi creștem cum partidul ne visează:
Destoinici, devotați, corecți să fim,
Cu comuniștii să ne-asemuim.
Ni-i codul etic comunist, înaltă rază.

Așa cum comuniștii, cum părinții
Și dascălii ne cresc neînfricați
Cu forța brațului și-a minții
Oameni cinstiți vom fi, și luminați.

Ni-i cutezanța revoluționară
A comuniștilor un viu temei
Ce ne învață dragostea de țară
Și vrednicia spre-nălțarea ei.

Pe înfloritul plai al României
Frăția învățăm de la părinți
Școlari români, maghiari, germani,
sîntem copiii
Uniți pe veci de-aceleași năzuinți.

Spre gloria și demnitatea României
Cu tot ce-avem în inimi mai înalt,
Tovarășului Ceaușescu, noi, copiii
Exemplul i-l urmăm neîncetat.

Din «Omagiul pionierilor și șoimilor patriei la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român.

Pionierpres transmite Pionierpres transmite Pionierpres

În toate grupele, detașamentele și unitățile de pionieri, ecoul însuflețitor al hotărîrilor celei de-a IV-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor se manifestă așa cum se cuvine — adică prin fapte!

BOTOȘANI. Școala generală nr. 12: În numeroase dimineți, pot fi văzute îndreptîndu-se spre atelierele secției de jucării a Fabricii de Confecții Botoșani cincisprezece pioniere inimoase și harnice. Toate sînt eleve ale aceleiași clase — a VII-a. După ce-și îmbracă halatele, iau loc în fața meselor de lucru printre muncitoare. Și, peste cîteva clipe, de sub mîinile lor harnice, bucățile de catifea colorată, de blană sintetică și panglicile multicolore încep să capete înfățișarea unor atrăgătoare jucării pentru prietenii mai mici din grădinițe.

Azi, pionieri — mîine utecişti.

BRAȘOV, Școala generală nr. 22: Pionierii clasei a VIII-a se pregătesc să devină utecişti. Acțiunilor dedicate acestui eveniment — întîlniri cu tineri și vizite la locul de muncă, li s-a mai adăugat recent o dezbatere pe cît de interesantă pe atît de instructivă: «Cunoașterea drepturilor și îndatoririlor utecistului».

Pădurile viitorului

MOLDOVENEȘTI-CLUJ: 1 500 de puieți de conifere au fost plantați recent pe terenurile pepinierei silvice din localitate. Cei care au lucrat la plantarea lor sînt pionierii de la Școala generală din satul Podeni.

Din nou în întrecerile finale

CARACAL. Recent, aici s-a desfășurat etapa județeană a concursului patrulelor școlare de circulație. Lupta strînsă dintre cele opt echipaje prezente la concurs a dovedit foarte buna lor pregătire. Rezultatul final și clasamentul n-a putut fi astfel cunoscut decît numai după trecerea probei practice de îndemînare. Patrula Școlii generale nr. 5 din Caracal, a ocupat locul I și dreptul de a reprezenta județul Olt la finala pe țară, care va avea loc în luna iulie, la Pitești. Faptul că și anul trecut patrula de circulație a acestei școli a participat la finala pe țară le dă echipierilor speranța unei noi victorii.

Creștem sănătoși și veseli!

CONSTANȚA. Orașul-port de la țărmul mării a cunoscut veselia, animația și bucuria numeroșilor copii din județul Constanța, care au participat cu mult entuziasm la Festivalul sportului pionieresc.

La întrecerile de tir, de orientare turistică, de înot, de cros sau cele din cadrul ștafetei iscusinței și îndemînării, peste tot — în pădurea de la Babadag sau sub cupola bazinului de înot, pe pista de atletism sau pe terenul de handbal — cronometrele și fluierele arbitrilor au funcționat cu precizie și imparțialitate, desemnîndu-i pentru fiecare întrecere pe cei mai buni.

Cînd cataloagele surîd

MĂICĂNEȘTI-VRANCEA, Școala generală nr. 2. Andreea Boștină din clasa a V-a, transmite: «Detașamentul nostru s-a angajat să încheie anul școlar fără nici un repetent și fără nici un corigent. Angajamentul va fi îndeplinit».

RĂZBOIENI-CETATE, județul ALBA. Mari iubitori ai istoriei, pionierii din localitate au îmbogățit cu noi documente, studii, reproduceri foto cabinetul de istorie. Tot ei au hotărît ca fiecare pionier să aibă o bibliotecă personală. După numai două trimestre, fiecare bibliotecă de acest fel s-a îmbogățit cu peste 40 de noi titluri din domeniul literaturii, istoriei, geografiei și matematicii.

OȚELUL ROȘU, județul CARAȘ-SEVERIN. Școala generală nr. 1. Transmite **Diana Semenescu,** redactorul-șef al «Semaforului» unității: «De un mare ajutor în obținerea unei noi calități în munca de învățătură ne sînt concursurile pe materii — română, matematică, fizică etc. Printre recenții performeri se numără Monica Kollár și Ciprian Pop, din clasa a V-a, Alina Drăghici, din-tr-a VII-a, Gabriela Bucur din-tr-a VIII-a și alții. (Nota redacției: Dintre acești «și alții» aflăm că face parte și Diana, care, din modestie, nu a consemnat acest lucru).

HUNEDOARA. Subredacția pionierească «Tot înainte». Pionierul-fotoreporter **Adrian Oprea** ne face cunoștință cu toți cei 33 de membri ai detașamentului clasei a VI-a A de la Școala generală nr. 10 din localitate, însoțindu-și fotografia cu o scurtă explicație: «Așa cum îi știu eu, și după rezultatele de pînă acum, sînt sigur că vor încheia anul școlar numai cu rezultate foarte bune. La ei, catalogul este mereu surîzător».

Rubrica «PIONIERPRES» este alcătuită din știri, informații, scurte interviuri și minireportaje transmise de subredacțiile pionierești și de toți corespondenții noștri, pionieri și adulți. ● «PIONIERPRES» așteaptă să publice relatările voastre, care trebuie să fie concise, interesante și expediate cît mai prompt ● «PIONIERPREȘ» va trimite celor mai operativi corespondenți diplome, insigne ale redacției și premii în obiecte ● Nu uitați să menționați

PIONIERI ȘI UTECIȘTI ÎN DIALOG

LICEE CARE VĂ AȘTEAPTĂ

Rîndurile care urmează sînt destinate în special pionierilor din clasele gimnaziale și mai ales purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din clasele a VIII-a. Știm că pentru ei sfîrșitul acestui an este un moment foarte important: toți urmează să devină elevi de liceu. V-ați gîndit care meserie este aceea căreia îi veți spune «Da!»? Știți unde se află liceul în care se învață această meserie? Cunoașteți acest liceu? Pentru a vă prezenta cîteva din liceele care vă așteaptă, ne-am adresat unor tineri cu care vă veți împrieteni imediat: secretarii comitetelor U.T.C. din aceste licee. Așadar, să facem cunoștință:

Constantin Botan, cl. a X-a, Liceul industrial «Vulcan», București; **Cristian Oncescu,** cl. a XI-a, Liceul industrial petrol-Teleajen, Ploiești; **Gheorghe Pîrșan,** cl. a XI-a, Liceul industrial miner nr. 2, Cîmpulung Muscel; **Georgeta Voicu,** cl. a XI-a, Liceul agroindustrial Titu, județul Dîmbovița; **Florin Dumitrescu,** cl. a X-a, Liceul industrial nr. 3 de telecomunicații, București.

AMFITEATRE ȘI LABORATOARE

Rep.: — Dragă Constantin Botan, ai putea să ne spui ce v-a determinat pe tine și pe colegii tăi să urmați acest liceu industrial patronat de Uzina «Vulcan»?

— De loc, sînt argeșean, dintr-o zonă cu multe și mari tradiții industriale, fiindu-mi cunoscute hidrocentralele de pe Argeș, Întreprinderea de autoturisme Pitești, combinatul petrochimic. Și, totuși... iată-mă elev în citadela «Vulcan», o mare familie a tinerilor. De ce? Fiindcă în industrie e nevoie de mașini, și eu de mult doream să construiesc mașini. Motoare, strunguri, utilaje tehnice care vor lua drumul combinatelor, piese hidraulice și aparataj științific pentru hidrocentrale, toate acestea pornind si de la «Vulcan». Așa a încolțit în sufletul meu și-a altor colegi dorința de-a ajunge aici. Această mare uzină, cu binecunoscute tradiții în construcțiile de mașini de utilaje energetice, ne formează în spiritul dragostei de muncă, al dragostei față de știință și cercetare, față de tot ce-i nou în tehnică.

Rep.: — Cum este preluată de către cei 2 200 de colegi de-ai tăi această tradiție?

— Fără exagerare, dar cu mîndrie, pot spune că liceul nostru este o adevărată cetate a științei moderne, a creației tehnice românești, în care fiecare elev, și toți la un loc, realizează un front activ al înaintării spre viitor. Iată de ce am înțeles cu atît mai mult cuvintele de îndemn, indicațiile adresate nouă la Forumul tinerei generații de către secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu.** Întors la liceu și la uzină, mi-am dat seama și mai bine că aceste cetăți, cum le ziceam, formează pe deplin cadrul în care toți tinerii se pregătesc și vor fi stăpîni în meserii viitoare, cum sînt: electromecanica, lăcătușăria, mecanica, tratamentele termice și altele.

Rep.: — Unde, cît și cum se pot însuși aceste meserii?

— Cele șapte ateliere-școală din liceu, plus cele din Uzina «Vulcan» reprezintă, împreună cu sălile de clasă, adevărate amfiteatre și laboratoare ale creației tehnico-aplicative, cercetătorii, meșterii și inventivii fiind în persoană elevii, pînă mai acum doi ani, foști pionieri.

Rep.: — Vorbește-ne ceva despre succesele voastre.

— Roadele învățăturii și ale muncii noastre sînt valorificate în prestigioase competiții și concursuri la nivel de minister și pe țară, constînd în participarea la expoziții tehnice cu machete funcționale, cu probe practice la concursurile pe meserii. **Sîntem, am putea spune, un adevărat front tînăr al gîndirii și creației tehnice moderne, supravegheați în devenirea**

Ion Crînguleanu

(Continuare în pag. 6—7)

Scrisoarea săptămînii

Ca în fiecare an, filele manualului se prefac parcă în aripi și aceste aripi simt, nerăbdătoare, vibrînd în aerul înmiresmat apropierea unui timp al excursiei și al lecturii — vacanța mare. Cartea aduce spre mintea și inima copilului universul întreg, aduce experiența umanității, aduce istoria neamului. Cartea apropie de copil experiența celor maturi și cu deosebire gîndul și simțirea acelor oameni de seamă care au de transmis ceva important tinerilor învățăcei. În biblioteca acestei vîrste, nu există practic nici un zăgaz care să limiteze setea de lectură, nevoia de descoperire prin filele tomului tipărit.

A descoperi mereu noi și noi titluri și a ne întoarce cu statornicie la cîteva cărți fundamentale, iată diagrama de taină pe care setea de lectură o cunoaște în mod individual, în viața fiecărui copil. Orientarea spre basm și fantezie mai întîi, spre povestirea cu mesaj etic, mai apoi, și treptat spre cartea deschizătoare de orizonturi pentru gîndire, pentru simțire aleasă, pentru fapte de cutezanță și vitejie — iată drumul pe care opera scriitorilor de ieri și de azi transmite o moștenire neprețuită.

Cărțile pe care le primesc ca premii cei mai silitori dintre copii reprezintă un dar simbolic al vîrstei mature, al unei literaturi mature chiar atunci cînd se adresează copiilor. Valoarea efortului pe care îl desfășoară acești copii — premianți sau nu — este binecunoscută de părinți. Trăind printre copii, simțim nu o dată că aceste cărți reprezintă ele însele de multe ori lecturi fericit gîndite, fericit tipărite, menite să îmbogățească pentru ani și ani biblioteca-tezaur a copilăriei. În fața voastră, dragi copii, rămînem datori cu eroi adevărați, cu experiență de viață exemplară, cu cartea literară, științifică, de călătorie și aventură menită să înnobileze și să insufle vîrstei tinere elanul izbînzilor prezente și viitoare.

Cartea pe care o punem în mîna voastră are menirea nu numai să vă ajute să descoperiți universul, să descoperiți lumea de azi, ci mai cu seamă poate pe aceea de a vă insufla idealurile cele mai nobile ale omului, ale țării, ale umanității, de a vă spori dorința de a cunoaște, de a acționa și a inventa voi înșivă într-o lume a valorilor de azi și de mîine, valori ce vor configura mileniul al III-lea pe pămîntul românesc.

În aceste zile, în care dedicăm cărții pentru copii și cititorilor acestei cărți cele mai frumoase gînduri, ne revin în minte cuvinte pe care un mare meșter al stihului românesc, Tudor Arghezi, vi le-a lăsat: «Ziua e pentru joacă și învățătură și seara pentru odihnă. Fiecare dintre voi primește sărutarea maicii și urarea familiei de «somn ușor». Căruia dintre voi nu-i urează mama și vise plăcute? Prinși în hora viselor frumoase, voi să trăiți fericirea acestui timp care-i al vostru.»

Prinsă ea însăși în hora viselor frumoase ale copilăriei, pagina frumoasă a cărții pentru copii înseamnă de fiecare dată darul de mare prospețime și sinceritate în care căutăm să punem, pe măsura dragostei noastre pentru voi, copiii, și a încrederii în ceea ce veți săvîrși voi mîine, sămînța preacurată a adevărului, a cutezanței și a frumuseții.

Mihai Negulescu

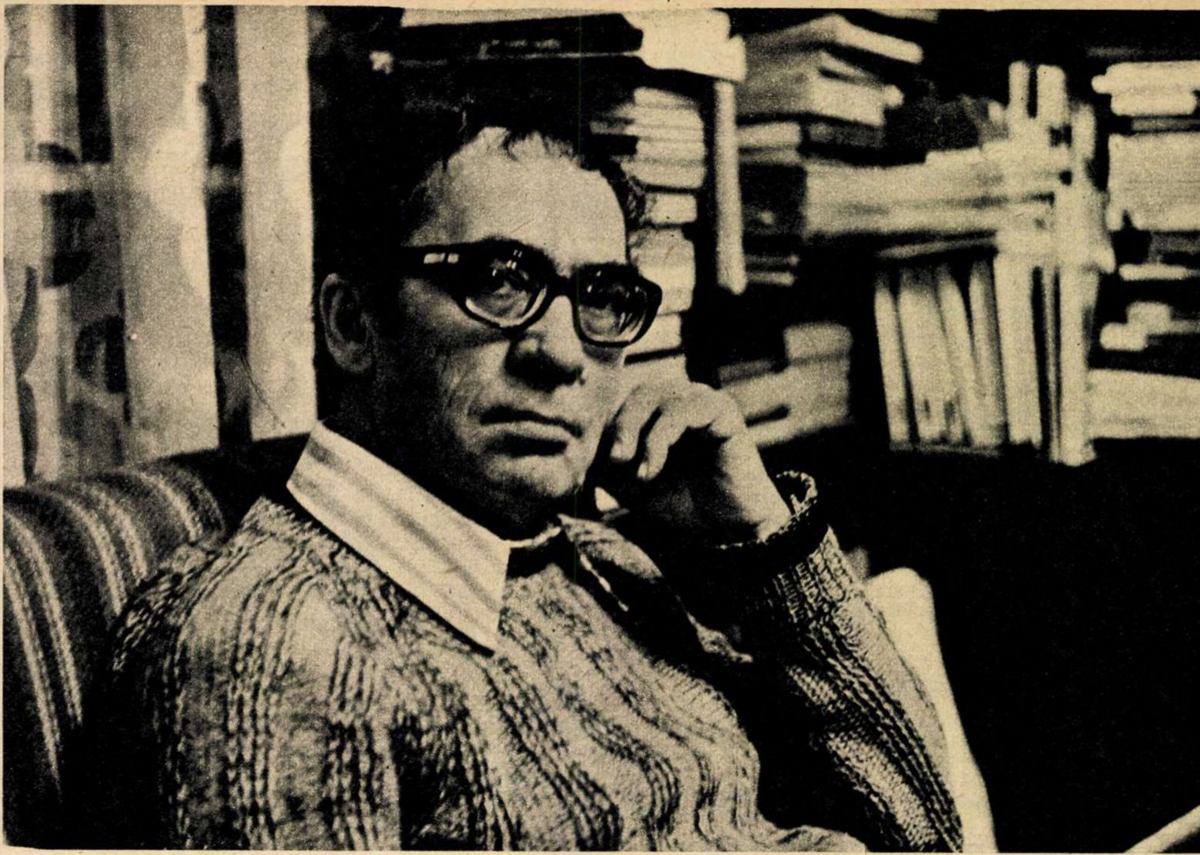

MARI SCRIITORI ROMÂNI

MARIN PREDA

1922 1980

LUMINA NUMITĂ MARIN PREDA

Viața marelui scriitor Marin Preda ne aparținea nouă, tuturor, cititorilor lui mari sau mici!

Căci Marin Preda a fost și va rămîne unul dintre cei mai străluciți creatori ai literelor românești, prozatorul cel mai original, tulburător prin cutezanța gîndului, prin lumina scrisului său.

Am în față cărțile lui, care se numesc: **Întîlnirea din pămînturi, Morometții** (2 volume) **Risipitorii, Intrusul, Marele singuratic, Imposibila întoarcere, Viața ca o pradă, Delirul,** și acum, în urmă, trilogia **Cel mai iubit dintre pămînteni.**

Din fiece pagină a cărților lui, izvorăște continuu acea mare lumină care nu se va stinge niciodată; o lumină care va dăinui, asemeni stelei din poema eminesciană, și cu care arta și scrisul românesc se vor mîndri mereu. E lumina acelui suflet mare, iubind oamenii de la cîmpie, cu firea lor ciudată (din **Morometții** sau **Întîlnirea din pămînturi),** iubind întinderea uriașă a lanurilor coapte și aerul pur al miriștii din Cîmpia Dunării, și viața tainică, și perpetuă de pe această mare de pămînt roditor (așa cum ne-o mărturisește în **Imposibila întoarcere** sau în **Cel mai iubit dintre pămînteni)** și răsăriturile tulburătoare, care-l amețeau pe Niculae Moromete, dar și lumina dulce-amară a amurgurilor dulci care picurau în sufletul bătrînului Ilie Moromete nostalgii secrete.

Opera lui Marin Preda proiectează nu numai o nouă și tandră lumină asupra țăranului român de la cîmpie, cum se scrie adesea, dar cărțile sale, toate, iradiază acea mîndră lumină a spiritului treaz, conștient de importanța misiunii sale, aceea de a rosti frumosul și adevărul în îngemănarea lor firească.

Chiar dacă astăzi, la moartea genialului scriitor sîntem, unii dintre cititorii acestei reviste, prea mici ca să-i înțelegem toate cărțile, mîine,cînd vom crește mari, vom putea pricepe toată bogăția gîndirii lui morale.

În opera lui Marin Preda există pagini grave, pagini tulburătoare sau ironice, pagini răscolitoare, dar există și pagini de o rară frumusețe și suavitate despre copilărie, chiar și în ultimul său roman, **Cel mai iubit dintre pămînteni.** Fiindcă una din marile lui iubiri a fost și copilul, — această minune fragedă a pămîntului, asupra căruia Marin Preda s-a aplecat cu duioșie și dragoste părintească. Paginile despre Silvia, fetița personajului Petrini din ultimul său roman, sînt grăitoare mărturii în acest sens.

Moștenirea de frumusețe și adevăr a marelui scriitor Marin Preda va lumina mereu în sufletele cititorilor lui care-l vor iubi și pe care i-a iubit nespus.

Eugenia Tudor Anton

MARIN PREDA SCRIITORUL ȘI EDITORUL

Nedreptul și neașteptatul sfîrșit al lui Marin Preda a pus în lumină un fapt pe cît de semnificativ, pe atît de tulburător: anume, că opera sa și-a statornicit nemurirea încă din timpul vieții scriitorului. Vegherea neîntreruptă la masa de scris și-a aflat împlinirea în cărțile pe care Marin Preda le-a dăruit, succesiv, literaturii noastre contemporane. Avînd un simț mereu treaz,însoțitor în scrutările unei conștiințe lucide, însetate de adevăr și adînc receptivă la suferințele ființei omenești, arta prozatorului și-a dobîndit o strălucire unică în scrisul românesc: puterea de a fi mai puternică decît moartea. Căci nu moartea inaugurează posteritatea acestui mare scriitor. Ea. posteritatea lui și a operei sale, adică dreptul rîvnit de către orice artist de a dăinui, ca o prezență pururi vie, în spațiul spiritual al poporului din mijlocul căruia s-a ivit, a început să existe din chiar clipa apariției **Întîlnirii din pămînturi,** și s-a împuternicit, continuu, cu fiecare dintre cărțile sale, pînă la ultima dintre ele, romanul **Cel mai iubit dintre pămînteni.** Marin Preda, încă de la început, a lucrat cu tenacitate la edificarea unei opere ce se lasă moștenire țării sale, întregii umanități.

Dar puternica personalitate a omului și a scriitorului s-a făcut simțită nu numai prin operă,ci și prin prezența sa nemijlocită în viața literară a epocii noastre. Rîsul său incitant, scăpărarea ironică a privirii, opinia tranșantă, refuzul ferm în fața ambiguității și a compromisului, se însoțea, în egală măsură, cu o tandră grijă în fața unui talent aflat în pragul debutului, cu o povață de iubitor frate mai mare pentru tînărul autor frămîntat de propriile-i căutări. Marin Preda a găsit în călimara lui cerneala generoasă, care să recomande nume noi de scriitori, și sînt destui aceia care i-au rămas recunoscători pentru firescul ce marca înțelegerea și sprijinul care le-a înlesnit debutul.

Această disponibilitate avea să-și dea întreaga ei măsură la conducerea Editurii «Cartea Românească», al cărei director a fost încă de la început.

O simplă privire asupra activității editurii în anii acestia, ne arată și fermitatea criteriilor, și rodnicia muncii depuse. Marin Preda avea tactul, răbdarea și iscusința de a stimula elanul celor din editură și de a le armoniza munca, astfel încît micul nostru colectiv a ajuns să-l prețuiască și să-l iubească în modul cel mai sincer. El găsea timp să discute cu redactorii și autorii, interesat ca volumele apărute la Editura «Cartea Românească» să fie de o cît mai bună calitate ideologică și literară, să contribuie în mod real la îmbogățirea conștiinței socialiste a poporului, El găsea timp să vadă o copertă, să dorească o mai izbutită înfățișare grafică pentru o carte sau alta, să citească fără grabă și cu încordată atenție manuscrisele încredințate tiparului. Nimic nu poate fi mai grăitor în această privință, decît faptul că momentul sfîrșitului, al acestei imposibile întoarceri, l-a găsit pe Marin Preda în odaia sa de la Mogoșoaia — o odaie simplă, aproape o chilie, cu manuscrisul unui prozator deschis pe masa de lucru: erau zilele cînd tocmai citea acest manuscris aflat în planul de apariții al editurii pe anul în curs.

O veche vorbă a poporului nostru exprimă omagiul neșovăielnic deplin care se cuvine unor asemeni oameni. Zice această vorbă: a murit la datorie! Căci astfel a murit Marin Preda, scriitorul și editorul!

Cornel Popescu

redactor șef al Editurii «Cartea Românească»

SĂRBĂTOARE LA MĂRȚIȘOR

Soarele de vară dădea o strălucire aparte copacilor grei de frunze de pe aleile Mărțişorului, ascunzînd privirilor casa în care a trăit şi a scris opera sa memorabilă marele poet Tudor Arghezi. Astăzi casa, livada, aleile au devenit loc de pelerinaj pentru iubitorii poeziei argheziene. Şi aici, la Mărţişor, pe care poetul l-a denumit «patria poeziei mele», aici, în chiar locul unde s-au născut «cuvintele potrivite» a avut loc marți, 27 mai a.c. deschiderea «Zilelor cărții pentru copii».

Deschizînd această importantă sărbătoare a cărţii, poetul Tiberiu Utan, directorul Editurii «Ion Creangă», a vorbit despre bogata producție de carte destinată tinerei generații, de la şoimii patriei pînă la elevii mari, despre frumoasele cărți pe care Tudor Arghezi le-a dăruit copiilor.

A luat apoi cuvîntul tovarăşul Oscar Szőke, vicepreşedinte al C.N.O.P., care a invitat scriitorii să vină tot mai des în mijlocul pionierilor, pentru a le cunoaşte preocupările, gîndurile şi a le dărui acele cărți în care ei să se regăsească.

Prezența fiicei poetului, Mitzura Arghezi, la această sărbătoare a cărții a adus un plus de farmec.

După ce a urat tinerilor oaspeți: «Bun venit la Mărţişor», a povestit cît de mult a iubit Tudor Arghezi copiii, şi cum pionierii veneau întotdeauna de ziua lui să-i ofere o floare, ca un dar de inimă. «Cea mai mare bucurie pentru poet, a spus Mitzura Arghezi, ar fi fost să-i vadă azi pe pionieri îmbinînd într-un mod minunat învățătura cu munca fizică. Pentru că poetul care ne-a dăruit neasemuitele «Cuvinte potrivite» era un muncitor harnic şi lucra cu statornicie, zi de zi, în domeniul tîmplăriei, tipografiei, chiar şi în cel al chimiei. Ba, uneori, se ocupa şi de treburile necesare gospodăriei. Dimineţile erau întotdeauna rezervate muncii fizice, după care veneau ceasurile dedicate creației».

A urmat un recital din poezia argheziană, prezentat de pionieri.

Festivitatea de la Mărţişor s-a încheiat cu un concurs de desen, la care pionierii au avut o largă participare.

B. Caragiale

CLUB 14

„ENIGMA"

DIN MICRORAIONUL 39 A FOST REZOLVATĂ

Tinel era un băiat «cu probleme». Dacă venea la școală, nu era atent la lecții. Dacă lipsea de la școală (și cam lipsea), nu se știa cum și unde își pierdea vremea. Colegii își puseseră în gînd să dezlege neapărat aceste «mistere», fiindcă Tinel refuza să le dea explicații. Un asemenea fel de a fi și de a proceda îți stîrnește imaginația, dar colegii nu s-au mulțumit cu atît. Ei aveau nevoie de lucruri clare, voiau să afle adevărul și să acționeze. «O scoatem noi la capăt cu Tinel al nostru»,a spus Cornel Maftei care, în ciuda aerului său cam flegmatic, e afectuos, sensibil, și mai ales om cu obligații: pionier-comandant de unitate. Alt coleg, Nicu Carp, împreună cu Nicuşor Dumbravă și cu Simona Tudor, o fată plină de blîndețe, îl vizitau împreună pe Tinel acasă, să mai stea de vorbă și cu mama lui. Mama, necăjită, neliniştită, frîngîndu-și miinile, tatăl incrîncenat... Amîndoi nu numai din pricina lui Tinel... Copiii au priceput, cu mîhnire, poate și cu uimire, că Tinel nu găsea acasă liniştea necesară.

De-acum, duioșia se strîngea în jurul lui Tinel, în cercuri calde (colegii sînt colegi și această relație, cînd este veritabilă, devine fermecătoare, de neuitat). Dar ia-l pe Tinel de unde nu-i, că una-două, dispărea. Pionierii din detașamentul clasei a VIII-a A, Școala generală nr. 33 din Galați, nu s-au descurajat. Într-o bună zi, tot făcînd investigații pe urmele lui Tinel, în cartier, în microraionul 39 A, au descoperit o galerie subterană și au crezut că au făcut o descoperire senzațională.

Rătăciții... scoși la lumină!

Era de fapt o galerie rămasă de pe la construcții, în care au pătruns iscoditori, apoi părîndu-li-se ceva suspect s-au oprit și au considerat că este mai înțelept să-l sesizeze pe tovarăşul comandant-instructor. Zis și făcut. Au revenit împreună cu cîțiva profesori la locul cu pricina, dar cînd au ajuns la capătul galeriei, au avut o surpriză, poate în felul ei anostă, dar în mod sigur dezamăgitoare: era o ascunzătoare, în care un grup de tineri zăpăciți își făcuseră un... fumoar.

Dezamăgirea a devenit clară, neîndoioasă, cînd au descoperit că din acest grup rătăcitor și... rătăcit, făcea parte și colegul lor, Tinel. «Așa, care va să zică...» și-au spus colegii. «Ei, dacă-i așa...» a gîndit neînduplecat Cornel.

Bineînțeles, «cuibul de rele» a fost imediat desființat si toți rătăciții s-au reîntors la tinerețea trăită realist, deci sănătos, prin muncă, învățătură, sport. Iar Tinel s-a trezit brusc că are răspunderi cît se poate de concrete și destul de imprevizibile pentru el. Iată-le... Lîngă școală era un teren părăsit, neglijat, într-un cuvînt, urît și la vedere, și nevalorificat, în fond. Copiii au radiat imediat această privelişte searbădă. Au plantat conifere, plopi, trandafiri, salcîmi ornamentali, au făcut o alee de tuia. Dacă un copăcel se usca, era o durere pentru copii. «Viața acestor copaci este o clipă din viața copiilor noștri», obișnuiau să spună comandanții-instructori. În primele zile, pentru îngrijirea acestor frumuseți, Tinel nu dăduse nici un semn de atenție. Cu alte cuvinte, era absent. Și, deodată, așa cum au constatat colegii mai mici de ani, Tinel a devenit un fel de îndrumător (da!) al acestor treburi gospodărești. Sarcină pionierească! Nu-i vorbă, la început, cînd Cornel i-a zis cu vorba lui legănată, dar fermă, ce i se cere, Tinel, care nu se credea în rîndul celor demni de a primi o misiune importantă, a ridicat ochii și s-a uitat uimit la interlocutorul său.

«Eu?!?...»

Cam aşa ar fi exclamat prima dată. Colegii însă nu au rîs, ci doar au zîmbit prieteneşte, dîndu-i a înțelege că e vorba de ceva foarte serios. Au urmat şi primele izbînzi... Într-adevăr, şi la învăţătură, datorită delicateţei celor două colege, Ludmila Micu şi Eusefina Diaconu. atît de istețe şi de răbdătoare, care ştiuseră cum să-i «dezlege» lui Tinel lecțiile ce i se păreau prea încîlcite, Tinel ieşise de pe terenul primejdios. Pe urmă, reuşise să fie... imprevizibil şi la orele de atelier, reparînd atît de bine o defecţiune a unui utilaj încît maistrul-instructor i-a pus imediat, în catalog, o notă veselă şi proaspătă ca prima zi de primăvară: nota 9!

Tinel este prietenul nostru

Finalul poate să pară chiar obişnuit, mai ales de prevăzut. În trimestrul doi, Tinel Mocanu a promovat la toate obiectele de studiu şi a avut o frecvență ireproşabilă. Astăzi, este un băiat gata să-ți sară el în ajutor, la treabă, oricînd! Acasă, viața a devenit mai liniştită, părinţii sînt mai înţelegători...

Acest episod este o poveste adevărată al cărei sens frumos, moral, l-au dat pionierii, copiii noştri cu suflet mare.

Marga Micu

PE ADRESA ELEVILOR DIN CLASA A VIII-a

LICEE CARE VĂ AȘTEAPTĂ

(urmare din pag. 3)

noastră de comuniști încercați în meserie și știință, muncitori, tehnicieni, ingineri, profesori de înaltă calificare. La rîndul nostru, noi, elevii liceului industrial, sîntem preocupați de viitorii noștri colegi — care acum termină clasa a VIII-a și pe care-i așteptăm cu drag în citadelele tinereții noastre: liceele industriale de construcții de mașini, care se află în multe localități din țară.

FASCINAȚIA ADÎNCURILOR

Rep.: — De tine am dat mai greu, Cristian Oncescu: cineva spunea că ești plecat la schela de extracție.

— Într-adevăr, puteam fi și la schelă, dar a trebuit să-mi pun mai întîi la punct niște cunoștințe în legătură cu felul în care se comportă petrolul la diferite nivele ale pămîntului.

Rep.: — Începi să te consideri petrolist?

— Aproape că da! Sînt mîndru că bunicii și unchii mei au fost petroliști. Iată, sînt în clasa a XI-a a liceului și mă pot considera cu adevărat un urmaș de-al lor. **Nu peste mult timp, unii dintre noi vor termina cursurile liceului industrial de petrol. Acum sînt și mai sigur pe viitorul meu, care a început de mult, odată cu viitorul tuturor colegilor mei de an, de liceu.**

Rep.: — Fii mai concret...

— Vreau să spun că în liceul nostru sînt elevi veniți din toată țara; **ușile sînt deschise tuturor celor harnici și dornici să deprindă fascinanta meserie de sondor;** meseria noastră e un fel de concert simfonic al pămîntului, orchestrat de inimile noastre. La noi, în liceu, și-n Uzina de reparații-utilaj petrolifer Ploiești, care ne patronează, toți liceenii sînt educați și li se întipărește în conștiință că ei devin specialiști cărora straturile «misterioase» ale pămîntului nu le mai pot ascunde nimic; zi de zi, în laboratoare, în schelele de extracție, în uzină, în sălile de clasă ne perfecționăm pentru viitorul concret care nu va sfîrși niciodată. «Dirijorii», adică dascălii și părinții noștri sînt înșiși tehnicienii, inginerii, toți oameni de-ai petrolului.

Rep.: — Un coleg de-al tău, din clasa a XII-a, Grigore Vasile, îmi spunea că a fi petrolist înseamnă, printre altele, a cunoaște toată febra petrolului din țară, toată febra petrolului de pe planetă...

— Cu alte cuvinte, el încerca să spună că **a fi petrolist înseamnă a fi un mare patriot și revoluționar, urmînd învățămintele secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, urmînd tradiția strămoșilor și părinților noștri petroliști.**

Rep.: — Odată deveniți absolvenți...

— În fiecare an, din liceul nostru pleacă spre schelele de extracție, în uzine, la Institutul de petrol și gaze tot mai mulți tineri, petroliști în puterea cuvîntului. Băieții și fetele din liceul nostru, între atît de modernele utilaje de la care dezleagă tainele tehnicii, învață de fapt, deprind limbajul civilizației moderne petroliste. Cît petrol vom extrage noi peste trei sau patru ani? Care-i raportul dintre utilajul petrolist românesc și cel mondial? Cum stăm cu prestigiul calificării noastre moștenit, și cu cît i-am ridicat noi, uteciștii de azi, ștacheta? Iată o sumă de întrebări pe care elevii de la noi și le pun curent.

Rep. — Așadar...

— Puținele mele cuvinte sînt de fapt o frățească invitație pentru pionierii și absolvenții claselor a opta de-a urma cu curaj calea meseriei noastre — o fascinație a adîncurilor.

MINERII — AVIATORII ADÎNCURILOR MILENARE

Dragi cititori, închipuiți-vă că în clipele cînd rîndurile mele sînt sub ochii voștri, pe deasupra bazinului carbonifer muscelean sînt puși în mișcare cei 28 de km de funicular! O rețea uriașă de vagoneți, într-o mișcare fără sfîrșit, transportă adîncurile miniere — lignitul și cărbunele — pe sus. Undeva, jos, e orașul. Iată, mă întîlnesc față în față cu inimosul și înaltul **Gheorghe Pîrșan** din clasa a XI-a a Liceului industrial nr. 2 din Grupul școlar miner Cîmpulung Muscel. Avem în fața noastră întreaga panoramă a bazinului de la Cotești, Godeni, Pescăreasa, Poenari, Jugur, Boteni, Aninoasa. Mii de mineri, mecanici de mină, topografi, ingineri, elevi forează o lume cu totul aparte. Frumusețea și modernitatea acestei lumi sînt de nedescris. În centrul bazinului se află si Liceul industrial miner.

Rep.: — Dragă Gheorghe Pîrșan, cu toate că am început să știu cam totul despre mediul vostru, ce-ai putea spune în plus, mai ales despre liceu, despre tine, despre colegi...

— Farmecul și ineditul meseriei de miner constă în cutezanța noastră de-a ataca formațiunile geologice purtătoare de substanță minerală utilă. Locul nostru de muncă nu seamănă cu nici unul de pe pămînt! Pot spune pionierilor acum, după ce am învățat meseria de mecanic-miner, că frumusețea și disciplina, cutezanța ei, sînt egale cu cele ale zborului! Toți minerii sînt niște icari, niște cosmonauți ai adîncurilor milenare. Prieteni de nedespărțit, minerii sînt oameni de știință, comuniști de mare omenie. Și nu greșesc dacă spun că munca noastră științifică și productivă are legătură cu toate celelalte sectoare ale economiei noastre naționale.

Rep.: — Ce-ai putea să ne spui despre colegii tăi? Sînteți, într-adevăr, pe cît de ai viitorului, pe-atît de ai trecutului?

— Acești tineri care azi învață cum să mînuiască cele mai complexe și moderne mașini și utilaje atît în atelierele-școală, cît și în subterane, la locul de muncă, sînt, de fapt, am putea spune, niște «tineri de știință», tineri ai muncii, zi de zi dialogînd cu trecutul geologic cel mai îndepărtat, dar și cu viitorul cel mai palpabil; priviți-i, în ateliere cît și în galeriile minelor, ei arată ca niște tineri medici și farmaciști... Și-n acest fel sîntem încă

FOTOGRAFII DE GRIGORE PREPELIȚĂ

de mult ai viitorului...

CU TOATE CĂ PĂRINȚII MEI MUNCESC ÎN INDUSTRIE, EU AM ALES AGRICULTURA

La prima vedere, timidă și reținută, după primele schimburi de cuvinte, **Georgeta Voicu**, elevă în clasa a XI-a de la Liceul agroindustrial Titu din județul Dîmbovița, devine o interlocutoare sigură de ideile pe care le exprimă.

— Noi, adică eu și colegii mei, **am ales agricultura pentru că ea presupune un dialog continuu și ferm cu știința prin... firul pîinii!** Din acest punct de vedere Liceul agroindustrial din Titu poate fi considerat un adevărat for al utecistilor și elevilor noștri, în care viitorii agronomi sînt de pe acum niște frunți luminate și de soare, dar și de știință. Iată parcul nostru de mașini agricole, parcul de tractoare și mașini auto; priviți cele 2,5 ha de pămînt care se află pe mîinile noastre; ce spun toate astea, cînd sînt puse în dialog cu cabinetele noastre de fitotehnie, sălile de clasă, graficele de respectare a unor perioade și anotimpuri? Spun că cei 450 de elevi la zi, văzuți pe tarlale, în livezi sau între mașini, par niște albine în hărnicia lor.

Rep.: — Aceste albine, cum le spui tu, din ce localități au venit la Titu?

— De peste tot. Așa se face că noi avem cunoștințe și legături practice cu toate zonele agricole ale patriei; **a iubi agricultura azi, înseamnă tot mai mult a fi un om de știință,** cum oameni de știință sînt mecanicii noștri agricoli, tehnicienii, inginerii, țăranii, ce ne sînt profesori atît în liceu cît și pe tarlale sau la S.M.A., Avicola și I.A.S.A. Titu, care într-un fel ne patronează. **Mîinile care fac pîinea sînt mai întîi trecute prin lumina științei.** Veniți din toată țara, elevii Liceului agroindustrial Titu, care învață misterele pîinii și ale agriculturii moderne, sînt oameni ai învățăturii, muncii și științei.

TIMP NEÎNTRERUPT — TELECOMUNICAȚIA

Rep.: — Florin Dumitrescu, mai numeri cîteva zile și ești în clasa a X -a a Liceului industrial nr. 13, București, cu profil de telecomunicații.

— Da. Cîteva cuvinte sînt necesare pentru lămurirea unor lucruri. Aici se pregătesc tinerii pentru frumoasa meserie de electronist și specialist în telecomunicații. Cînd spun aceste cuvinte mă gîndesc la cei 1 112 uteciști, care au fost și pionieri, iar azi își găsesc proiectele de diplomă care reflectă multiplele lor cunoștințe în toate domeniile.

Rep.: — La ce te oprești cînd te referi la unele aspecte ale acestei meserii?

— Romantismul meseriei noastre este cu atît mai puternic cu cît această brățară de aur, care este electrotehnica, se întîlnește cu ultimele descoperiri și noutăți din știință. De altfel, în **liceul nostru și în atelierele sale elevii, însușindu-și meseria pentru care s-au dedicat, devin deținători ai celor mai subtile secrete în știință; intrați în producție, ei sînt așí în domeniul telecomunicațiilor.** Or, azi, practic, nu se mai poate trăi fără aceste laturi ale civilizației moderne. Deci, înțelegem că **sîntem cu atît mai moderni, cu cît sîntem mai pregătiți.** În laboratoarele noastre de măsurări electrice și electronice, de comunicații la mari distanțe, pentaconta, de tehnologie a lucrărilor de profil, de radio și tv. se desfășoară întregul angrenaj științific și tehnic.

Rep.: — La ce parametri discutați, cînd e vorba de competiții?

— Numai anul acesta, datorită bunei pregătiri științifice în acest domeniu, la faza pe țară a olimpiadei pe meserii, concurenții noștri au obținut locurile I și II. Poate mai **mult decît oricare altă meserie, cea din domeniul telecomunicațiilor cere să fii numai «minte, ochi și urechi, disciplină, cutezanță, curaj, răspundere și hărnicie».** Or, pionierii, viitorii noștri colegi dispun din plin de aceste calități.

*

Un dialog cu tinerețea, un dialog cu știința și tehnica. În acest dialog aprins, mîinilor care sugerau prin ridicare simbolicul «prezent» li se vedeau strălucind frumoasele brățări de aur. Ele nu erau altele decît minunatele lor meserii.

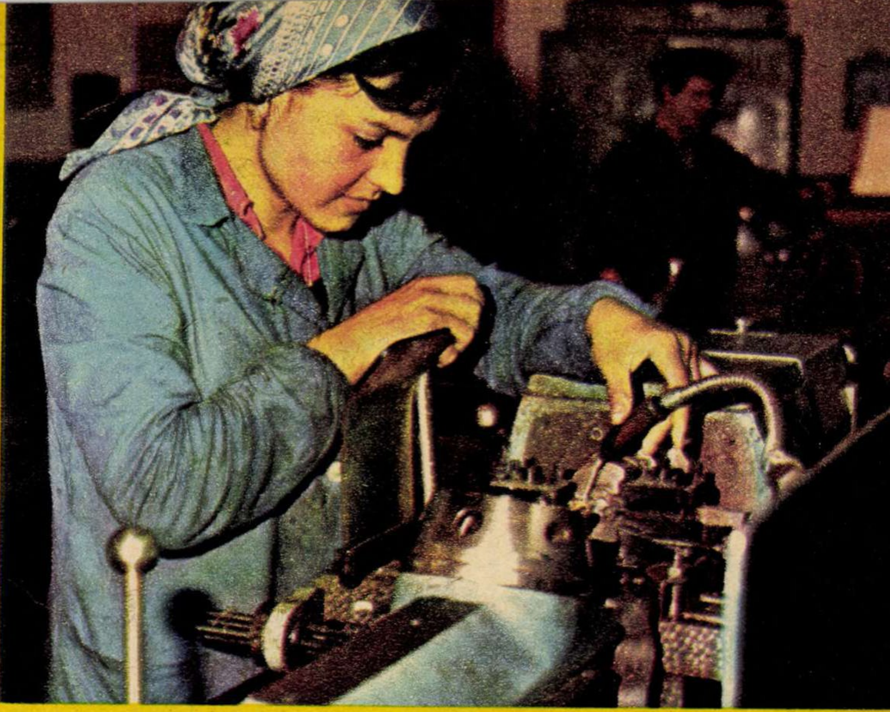

Speranțe olimpice

DE LA MINIBASCHET LA DIVIZIA A

Ora 12: lucrare scrisă la limba română

Schimbau impresii în urma lucrării scrise pe care tocmai o avuseseră la limba română.

— Cum ți s-a părut subiectul? Ai scris bine?

— Eu m-am cam «lungit» și am senzația că n-am reușit să scriu ca lumea chiar despre personajul care, la lectură, mi-a plăcut cel mai mult. În orice caz, mai puțin de nouă tot n-am să iau.

— Cînd am văzut-o pe Mihaela cum se tot uita pe fereastră, căutînd, probabil, cea mai fericită introducere — că o știți, pune mare bază pe introduceri! — am crezut că n-o să se mai pornească pe scris nici după ce-o să sune de ieșire!

— Apropo de sunat, Cristina, eu zic să te grăbești cu echiparea și, eventual, să-ți pui și tricoul pe față...

...Așa se întîmplă, uneori, după o lucrare scrisă. Te trezești cam năucit, mai cu seamă cînd știi că ai făcut totul cum trebuie. Există, pe alocuri, părerea că sportul de performanță nu se împacă prea bine cu studiul de calitate. Eroare. Fetele despre care e vorba sînt baschetbaliste de mare performanță și, în același timp, eleve de 9 și 10. Am putea spune mai mult de 10!

Ora 14: La întrecere cu cronometrul

Le-am reîntîlnit în sala lor de antrenament, în aceeași clădire a Școlii generale nr. 69. Am asistat la desfășurarea unui program de o sută de minute drămuite științific de **profesorii antrenori Gheorghe Lăzărescu** și **Cornelia Bacă**, o sută de minute în care, zi de zi, la această școală se clădesc și se cizelează calitățile sportive necesare unui bun baschetbalist, trăsăturile de caracter și etice pe care cel care practică sportul le dobîndește pentru sine și pentru societate.

Ce înseamnă, la urma urmelor, repetarea de zece, de douăzeci, poate de o sută de ori a aceluiași exercițiu, procedeu tehnic sau tactic? Ce înseamnă repetarea pînă la execuția corectă a unei aruncări la coș, a unei pase sau fente? Desigur, înseamnă răbdare, tenacitate, voință, perseverență, dar pentru asta înseamnă să-ți spui tot timpul, oricît ai fi de obosit: trebuie să lucrez mereu mai bine, mai rapid, mai eficient. Fetele despre care vă povestim au înțeles acest lucru și — cu toate că nu depășesc vîrsta de 14 ani — au ajuns în campionatul republican de baschet,divizia B! Ele sînt (nu doar o coincidență) și adevărate «performere» ale cataloagelor din clasele din care fac parte! Un fapt care pe unii dintre colegii lor de clasă îi... miră. Noi credem că e o mirare nejustificată!

Ora 16: Interviuri...

Cele șase fete — care în vara anului trecut, la Tulcea, au cucerit și titlul de campioane naționale la «Festivalul pionieresc de minibaschet», ne-au mărturisit cu cît efort, cu cîtă voință și încredere în victorie au luptat acolo pentru a-și apăra culorile clubului sportiv, ale școlii, în cele din urmă. Desigur, acest succes nu este singurul. Lui li s-au mai adăugat și li se vor mai adăuga și altele. Ca, de altfel, și notele mari înregistrate în cataloage în dreptul numelor **Mihaelei Baz, Cristinei Ioanovici** și al **Mihaelei Gavrilescu, bune prietene** și (atenție!) **primele trei pioniere promovate în Divizia «A» de baschet!** În scurta pauză a antrenamentului la care am asistat, cu toate că erau îmbujorate și din șuvițele de păr li se prelingeau stropi de sudoare, erau totuși vesele și vioaie, dornice să ne vorbească despre ele și despre școală, despre competiții și despre proiecte de viitor.

Rep.: Nu sînteți obosite după șase ore de școală și aproape două ore de antrenament?

Mihaela Gavrilescu: Dimpotrivă, eu aș lua-o bucuroasă de la început.

Rep.: Sînt, totuși, aproape două ore pe care le petreceți zilnic în școală, după orele de program. Cînd vă mai rămîne timp și să învățați, să vă relaxați? Pe urmă, la vîrsta voastră, ar mai trebui să fie și jocul!

Cristina: Pentru mine, ca și pentru colegele mele, înseși antrenamentele sînt dintr-un punct de vedere o modalitate de relaxare și chiar de joacă!

Rep.: Am auzit, totuși, pe unii colegi de-ai voștri că antrenamentele obosesc și, ca urmare, diminuează randamentul la învățătură.

Mihaela Baz: Părerea mea este că cel care gîndește așa își maschează în realitate o stare de comoditate față de mișcare, de exercițiul fizic sau chiar față de folosirea timpului liber. Cred, ca și colegele mele de echipă, că noi, cei care practicăm sistematic sportul, avem mai mult randament în însușirea lecțiilor, mai multă poftă și putere de a învăța. Poate că aceasta este și explicația faptului că (n.n. aici Mihaela privește în jos și roșește cu timiditate) noi, cele de la baschet, avem în general și note bune.

Rep.: Aveți numai note foarte bune! Apropo de debutul vostru în Divizia «A»? Cum l-au primit colegele voastre mai mari, adică «veteranele» echipei?

Cristina: Așa, foarte firesc, cu încredere și cu multă prietenie. De altfel și noi ne străduim să nu le înșelăm așteptările, adică să jucăm cît putem de bine și... chiar mai mult decît atît! Avem exemplul lor: sînt eleve de liceu, jucătoare în divizia A, care au început însă baschetul ca pioniere.

Rep.: Am auzit că aveți un... «însoțitor» foarte pitoresc, care vă urmează în mai toate deplasările și turneele prin țară.

Mihaela Gavrilescu: Este papagalul meu, «Coco» — pe care-l simpatizează toată lumea. El ne înveselește în vestiar, cînd sîntem nervoase după prima repriză, dar a lipsit tocmai la Tulcea! Acolo am avut, în meciul cu echipa din Tîrgu Mureș mari emoții. A fost cel mai disputat meci al competiției. Am reușit să cîștigăm la o diferență de un punct dar... am cîștigat.

Rep.: Planuri de viitor?

Mihaela Baz: Dorim să evoluăm din ce în ce mai bine, așa încît să reușim să fim selecționate în reprezentativa națională.

Rep.: Și olimpică!

Cristina: Și olimpică, se înțelege. Cine muncește...

Rep.: ...are posibilitatea să-și îndeplinească toate țelurile. Asta ai vrut să spui?

Fetele înclină afirmativ din cap. Sînt sfioase — ceea ce nu le stă rău deloc. Însă cînd e vorba să răspundă la ore sau să lanseze un atac pe terenul de baschet, devin foarte îndrăznețe — ceea ce, iarăși, e cît se poate de bine.

Emilia Teodoru

A FOST ODATĂ 5 ȘI 6

SCHIȚĂ DE

M. Sîntimbreanu

Era pe vremea cînd 7, 8, 9 şi 10 nu se născuseră încă. Fireşte, pentru băiatul din povestea noastră.

Însă, într-o bună zi, cînd zăpada proaspătă te chema la joacă, Ambiția, care pînă atunci nu se prea amesteca în treburile băiatului îi spuse:

— Fătul meu, te-ai făcut mare, iar eu nu ştiu cîte zile oi mai avea; du-te, fă ce ştii şi adu-mi şi mie o notă mare, mi s-a urît de cînd tot aştept.

Băiatul nostru căzu pe gînduri. Ani de zile, trimestru după trimestru nu ieşise din livada notelor mediocre. Se mulțumise cu poama chircită a unui 5 şi 6 şi acum, tam-nisam: «du-te, fă ce-i ştii şi adu-mi mere de aur!» Uşor de zis. Dar unde? Cum? mormăia băiatul, făcîndu-şi de lucru la patine. Deodată, tresări. Ce-ar fi să meargă după notele mari cu patinele? Pe ele aleargă doar ca vîntul. Nici nu mai are nevoie de cal năzdrăvan...

Şi dus a fost. Era, cum am spus, o zi de iarnă, dar ce-i păsa băiatului. Era hotărît să răscolească pretutindeni după note mari. Şi, ca să fim drepți, trebuie să recunoaştem că a răscolit toate drumurile, trotuarele, şanțurile, gîrla, bălțile, mă rog, fiecare lunecuş... Abia spre primăvară, cînd soarele prinse să încălzească şi topi toată gheața, încetă căutarea. Se întoarse acasă şi oftă:

— N-am găsit nicăieri note mari.

— Se vede că nu rodesc iarna, murmură atunci Ambiția. Să-l păsuiesc pînă la primăvară.

Aşa s-a întîmplat. De îndată ce dădu firul ierbii şi mugurii plesniră în crengile pomilor din livadă. Ambiția se înfățişă din nou şi-i spuse:

— Fătul meu, am mai îmbătrînit cu un trimestru. Nu ştiu cîte zile oi mai avea de trăit... Du-te şi tu şi adu-mi o notă mare, căci azi-mîine închid ochii şi eu n-am văzut cum arată la chip şi înfățişare.

Ce era să facă băiatul? Hotărî să plece. Şi, cum tocmai meşterea un zmeu, încleindu-l cu o coadă zbîrnîitoare, îşi zise:

— Ce-ar fi să plec cu zmeul în căutarea notelor mari? Încotro or bate vînturile... şi încotro nu bat vînturile? Poate undeva o să dau şi eu de mărul de aur al notelor mari...

Şi dus a fost băiatul. L-a purtat zmeul prin livezi şi maidane, prin crengi... Fapt este că de-abia într-o bună zi, cînd din zmeul său nu mai rămase decît sfoara şi cîteva petece de hîrtie, băiatul se întoarse acasă şi oftă:

— N-am găsit notele mari. Nicăieri nu le-am găsit...

— Se vede că nu dau rod nici primăvara, suspină Ambiția, privind coada ferfenițată a zmeului. Să treacă şi vacanța asta, să mai prindă băiatul niscaiva puteri, şi-o să-l trimit din nou.

Trecu, aşadar, şi vacanța. Mai trecură apoi şi cîteva săptămîni şi, într-o bună zi, cînd soarele strălucea fierbinte în înaltul cerului, Ambiția îi zise:

— Iacă, e cald acum, fătul meu. S-au copt căpşunile şi cireşile. Încearcă-ți iar norocul. Pleacă şi adu-mi o notă mare!

Băiatul tocmai meşterea ceva la cîrligul de la undiță. Se ridică hotărît în picioare şi zise:

— Acum ori niciodată!

Îşi luă, aşadar, undița pe umăr şi plecă în căutarea notelor mari, Unde zărea un ochi de apă, se oprea şi zvîrlea undița.

Şi a azvîrlit-o la gîrlă, unde pe fund sclipea roşioara, prin bălți, unde pe fund scurmau obleți şi bibănaşi prin smîrcuri, unde, printre crenguțe de brădiş se fugăreau plătica şi zvîrluga... Unde nu şi-a încercat norocul? Destul că într-o bună zi se întoarse dezamăgit acasă. Era serbarea de sfîrşit de an.

— N-am găsit note mari nicăieri, oftă băiatul. Poate că nu s-au născut încă...

— Dar colegii tăi cum au găsit? gemu Ambiția, şi nu mai scoase un cuvînt.

Într-adevăr, tocmai se împărțeau carnetele de note şi, aproape în toate, notele mari se înşirau ca nişte mere de aur.

— Unde le-ați găsit? întrebă băiatul cu sufletul la gură. Doar le-am căutat şi eu tot anul: pe luciul gheții astă-iarnă, prin nori cu zmeul primăvara, apoi cu undița la gîrlă şi n-am găsit nici una, nicăieri. Voi unde le-ați găsit? Pe unde ați scotocit? Prin care zări le-ați căutat?

— Noi? Mult mai aproape. Ba chiar foarte aproape. La măsuța de lucru, veni şi răspunsul.

— Aşa de simplu? murmură băiatul, în liniştea ce se lăsase odată cu vacanța mare.

Se vede treaba că băiatul nostru n-a putut uita răspunsul «aşa de simplu».

Mi-am amintit povestea aceasta văzîndu-i zilele trecute carnetul de note: 7, 8, 9 şi 10 înşirate unul după altul, ca nişte mere de aur...

Am auzit atunci o voce, şoptindu-mi cu mîndrie la ureche:

— A fost odată 5 şi 6...

Mi s-a părut o voce cunoscută. Cred că era Ambiția lui...

* * *

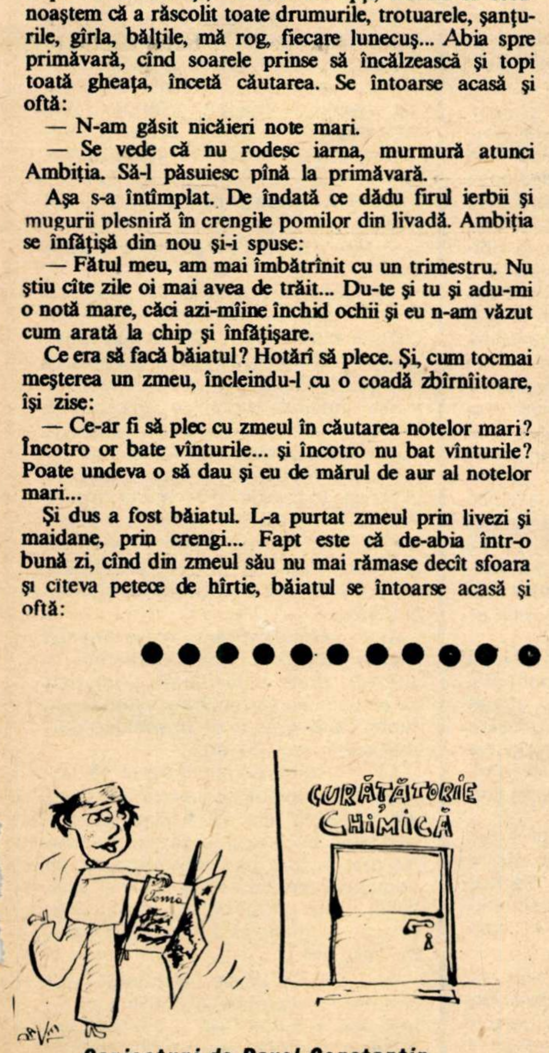

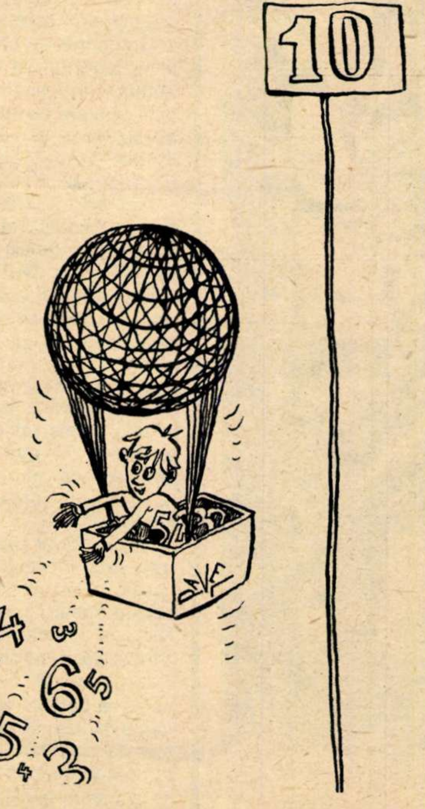

Caricaturi de Pavel Constantin

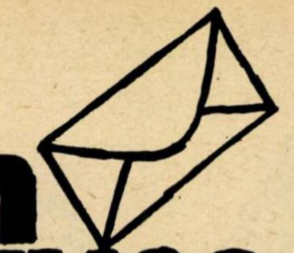

UN MILION DE PRIETENI

● O SITUAȚIE CARAGHIOASĂ îmi este descrisă de un corespondent din Ploieşti. Ce povesteşte el? El povesteşte că un coleg, E.D., şi-a rugat vecinul de bancă să-i «sufle» la extemporalul de fizică. Respectivul nu i-a suflat — dar ştiți de ce? Nu pentru că ar fi un intransigent, ci pentru că E.D., aducînd în ziua precedentă un buchet de lalele la şcoală, n-a vrut să-i dăruiască şi lui una, ci i-a cerut doi lei în schimb. Caraghioasă situație, am zis, dar nu e numai caraghioasă, ci şi tristă.

● O PRECIZARE DE NATURĂ STILISTICĂ, îmi cere Nela Moțiu, clasa a VII-a, Constanța: «Am întîlnit în nr. 21 la rubrica «Un milion de prieteni» expresia «a da şfară în țară». Eu ştiam că se spune «a da sfoară în țară». Această expresie are povestea ei. Inițial, nu era vorba de nici un fel de... sfoară! Pur şi simplu «sfară» sau «şfară» însemna «fum». Cu sute de ani în urmă, oamenii comunicau la mari depărtări, aprinzînd focuri pe înălțimi. Fumul acestora se numea şi el tot «şfară». Cu timpul, prin asemănare cu pronunția «sfoară», zicala a început să circule sub forma «a da sfoară în țară». Felicitări pentru preocupările pe care le ai față de limba română.

● FOARTE DORITOR SĂ CORESPONDEZE cu colegi de vîrsta lui, este Lucian Popa, clasa a VII-a, str. Livezilor, bloc 10, scara A, ap. 2, Piteşti, cod 0300. Îi îndeplinesc rugămintea de a-i publica adresa, dar folosesc prilejul pentru a-i spune (şi a vă spune şi vouă) ce ne scrie **Ioana Lilescu** din Craiova, cod 1 100, str. Aleea Potelu nr. 17 A. Ea ne scrie că, procedînd ca şi Lucian Popa, a vrut să corespondeze. Şi-a ales o adresă, prietena ei devenind Camelia Plămadă din Zamostea — Suceava. **De la un timp,** se plînge Ioana, **nu-mi mai răspunde. De ce oare? Țin foarte mult la ea.** Corespondența e o ocupație atrăgătoare, dar nu se poate compara cu prietenia față de cineva pe care-l vezi zilnic. Personal, n-am nimic împotriva prieteniei prin corespondență, dar sînt curios să ştiu ce va face Lucian cînd va primi cîteva zeci — sau sute — de scrisori! Va putea el să le răspundă tuturor sau ne vom pomeni că vreun cititor se va plînge, ca Ioana, că nu primeşte răspuns? A răspunde punctual la scrisorile pe care le soliciți este o obligație elementară. Nu e însă mai puțin adevărat că a răspunde la, să zicem, cincizeci de scrisori, costă minimum... 500 de minute, adică peste opt ore plus, evident, banii pentru plicuri şi timbre. Prietenia prin corespondență e, desigur, ceva foarte frumos, dar trebuie tratată cu seriozitate.

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

LA „TRECĂTOARE”

SCHIȚA DE Ion Gh. Pană

*

COLONEL IN REZERVĂ

...Și tare frumoasă mai era picurarea înserării de primăvară în acel an — 1945 — peste cîmpul de luptă, care își mai slăbise clocotul și fierbințeala din timpul zilei. Se simțea acum bine mirosul ierbii proaspete, al pămîntului reavăn, parfumul pădurii din apropiere. Ajungea pînă la noi adierea vieții din localitatea Rosztáni, din Moravia — Cehoslovacia, pitulată înapoia culmii pe care se aflau tranșeele batalionului.

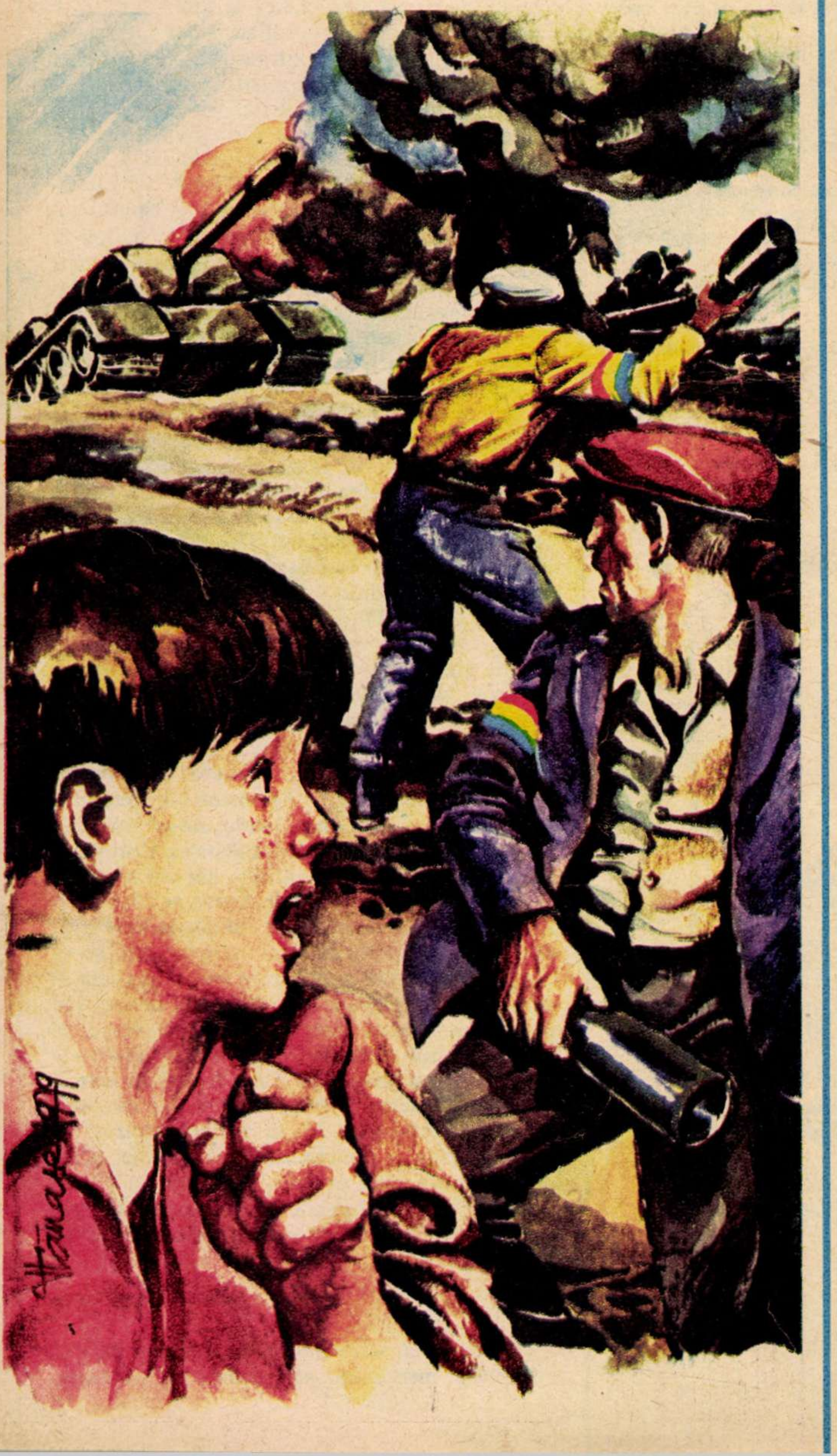

Și chiar acolo, în marginea satului, bine apărat de coasta dealului, a trebuit să mă duc, chemat la punctul de comandă al regimentului.

Se lăsase bine noaptea. Întuneric era destul, ba mai mult decît trebuia. Spuzeala de stele a cerului, fără lună la ora aceea, nu spărgea aproape de loc întunecimea. Și încă, dacă te uitai prea mult în sus, te izbeai strașnic de «pragul de jos». Așa am pățit și eu în drum spre punctul de comandă. Am scăpat printr-o tăietură de teren, de m-am rostogolit pînă-n vale, aproape de santinela de la intrarea în postul de comandă, care era cît pe-aci să mă cinstească cu un foc, așa, la nimereală...

— Ce s-a întîmplat de te-ai tăvălit prin noroi? Au dat nemții peste voi? m-a luat la rost comandantul, cu un zîmbet în colțul buzelor.

I-am spus pățania cu spuzeala de stele și apoi am ascultat misiunea:

— ...Din informații am aflat că nemții sînt pe punctul de a se retrage. În față ai, după cîte știm pînă acum, ariergarda lor. Din tot batalionul lași pe poziție trei plutoane sub comanda căpitanului Modoiu. Cu restul oamenilor te cobori spre stînga, pînă dincolo de pădure. Acolo vei găsi pe locotenentul Creangă, comandantul companiei de cercetare. Planul este următorul...

Și mi l-a arătat în întregime pe hartă. În încăperea slab luminată de o lampă cu gaz, tictacul ceasului deșteptător făcea parcă și mai adîncă tăcerea, și mai gravă fiecare vorbă a colonelului.

— La miezul nopții să fii acolo, în spatele inamicului... La ora două să te afli călare pe șosea, ținînd puternic umerii înălțimilor care o străjuiesc... La două și jumătate, grupele dumitale, rămase pe poziție. vor deschide focul asupra poziției inamice. Batalionul 1, din dreapta, va declanșa atacul în flancul stîng al inamicului. Batalionul dumitale, în legătură cu pistolarii companiei de cercetare, va opri retragerea și scurgerea din defileu a nemților. Zdrobești orice încercări ale dușmanului de a se apropia de șosea!

Compania de cercetare, cu care luasem legătură și făcusem planul de acțiune, era vestită prin pătrunderile ei în spatele dușmanului. Oamenii mai aveau și ei o experiență bogată în luptele de noapte. Toți eram un creier și o inimă, o voință unică.

Am pornit. Călcam ca pe ace, cu bocancii înfășurați pe dinafară cu moletiere, cu obiele sau flanele, ca să nu bocănim. Nici o șoaptă. Ne infiltram printr-un gol în dispozitivul inamic, descoperit la căderea serii de ochii ageri ai cercetașilor.

Dar «golul» nu era chiar gol... După vreo cîteva sute de metri de înaintare, de pe coastele înălțimilor din stînga și din dreapta văii au început să zboare spre noi, în țiuituri stridente, rafale prelungi de gloanțe cu urmă luminoasă, slobozite din mai multe guri de foc.

Ne-am făcut una cu pămîntul. N-am tras nici un foc, n-am scos nici o vorbă. Așa se stabilise la plecare, pentru cazul că ne-ar simți dușmanul. Nici cei rămași pe poziție n-au tras. Strașnică disciplină!

...Am simțit curînd lîngă mine răsuflarea caldă a sublocotenentului Secarea Horia. El mi-a spus că un pluton de pistolari va ataca cu o parte din oameni dinspre culmea din stînga, iar cu altă parte pe coasta cealaltă; în acest timp restul companiei sale și batalionul meu trebuiau să împingem de pe vale spre creastă și apoi spre șosea. Planul era ingenios. El oferea posibilitatea ajungerii în timpul ordonat în spatele inamicului, la «defileu».

...Și unde a început o vîlvătaie de focuri! Se încrucișau trasoarele, piuiau ricoșatele de-ți luau auzul, ne zburau pe deasupra capului și mușcau în apropiere pămîntul. Iar noi, cînd aplecați, cînd tîrîș, cînd în fugă, ne apropiam de creastă. Focurile continuau de acum înapoia noastră, pe coaste. Dușmanul se încleștase puternic cu cercetarea. Planul ne reușise.

Ajunși pe culme, ne-am avîntat imediat spre șoseaua din spatele ariergărzii fasciste. Am fost întîmpinați de somări disperate în limba germană. Ei credeau că sîntem vreo trupă hitleristă sau hortistă. Fulgerător au primit răspunsul prin cîteva rafale scurte de automat... și ne-am văzut de drum.

Era trecut de două noaptea și nu eram încă la «trecătoare». Îmi vuia capul. Tocmai cînd se profila, ca prin ceață, panglica șoselei, s-a năruit asupra noastră un bombardament de artilerie german. Trăgeau tunurile fasciste, care acopereau retragerea forțelor principale protejate de ariergardă. Dar și dinapoia noastră a izbucnit o furtună de foc. Comandantul regimentului, care observa încontinuu clocotul luptei, și-a dat probabil seama cam unde ne aflam și a dezlănțuit focul aruncătoarelor și al tunurilor antitanc asupra pozițiilor germane.

Am continuat cu greu și cu ceva pierderi înaintarea prin barajul artileriei inamice. Am ieșit din el și ne-am oprit exact pe locul misiunii. Din spate, de departe, bubuiau prelung tunurile românești. Obuzele treceau acum pe deasupra noastră «cîntînd» pînă hăt, departe, în poziția artileriei dușmane, unde trăsneau în uriașe fulgerări.

Crescu deodată pe șosea tropotul fugarilor fasciști.

— Foc din plin, pe șosea! am ordonat.

Un șuvoi de gloanțe de puști, de automate și de mitraliere se revarsă asupra hitleriștilor. Din stînga îi gonea compania de cercetare și-i arunca în focul nostru.

Au început curînd și fasciștii să se mai dezmeticească, să deschidă focul, dar puterea lor pălea văzînd cu ochii. Ne-a mai izbit de cîteva ori artileria lor, cele mai multe obuze cădeau însă mult în urmă...

Regimentul nostru înainta de-a lungul unor creste de pe care se retrăseseră, în derută, o serie de subunități hitleriste.

Cînd cerul răsăritului era o imensă văpaie stîrnită de apariția soarelui la orizont, aburii dimineții de primăvară se amestecau cu fumăraia cîmpului de luptă. Spre apus ni se deschidea drumul către Nové-Mesto...

La «trecătoare» am început să numărăm prizonierii; nu erau puțini. Dacă am fi atacat ziua am fi avut pierderi serioase. Și dacă ariergarda inamicului n-ar fi fost mai întîi angajată de compania de cercetare, foarte greu am fi putut pătrunde, cu atîtea forțe, prin acel «gol», pînă în spatele poziției fasciste.

Așa s-a înscris pe calendarul vieții noastre de luptători încă o victorie în luna mai a anului 1945 în drumul spre măreața Victorie asupra fascismului de la 9 mai 1945.

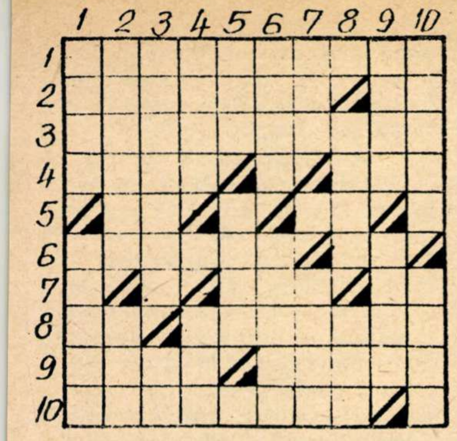

CU BARCA PE LAC

ORIZONTAL: 1) Bardul de la Mircești, din a cărui creație amintim poeziile «Gondoleta», «Barcarolă venețiană» și «Iahtul». 2) Propulsează bărcile fără rame și pînze (pl.). O rotație a Pămîntului în jurul Soarelui. 3) Balon din material textil, care se scoate în afara bordului, pentru a proteja nava de lovituri în timpul diferitelor manevre. 4) Căpitan celebru din literatura lui Jules Verne. Talaz. 5) Tănase Banu. Ambarcații (I și II) cu care exploratorul norvegian Thor Heyerdahl a traversat Atlanticul în 1969 și în 1970. 6) Savantul român Emil Racoviță, care a participat în calitate de naturalist la expediția din 1897—1899 a navei «Belgica» în Antarctica. Pe talpă! 7) Marinar experimentat (fig.). La club! 8) Răzvan Florescu. Mare poet chinez, autorul poeziei «În luntre» (3 cuv.). 9) Corpul unei ambarcații. Suit în barcă. 10) Conducător al Argosului, din a cărui poruncă Danae și Perseu au fost închiși într-o ladă mare de lemn lăsată să plutească în voia valurilor; în dreptul insulei Serifos lada se încurcă în năvoadele pescarului Dictys, care o trage la mal, salvîndu-i pe cei doi (mit).
VERTICAL: 1) «Luntraș pescuind cu undița» este una din creațiile acestui pictor clasic român. Ambarcație de dimensiuni mici. 2) Vîsle. Velă triunghiulară. 3) Piesă de osatură longitudinală care formează pupa. Început de croazieră. 4) Golf în Venezuela. A se scălda. 5) Orășel în Camerun. Foi de hîrtie. 6) Oglindirea în imagini pictate a realității, așa cum au făcut Luchian în pînza «Bărci de pescari» și Dărăscu în tabloul «Bărci în port». Pom roditor cu fructe mari, galbene. 7) Prefix pentru nou. Rîu în R.P. Chineză. 8) Mai aproape de vărsare. Simbol pentru cifra zece. 9) O pînză... distanțată. Opusă provei. 10) Servesc la susținerea vîslelor în furchete (pl.). Vergele.

DICȚIONAR: CORO, SAA, PARO.

Venera Popescu

DE LA O GLUMĂ LA ALTA

Tatăl lui Nicușor adoarme la un spectacol de balet. Trezit brusc, îl întreabă în șoaptă pe băiat:

— A observat cineva că am ațipit?

— Numai cei de pe scenă: merg toți în vîrful picioarelor!

*

— Tăticule, aici scrie: «În caz de incendiu telefonați la 081».

— Da, așa trebuie procedat cînd observi un foc.

— Și dacă nu observ nici un foc, de telefonez?

*

…ăl: — Să-ți ajut la lecții?

…iatul: — Nu, tăticule. Tovarășul …ofesor ne-a spus să facem noi singuri toate greșelile...

CLUBUL Logicienilor

Prezintă EDMOND NICOLAU

Răspuns la problema din numărul trecut.

Se observa că hexagonul regulat este împărțit în două părți egale de către diametru. Deci problema se reduce la determinarea a două drepte care trec printr-un vîrf și impart jumătatea de hexagon în trei părți egale. Să notăm cu A, B, C și D cele patru vîrfuri ale jumătății de hexagon ce ne-a rămas. Se calculează ușor că triunghiul ACD are aria dublă față de triunghiul ABC. Să notăm cu M mijlocul laturii CD. Se observă că triunghiurile AMC și AMD au aceeași înălțime (perpendiculara dusă din A pe CD) și bazele egale, deci sînt de arii egale. În concluzie, razele de care avem nevoie sînt AC și AM. Cele trei triunghiuri determinate de ele au ariile egale. În mod simetric, în a doua jumătate determinăm alte trei triunghiuri egale între ele.

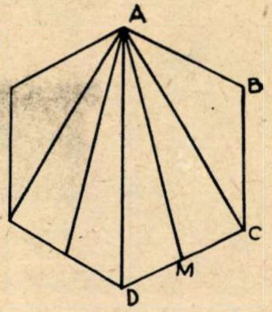

SCURTĂ ISTORIE: BICICLETA

Primele încercări ale omului de a inventa un vehicul care «să meargă singur» datează din secolul al XVII-lea. În 1649, Johann Hantsch din Nürnberg realizează o trăsură care se pune în mișcare cu ajutorul mîinilor și care înaintează cu o viteză de... 200 de pași pe oră. Ideea este preluată de ceasornicarul Stephan Farfler, tot din Nürnberg, care construiește un vehicul asemănător cu patru roți, iar mai tîrziu, unul cu numai două roți. Abia în 1813 Karl von Dreiss inventează un biciclu cu care parcurge drumul dintre Karlsruhe și granița franceză în numai patru ore în loc de 16, cîte se făceau pe jos. Mașina de curse, cum a fost denumită invenția lui Dreiss, semăna destul de mult cu bicicleta de astăzi, dar îmbunătățirile pe care le cunoaștem acum au venit mult mai tîrziu. Bicicleta cu pedale a apărut după 1840, în Anglia. Tot în Anglia, Alfred Cowper începe să fabrice roți cu spițe de oțel, iar în 1879 apare transmisia cu lanț. În 1890, John Dunlop anticipează bicicleta cu roți pneumatice. Opt ani mai tîrziu, francezul Moreau descoperă posibilitatea eliberării roții din față, aducînd bicicleta la forma în care o folosim în prezent. Pentru a căpăta înfățișarea de astăzi, bicicletei i-au trebuit mai bine de 80 de ani.

●●●●●●●

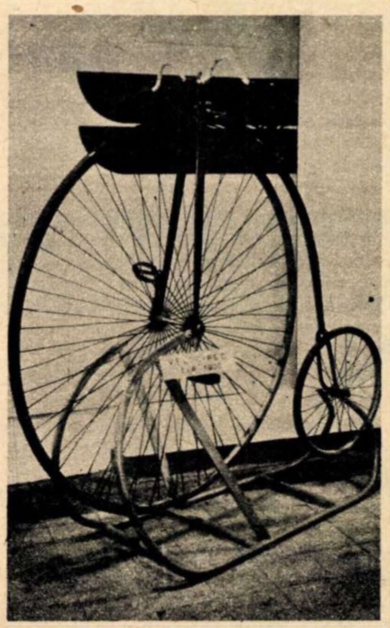

CÎND A APĂRUT MINGEA DE FOTBAL?

Cu 2 000 de ani în urmă, romanii practicau un joc oarecum asemănător cu fotbalul. Jucătorii împingeau cu piciorul o sferă de... lemn, care nu era mai mare decît mingea de handbal de astăzi. Pe terenul fiecărei echipe, la o distanță de 500 de metri una de cealaltă, erau trasate cîte două linii albe. Echipa care izbutea să treacă mingea peste linia albă era declarată învingătoare.

Deși pe atunci jocul era lipsit de orice reguli impuse, domnea un spirit de sportivitate. Forța fizică a jucătorilor atletici nu excludea etica liber consimțită.

TRECEȚI MINGEA MAI DEPARTE

Jucătorii se așază în cerc, excepție făcînd unul, care va fi «vînătorul» și va sta în centrul cercului. Mingea trebuie trecută, pe rînd, jucătorilor din cerc, mergînd din mînă în mînă de la un vecin la altul. În acest timp, «vînătorul» urmărește atent mișcarea mingiei și încearcă s-o facă să cadă, dînd peste mînă jucătorului care pasează mingea sau măcar s-o atingă. In ambele cazuri «vînătorul» cîștigă și trece în locul jucătorului care a pierdut mingea. Acesta iese din cerc și trece la «centru», luînd locul «vînătorului». Fiecare jucător se ferește să piardă mingea fie sărind în sus, fie «driblîndu-l» pe vînător.

MINGEA LA PICIOR

Se poate juca utilizînd două sau trei mingi. Se formează două echipe, care au același număr de jucători. Se joacă în doi timpi de cîte trei-cinci minute.

Timpul I: Una din echipe formează un cerc mare, jucătorii așezîndu-se la o distanță de circa doi metri unul de altul. Cea de a doua echipă formează un cerc în centrul primei echipe. Cele două-trei mingi se află în mîinile echipei care formează cercul din afară și este «atacantă». Ea va lovi cu mingea picioarele jucătorilor din centru sau cel puțin va încerca s-o facă. Dacă mingea atinge un jucător, acesta este eliminat din joc, iar echipa atacantă primește 2 puncte. Dacă mingea a atins dintr-o dată doi jucători, atunci ambii sînt eliminați, iar echipa «atacantă» primește de 2×2 puncte. După trei sau cinci minute de joc se face pauză și se fac calculele.

Timpul II: Echipele își schimbă locurile: «atacanții» trec în centru. După alte trei-cinci minute jocul se oprește, se fac din nou calculele. Cîștigă echipa care a acumulat cel mai mare număr de puncte și a eliminat cel mai mare număr de jucători.

Ioana Vasiliu

* * *

MICRO-ANCHETA „CUTEZĂTORII"

Care au fost cele mai frumoase numere ale revistei «Cutezătorii»?

Redacția îi invită pe toți prietenii revistei să răspundă în scris la întrebarea de mai sus.

Rezultatul aprecierilor voastre se va oglindi în **Almanahul «Cutezătorii» 1981.**

Aplicați pe plicul în care trimiteți răspunsurile voastre talonul alăturat.

Adresa noastră este: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București. Pentru ancheta «Cele mai frumoase numere ale revistei «Cutezătorii».

TALON:
Cele mai frumoase numere ale revistei «CUTEZĂTORII»

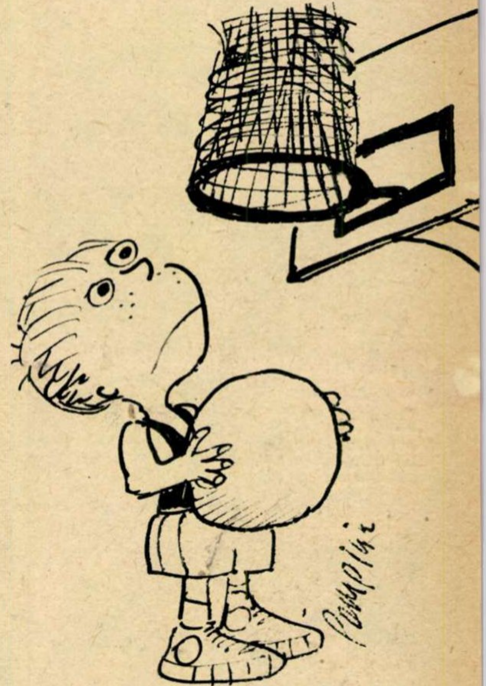

●●●●●●●●●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentare artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentare tehnică:
ION MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index 410[illegible]

ACȚIUNEA D

Episodul 4

Rezumatul capitolului precedent: După ce Andrei, Mihai și Sorin reușesc să-și procure aproape toate materialele, mai puțin două tije de bambus, ca să poată monta deltaplanul, spre marea lor surpriză, cele două tije îi așteptau acasă. N-au insistat prea mult cu presupunerile; și-au zis că poate un coleg, care dorește «din umbră» să fie cooptat și el în echipa de lucru le-a făcut acest prețios cadou.

Scenariu: Constantin Diaconu
Desene: Sandu Florea

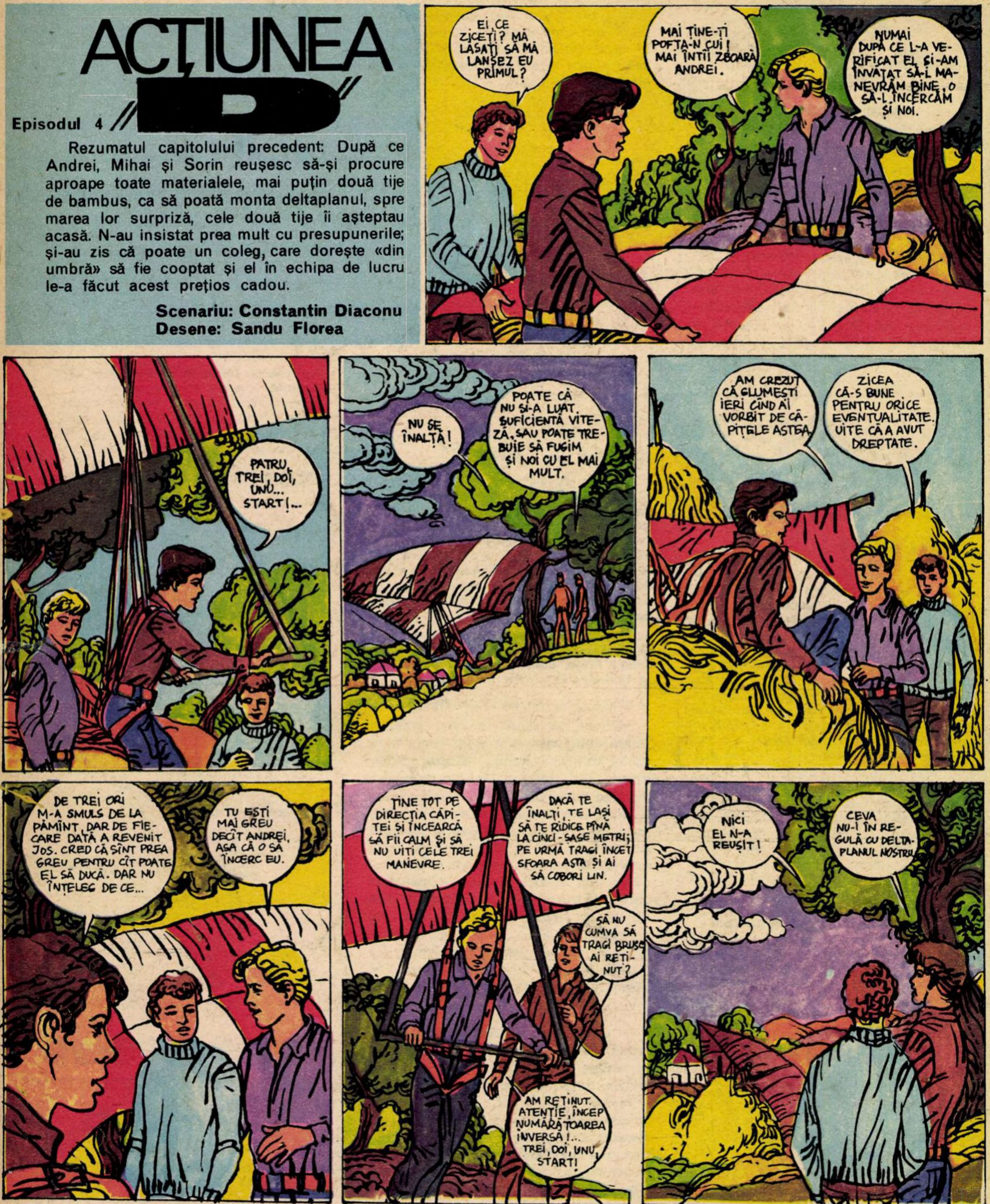
EI, CE ZICEȚI? MĂ LĂSAȚI SĂ MĂ LANSEZ EU PRIMUL?
MAI ȚINE-ȚI POFTA-N CUI! MAI ÎNTÎI ZBOARĂ ANDREI.
NUMAI DUPĂ CE L-A VERIFICAT EL ȘI-AM ÎNVĂȚAT SĂ-L MANEVRĂM BINE, O SĂ-L ÎNCERCĂM ȘI NOI.
PATRU, TREI, DOI, UNU... START!...
NU SE ÎNALȚĂ!
POATE CĂ NU ȘI-A LUAT SUFICIENTĂ VITEZĂ, SAU POATE TREBUIE SĂ FUGIM ȘI NOI CU EL MAI MULT.
AM CREZUT CĂ GLUMEȘTI IERI CÎND AI VORBIT DE CĂPIȚELE ASTEA.
ZICEA CĂ-S BUNE PENTRU ORICE EVENTUALITATE. UITE CĂ A AVUT DREPTATE.
DE TREI ORI M-A SMULS DE LA PĂMÎNT, DAR DE FIECARE DATĂ A REVENIT JOS. CRED CĂ SÎNT PREA GREU PENTRU CÎT POATE EL SĂ DUCĂ. DAR NU ÎNȚELEG DE CE...
TU EȘTI MAI GREU DECÎT ANDREI, AȘA CĂ O SĂ ÎNCERC EU.
ȚINE TOT PE DIRECȚIA CĂPIȚEI ȘI ÎNCEARCĂ SĂ FII CALM ȘI SĂ NU UIȚI CELE TREI MANEVRE.
DACĂ TE ÎNALȚI, TE LAȘI SĂ TE RIDICE PÎNĂ LA CINCI-ȘASE METRI; PE URMĂ TRAGI ÎNCET SFOARA ASTA ȘI AI SĂ COBORI LIN.
SĂ NU CUMVA SĂ TRAGI BRUSC, AI REȚINUT?
AM REȚINUT. ATENȚIE, ÎNCEP NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ!... TREI, DOI, UNU, START!
NICI EL N-A REUȘIT!
CEVA NU-I ÎN REGULĂ CU DELTAPLANUL NOSTRU.

(Va urma)

DIN COPILĂRIA MARILOR SAVANȚI

EDISON

Băiatului i se spune Al. Așa-i spun părinții, așa-i spun ceilalți copii. Deși firav, Al are o față lătăreață și bucălată, un zîmbet larg, tipic americănesc. Memoria lui îi uimește și-i sperie, totodată, pe cei din jur, fie tineri, fie bătrîni. Din pricina vitezei cu care judecă lucrurile, în clasă se plictisește grozav și nu există clipă în care să nu iscodească, să nu caute a afla ceva neștiut, neînțeles, complicat. Notele sînt slabe! Noroc că mama lui, Nancy Edison, este chiar învățătoare, deci știe cum să se ocupe de un asemenea «fenomen».

1854. Statul Michigan. Port Huron. Mama lui Al se ocupă foarte îndeaproape de educația și instrucția lui Al, tocmai pentru a căuta să dea de zăcămîntul de aur curat care, neîndoielnic, se ascunde în acest băiat capabil, la doar cinci ani, să învețe pe de rost, fără ca nimeni să-l fi obligat, toate cîntecele marinărești auzite în orașul său de baștină, Milan, din gura mateloților sau a docherilor. Desenează orice vede, ba și ceea ce își închipuie doar. Pune întrebări în stînga și-n dreapta:

— De ce? De ce? De ce?

Cînd depășește vîrsta «de ce»-urilor, nu renunță să-și pună sieși întrebarea. Fiecare «de ce» te obligă și la un răspuns. Cu creionul în mînă, gîndurile capătă parcă un contur mai precis. Dar Al nu caută răspunsuri la cine știe ce întrebări imaginate, ci numai la ceea ce existența îi scoate în cale. Așa procedează de mic copil, așa va proceda o viață întreagă. Cînd descoperă că ouăle trebuie clocite pentru ca din ele să iasă pui, alege cîteva ouă de rață și le clocește într-un coteț. Se joacă puțin, citește mult. Dă peste o carte de experiențe, peste alta... La zece ani, în subsolul casei părintești, laboratorul Edison funcționează; sticluțe nenumărate și, curios, pe fiecare etichetă e scris un nume de substanță. Peste numai doi ani, dornic să-și cîștige existența și să-și lărgească orizontul, cu voia părinților, se angajează vînzător de ziare în trenurile dintre Port Huron și Detroit, plecînd mereu de-acasă la șapte dimineața și revenind seara, la ora nouă. Banii cîștigați sînt folosiți pentru punerea la punct a experiențelor. Curiozitatea nesățioasă este dublată însă de setea de a nu pierde nici o secundă, nici un minut. Are o idee trăsnită, dar eficientă: cere și obține aprobarea de a-și instala un laborator pe roți, adică într-un vagon al trenului, cu care călătorește zilnic. Timpul nu trebuie pierdut! Munca e singura care îți dă sentimentul că tu dispui de timp, nu timpul de tine.

— *Geniul se compune din 1% inspirație și 99% transpirație*, avea să spună, cîndva, mult mai tîrziu, Al, devenit celebrul inventator al telegrafului duplex, al fonografului, al lămpii incandescente, posesor al unui număr de 1 098 de brevete în Statele Unite ale Americii și 3 000 de brevete în peste 30 de alte țări ale lumii.

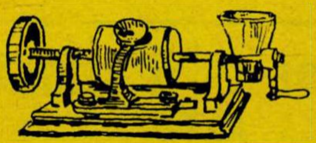

Băiatul acesta care a cresc
repede mare a trăit pînă
ani și s-a numit EDISON.

Mihai Sto

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR

JOI, 19 IUNIE 1980,
ANUL XIV (NR. 664)

25

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ M
TIRGU MUREȘ
SECȚIA PENTRU CO

n pag.4-5

NARUL DE ONOARE
i Pionierilor-1980

CADRAN POLITIC

15 ani de la Congresul al IX-lea al partidului

Sărbătorim cu deosebită mîndrie patriotică împlinirea a cincisprezece ani de la cel de al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român. Acest deceniu și jumătate constituie un excepțional capitol al istoriei României, o perioadă de profunde transformări revoluționare care se reflectă nemijlocit în faptul că muncim mai eficient, avem un trai din ce în ce mai înbelșugat, ne manifestăm cu toții mai rodnic în ceea ce privește învățătura, cultura, creația, atitudinea moral-cetățenească și politică. Principala contribuție la ctitorirea acestei epoci de aur, căreia îi sîntem cu toții martori activi, aparține tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România. Tovarășul Nicolae Ceaușescu, prin strălucita sa gîndire comunistă, revoluționară, științifică, prin nesfîrșita sa dragoste de patrie, prin spiritul său vizionar și cutezător, a impulsionat ca nimeni altul patriotismul, energia, talentul întregului popor și ale fiecărui om în parte, indiferent de vîrstă, meserie, naționalitate. Atît de la tribuna Congresului al IX-lea și a celor următoare cît și prin frecventele sale întîlniri cu oamenii muncii, prin scrierile sale de înaltă valoare științifică, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a arătat și ne arată clar care sînt necesitățile specifice patriei noastre pe drumul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și al înaintării spre comunism. Astfel a fost posibil ca în perioada 1965—1980, pe tot cuprinsul României, economia patriei, viața ei politico-socială, cultura noastră, respectul față de om și încrederea în posibilitățile lui să cunoască o înflorire extraordinară, purtînd pe întregul pămînt vestea despre marile noastre succese și despre nobila consecvență cu care această țară și președintele ei militează pentru pace, prietenie și cooperare echitabilă între toate statele lumii. În acest deceniu și jumătate, înnoiri deosebite a cunoscut și viața tinerilor, a pionierilor. Partidul, tovarășul Nicolae Ceaușescu, le-a cerut — și le-a arătat cum pot realiza practic acest lucru — să participe și ei, după puterile lor, alături de întreaga națiune, la rezolvarea treburilor întregii țări. Organizația Pionierilor, în acești ani, a realizat astfel, datorită indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, o mare sporire a eficienței muncii politico-educative, atît prin precizarea sarcinilor pe care le are cît și prin faptul că la conducerea ei, începînd din detașament și pînă la Consiliul Național al Organizației Pionierilor, participă nemijlocit înșiși pionierii. Recent, prin cuvîntarea rostită de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Forumul tinerei generații, s-au deschis noi perspective pentru creșterea, educarea și formarea copiilor, a tinerilor, ca exemplari comuniști, devotați cu trup și suflet patriei socialiste. Această cuvîntare a tovarășului Nicolae Ceaușescu constituie însuși programul de muncă și viață al fiecăruia dintre noi. Copiii și tinerii se bucură de cea mai profundă grijă din partea partidului și poporului, a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Excelentelor condiții de viață, învățătură și educație care vi s-au creat prin efortul tuturor oamenilor muncii, voi trebuie să le răspundeți printr-o eficientă activitate de studiu, de muncă, de perfecționare a comportării din toate punctele de vedere, de îndeplinire harnică și inteligentă a tot ceea ce aveți de făcut potrivit calității voastre de elevi și pionieri.

Ovidiu Zotta

Interviu «Pionierpres»: de vorbă cu Eroul Muncii Socialiste, Constantin Diaconescu

„CÎND MUNCESC, MĂ SIMT MAI ODIHNIT"

Pe maistrul principal de la Atelierul central de reparații al Întreprinderii de construcții siderurgice Hunedoara, l-am cunoscut cu prilejul unei vizite pe care am făcut-o la locul său de muncă, împreună cu colegii mei. Cu acel prilej, l-am rugat să ne răspundă la cîteva întrebări. Eroul Muncii Socialiste, maistrul Constantin Diaconescu, ne-a primit și a stat de vorbă cu noi de parcă am fi fost copiii sau nepoții lui. Știu că prima întrebare i-am pus-o eu. Glasul îmi tremura de emoție.

— Pentru dumneavoastră, viața și munca în uzină e o tradiție, transmisă, cum se întîmplă aici la noi, din tată în fiu?

Comunistul Constantin Diaconescu a încercat să ne cuprindă parcă pe toți cu brațele lui. A spus:

— Nu. Eu am venit la Hunedoara, acum vreo 28 de ani, din Moldova, de la Botoșani. Eram foarte tînăr, cînd am fost angajat la această întreprindere, unde lucrez și azi. Aici, printre muncitori, pot spune, că m-am format ca om, ca revoluționar, și tot aici am devenit membru al Partidului Comunist Român. De cum am deprins meseria m-am dăruit din toată inima muncii. Mi-am format convingerea că oricîte dificultăți ai întîmpina în realizarea unei lucrări noi nu se poate să nu biruiești prin muncă. Drumul în viață, în meserie nu este niciodată neted, dar trebuie să înveți să învingi greutățile. Mi s-a întîmplat de multe ori să fiu nevoit să reiau o dată și încă o dată o lucrare care nu mi-a reușit de la început. Mi-a trebuit curaj, perseverență, putere de a recunoaște față de mine însumi că greșisem pe undeva. Mă pot lăuda că niciodată nu m-am dat bătut în fața greutăților, ba dimpotrivă, mai tare m-am îndîrjit, mi-am călit voința.

— Sînteți întotdeauna mulțumit de ceea ce faceți?

— Mulțumirile obținute prin muncă mă fac fericit, îmi dau încredere în mine, în viață, mă fac optimist. Caut să nu fiu îngîmfat și gîndesc că mai am încă multe de învățat. Tehnologiile moderne sînt în continuă dezvoltare și trebuie să fii la curent pe cît posibil, cu tot ce e nou. Niciodată nu știi suficient.

— Cum ați dobîndit încrederea, dragostea tovarășilor cu care lucrați?

— Prin aceea, că fapta și vorba la mine sînt una. Mă simt foarte legat de tovarășii mei din secție. Încrederea, spiritul de dreptate, spiritul tovărășesc, disciplina muncitorească sînt acelea care creează o atmosferă de lucru sănătoasă. Prin munca specializată, prin dăruire mi-am cîștigat stima tovarășilor mei.

— Ce îndemnuri ne dați nouă, pionierilor?

— În viață nu poți intra oricum. Trebuie să te pregătești. De aceea trebuie să vă gîndiți, încă de pe acum, la meseria pe care vreți s-o alegeți. Trebuie să învățați cu tragere de inimă, să creșteți în spiritul dragostei pentru muncă, să nu fugiți de greu. Mie îmi sînt dragi acei oameni devotați trup și suflet muncii. Știți, eu cînd muncesc mai din greu, atunci mă simt mai odihnit. Vă doresc să deveniți meseriași buni. Drumul muncii cinstite e cel mai drept, mai ușor de parcurs.

Marcela Brustur, cl. a V-a,
Subredacția «Tot înainte!»,
Hunedoara

SEMNAL

CUTEZĂTORII

ACȚIUNEA „TOT ÎNAINTE!" A ÎNCEPUT

15 iunie 1980. Vacanța a debutat cu o importantă și complexă acțiune de educație patriotică intitulată «Tot înainte!», dedicată aniversării a 2050 de ani de la făurirea primului stat dac centralizat și independent și a 60 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

În acest scop, comandamentele pionierești și-au propus desfășurarea unor ample acțiuni politico-educative care să-i sprijine pe copii — așa cum sublinia tovarășul **Nicolae Ceaușescu** în cuvîntarea rostită la deschiderea Forumului tinerei generații — în cunoașterea luptei de veacuri a poporului nostru pentru păstrarea ființei naționale, a tradițiilor revoluționare de luptă ale clasei muncitoare sub conducerea partidului, pentru libertate națională și socială, precum și a rezultatelor remarcabile obținute de poporul nostru în edificarea noii orînduiri.

Pe întreg teritoriul țării, în dimineața zilei de 15 iunie pionierii și-au dat întîlnire, în locurile stabilite în prealabil, de comandamentele pionierești, pentru a participa la declanșarea, în **etapa de masă**, a acțiunii «Tot înainte!». Astfel, ținînd seama de condițiile, posibilitățile și tradițiile locale, de particularitățile de vîrstă ale copiilor, fiecare zi din această săptămînă (15—22 iunie) este dedicată cîte unui domeniu de activități politico-educative pionierești. Pionierii organizează numeroase și interesante vizite la muzee, la locuri și monumente istorice, pregătesc și prezintă emoționante evocări, desfășoară activități de muncă patriotică, se întîlnesc în diverse unități economice, cu muncitori fruntași, cu ingineri și specialiști.

În cea de-a doua jumătate a săptămînii, vor fi în plină desfășurare activitățile și demonstrațiile tehnico-aplicative, sportive și de PTAP, activitățile cultural-artistice, concursurile tematice «Cin
știe, cîștigă», întrecerile pent
lecționarea pionierilor c
ticipa la faza sup

MERITUL PIONIERESC

ZIUA PIONIERILOR 1980

Pionierii din imaginea noastră au fost luni, 16 iunie a.c., oaspeţii Capitalei, cu prilejul unui moment deosebit: decernarea de către Biroul Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor a diplomei şi medaliei «Meritul pionieresc» pentru curajul, cutezanţa, cinstea şi omenia de care au dat dovadă în împrejurări de excepţie. Distincţiile le-au fost înmînate de tovarăşul Oscar Szöke, vicepreşedinte al C.N.O.P., care i-a felicitat călduros pe cutezători. La festivitate au participat numeroşi invitaţi — copii şi adulţi.

Faptele celor treizeci şi patru de pionieri distinşi cu diploma şi medalia «Meritul pionieresc» sînt relatate în paginile 4—5.

Galaxie de stele, galaxie de flori

Sîntem copii, —
şi refuzăm să ne imaginăm Pămîntul
fără ape şi munţi,
fără păsări,
pace şi flori,
fără pace şi flori...

Dacă, prieteni fiind,
ne-am îndrăgostit de o stea,
ne e drag noaptea să ne uităm la cer.
Pentru oricare din noi,
şi de oriunde,
stelele parcă sînt înflorite.

Numai pentru noi, copiii,
stelele sînt ca pentru nimeni altcineva.
Fiindcă pe una din ele
rîde o floare cu nume frumos:
Prietenie.

Numai noi
avem stele care ştiu să surîdă.
Aşa că privim cu drag
la toate stelele.
Toate sînt prietene cu noi.

E întocmai ca şi cînd,
în loc de stele,
am avea clopoţei care ştiu să rîdă,
milioane şi milioane de clopoţei...

Lîngă ape şi munţi,
lîngă păsări
ne e drag, prieteni, să ascultăm stelele.
Copiii au nevoie de pîine,
au nevoie de Pace şi flori!

VASILICA-RAHILA-DĂNUŢA SCHIPOR, 13 ani,
Şcoala generală nr. 4, Vatra Dornei

NOU PE HARTA PIONIERIEI

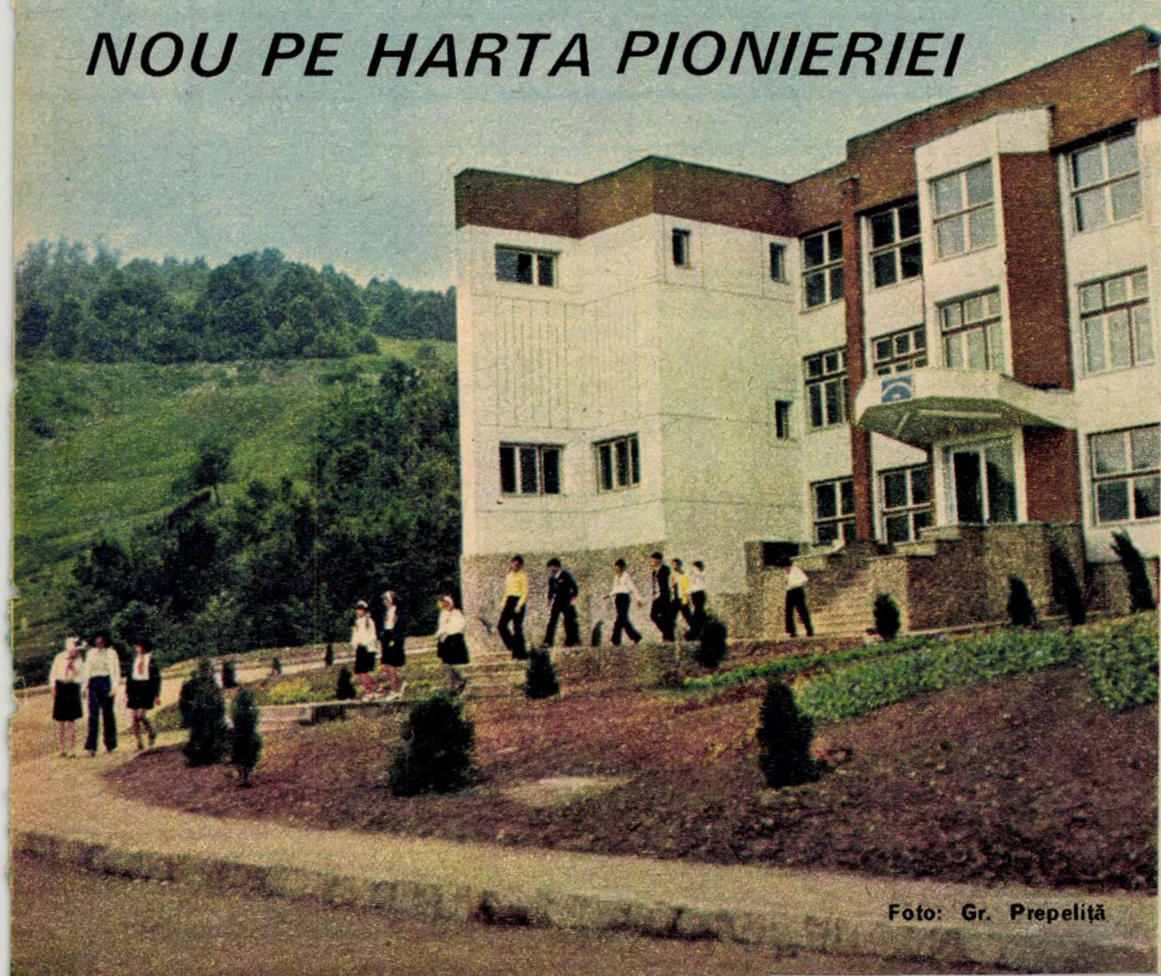

Foto: Gr. Prepeliţă

Casa pionierilor şi şoimilor patriei din REŞIŢA

Reşiţa, cetatea focului nestins de peste două sute de ani, i-a sărbătorit anul acesta pe tinerii săi fii, oferindu-le un dar, cu totul minunat: **o nouă casă a pionierilor şi şoimilor patriei!**

Aşezată pe colina înconjurată de păduri, în imediata apropiere a Ateneului şi Amfiteatrului tineretului, impunătoarea clădire vine să completeze armonios ansamblul de construcţii destinate desfăşurării unei bogate activităţi politico-ideologice, tehnico-ştiinţifice, cultural-artistice şi sportive de către toţi fiii siderurgiştilor.

Construită şi dotată modern, noua casă a pionierilor şi şoimilor patriei din Reşiţa are dispuse, de-a lungul celor două nivele, 32 de încăperi, amenajate astfel încît să poată oferi desfăşurarea unei multitudini de activităţi. De asemenea, noua casă dispune de o frumoasă sală de spectacole, de săli de sport şi de expoziţii, un studiou de film şi, în sfîrşit, un observator astronomic, care domină, cu înălţimea sa, întreaga împrejurime.

Începînd din acest an, peste 3 500 de pionieri şi şoimi ai patriei din municipiu vor veni, în noua lor casă, de fiecare dată cu aceeaşi bucurie, cu aceeaşi dorinţă de a deprinde şi de a înfăptui lucruri noi. Şi, de fiecare dată, uşile li se vor deschide larg. Purtătorii cravatei roşii cu tricolor din Reşiţa se vor bucura de minunate condiţii de formare a viitoarei lor personalităţi, condiţii oferite de către societatea noastră socialistă, de către Partidul Comunist Român tuturor copiilor patriei.

Elena Mănescu

CHENARUL DE ONOARE AL ZILEI PIONIERILOR

Ne sînt vii în minte și în inimă prețioasele îndemnuri și sfaturi pe care cel mai iubit prieten și îndrumător al tinerei generații, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** vi le-a adresat la Forumul tinerei generații: **«Vă urez, dragi tovarăși și prieteni tineri, să fiți călăuziți permanent în munca, viața și lupta voastră de spiritul comunist revoluționar, de principiile eticii și echității comuniste, să acționați, în toate împrejurările pentru afirmarea acestor principii nobile în munca și viața întregului nostru popor!»**

În viața de zi cu zi, în întreaga țară, fapta de curaj și cutezanță, de cinste și omenie este prezentă în rîndurile tuturor pionierilor. Din miile de fapte frumoase, ce dovedesc înaltele trăsături morale ale copiilor patriei, vă prezentăm, în paginile de față, cîteva, împreună cu cei ce le-au înfăptuit și care fac cinste Organizației Pionierilor. Ei merită să fie cunoscuți de întreaga țară.

Vă recomandăm să-i cunoașteți, așezînd aceste pagini la loc de cinste în unitatea voastră.

Urmați-le exemplul!

Mariana Bota, *cl. a III-a, Școala generală nr. 2, Sebeș, jud. Alba*

Aflîndu-se pe stradă,a zărit la un moment dat, pe trotuar, un plic. Ridicîndu-l, nu mică i-a fost surpriza constatînd că în el se află chenzina unui muncitor, părintele unei colege. Banii au fost restituiți de îndată păgubașului.

Mirela Bolunduț *și* **Gabriel Crăciun**, *cl. a VIII-a, Școala generală nr. 2, Cugir și* **Teodor Gheorghe**, *cl. a VI-a, Școala generală nr. 3, Cugir, jud. Alba.*

În cadrul activităților de turism de la casa pionierilor și șoimilor patriei din localitate, au făcut două importante descoperiri arheologice: pe dealul numit Muchia lui Gheorghe, ei au dat la iveală o așezare datînd din epoca bronzului, iar pe dealul Cetate, au descoperit urmele unor așezări Singidava.

Pentru descoperirea lor, cei trei cutezători au fost felicitați de prof. dr. Ion Horațiu Crișan, conducătorul șantierului arheologic de pe dealul Cetate.

Ana Erica Nagy, *cl. a VI-a, Școala generală, comuna Lunca Mureșului, jud. Alba.*

Prin fapta ei, Erica a dat dovada unei prețioase trăsături morale: vigilența. Aflîndu-se acasă, în timpul vacanței de iarnă a prevenit o spargere la unitatea CEC din comună.

Bursași Marin, *cl. a VIII, și* **Marinela Bursași**, *cl. a V-a, Școala generală Chier, comuna Tornova, jud. Arad.*

Pentru cei doi frați, găsirea unei importante sume de bani și reîntoarcerea grabnică a acesteia la păgubaș nu constituie un fapt ieșit din comun. Ca atare, suma de 5600 lei pe care au găsit-o într-o zi de primăvară a ajuns de îndată la cel ce o pierduse.

Nicolae N. Niță *și* **Constantin Solomon**, *cl. a VI-a, Școala generală nr. 2, Măgura, jud. Bacău.*

Datorită pasiunii lor pentru cunoașterea și cercetarea trecutului istoric al patriei, patrimoniul muzeistic s-a îmbogățit cu noi piese de valoare: vase datînd din epoca bronzului (Cultura Monteoru), un topor de bronz din secolul X-IX î.e.n., precum și fragmente de vase lucrate de mînă și la roată, topoare și un ciocan de piatră de rîșniță din sec. I—II e.n.

Cristian Cursaru, *cl. a IV-a, Tulburea, comuna Cozieni, jud. Buzău.*

Prin fapta sa a dat dovadă de curaj și stăpînire de sine, într-o împrejurare deosebită. Intrînd într-o casă cuprinsă de flăcări, el a salvat o fetiță de 7 ani, ajutînd apoi la stingerea focului.

Elena Galan, *cl. a VI-a, și* **Marius Benda**, *cl. a VIII-a, Reșița, jud. Caraș-Severin.*

În timp ce participau cu alți pasionați de la casa pionierilor și șoimilor patriei la efectuarea unor săpături arheologice la necropola Sforgea în satul Cuptoare, comuna Cornea, cei doi pionieri au dezvelit peste 38 de morminte datînd din sec. XI-XIII. Aici au fost găsite inele de argint, cu motive geometrice și florale, precum și coliere — brățări din pastă sticloasă. Necropola suprapune o așezare neolitică de acum circa 3500 de ani, fiind una dintre cele mai bogate și bine păstrate din țara noastră.

Emilian Stana, *Școala generală nr. 7, Reșița, jud. Caraș-Severin.*

Deși are doar 7 ani și nu-i prea demult de cînd a devenit purtător al cravatei roșii cu tricolor, a dovedit că știe, în orice moment, să acționeze pionierește. După ce și-a dat seama că în pachețelul găsit de el se află obiecte de valoare, printre care și bijuterii, s-a îndreptat în grabă spre circa de miliție, unde le-a predat pentru a fi restituite păgubașului.

Doru Ștefan Verdeață, *cl. a V-a, Cluj-Napoca.*

Cine și-o fi uitat valiza? s-a întrebat Doru, în momentul cînd a văzut-o părăsită. Zadarnic s-a uitat în stînga și-n dreapta pentru a-l găsi pe păgubaș. Singura soluție era să ceară sprijinul miliției. Aceasta îl va căuta de îndată și i-o va înapoia. Și așa a făcut. Cele 38 de obiecte de valoare din valiză s-au întors la posesorul lor.

Mirela Bogeanu, *și* **Valer Cucu**, *amîndoi în clasa a IV-a, Școala generală Vețel, municipiul Deva, jud. Hunedoara.*

Erau în vacanța de primăvară și pădurea cu florile ei gingașe și copacii îmbrăcați în podoabă de frunze le oferea minunate clipe de relaxare. Dar iată că un pericol — un început de incendiu — o amenința. Copiii știură să-l curme. Imediat ei au chemat în ajutor un grup de cetățeni, ce se aflau la lucrările cîmpului. Focul, care ar fi putut afecta întreaga pădure, de aproximativ 600 de ha, a fost stins la timp.

Sandu Dumitru, *cl. a IV-a, Şcoala generală «Ion Ghica», localitatea Ion Ghica, jud. Ialomiţa.*

Cînd a văzut-o pe colega din clasa a III-a, zbătîndu-se neputincioasă în apele rîului, n-a stat pe gînduri nici o clipă. Nu s-a speriat de apa rece şi a sărit degrabă, salvînd-o pe Cristina Gheorghe de la înec.

Ion Babici, *cl. a IV-a, Şcoala generală nr. 1, Baia Mare, jud. Maramureş.*

Plimbîndu-se printr-un parc, nu mică i-a fost mirarea cînd a văzut că cineva îşi uitase acolo două cărţi. Mai mult, printre filele acestora, păgubaşul îşi pusese suma de 2000 de lei. Cu ajutorul tovarăşului director al şcolii, atît banii, cît şi cărţile, au fost predate miliţiei.

Cosmin Sîrbe, *cl. a III-a, Şcoala generală nr. 12, Baia Mare, jud. Maramureş.*

Într-o duminică, întorcîndu-se împreună cu părinţii de la o plimbare, Cosmin a mai zăbovit puţin prin curte. De aici, şcoala, cu întreaga ei grădină, se vedeau perfect. Deodată, privirile îi fură atrase de un «vizitator» ciudat, care se furişa spre una dintre intrări, în localul şcolii. Repede se duse în casă, povesti totul mamei şi o rugă să anunţe organele de miliţie. Prin rapiditatea cu care a acţionat Cosmin, un infractor a fost prins la timp.

Marcel Păcuraru, *12 ani, Şcoala generală, comuna Ieşelniţa, jud. Mehedinţi.*

Datorită spiritului său de observaţie, a putut oferi preţioase informaţii militarilor dintr-o unitate de grănicei, în urma cărora aceştia şi-au îndeplinit cu succes misiunea de pază a frontierei de stat.

Rodica Onea, *cl. a VIII-a,* **Marius Onea,** *cl. a VI-a şi* **Cătălin Chivu,** *cl. a VI-a, Şcoala generală nr. 3 Cîmpina, jud. Prahova.*

Într-una din zilele de iarnă ale acestui an, în oraşul lor a avut loc un accident de circulaţie, la producerea căruia se aflau de faţă, din întîmplare, şi cei trei copii. Autorul accidentului a fugit de la locul faptei. Alertate, organele de miliţie au început să-l caute. Datorită informaţiilor pe care le-au dat inimoşii pionieri, vinovatul a putut fi descoperit.

Daniela Muntean, *cl. a VI-a, Şcoala generală, comuna Necopoi, jud. Satu Mare.*

Dînd dovadă de curaj şi în acelaşi timp mult calm, Daniela a salvat-o de la înec pe colega ei, Daniela Pop. Pentru calităţile sale, toţi colegii de şcoală o respectă şi o îndrăgesc.

Emilia Erdei, *cl. a VII-a,* **Romulus Kőmőz,** *cl. a V-a şi* **Maria Coteţ,** *cl. a VII-a, Şcoala generală Acîş, jud. Satu Mare.*

Sînt cunoscuţi ca membri activi ai cercului de istorie «Popor de viteji». Făcînd cercetări la marginea comunei natale, ei au descoperit două concentrări de vestigii arheologice, aparţinînd unei aşezări din epoca bronzului.

Ioan Deac, *cl. a VII-a,* **Dumitru Hondrău,** *cl. a VI-a, Şcoala generală Prilog, jud. Satu Mare.*

Şi ei sînt autorii unor importante descoperiri arheologice: fragmente de ceramică datînd din diferite epoci istorice (începînd din epoca dacică şi continuînd pînă în secolele XII-XIII) precum şi o monedă din bronz din sec. XII. Ca urmare a acestor descoperiri, pe raza localităţii Prilog va fi organizat un şantier arheologic.

Bogdan Stanciu, *cl. a VI-a, şi* **Florin Creangă,** *cl. a VI-a, Şcoala generală nr. 5, Rm. Vîlcea, jud. Vîlcea.*

Aflîndu-se în podul unei vechi clădiri din municipiu, cei doi băieţi au descoperit 14 hărţi şi planuri de importantă valoare istorică. Astăzi ele îmbogăţesc patrimoniul filialei Arhivelor Statului din Rîmnicu Vîlcea.

Anda Corina Lengheu *şi* **Claudia Sauer,** *Şcoala generală nr. 2, Adjud, jud. Vrancea.*

Au găsit într-un parc al oraşului o servietă conţinînd mai multe obiecte de uz personal, documente oficiale şi o importantă sumă de bani, aparţinînd unui cetăţean din municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Predată de îndată organelor de miliţie, servieta a fost restituită ulterior păgubaşului, care le-a adus calde mulţumiri.

Vasile Constantin, *Şcoala generală nr. 105, municipiul Bucureşti.*

Accidentul grav de circulaţie la care a fost martor fără să vrea, i se pare şi acum ca un vis urît. Poate că autorul accidentului ar fi fost descoperit mai greu, dacă Vasile n-ar fi oferit miliţiei, din proprie iniţiativă, date preţioase pentru descoperirea vinovatului. Datorită lui, organele de miliţie l-au depistat pe autorul gravului accident.

Mihaela Sava, *cl. a VIII-a, Şcoala generală nr. 141, municipiul Bucureşti.*

Dornică să fie de folos peste tot, acolo unde e nevoie de ajutor, prin comportarea ei, Mihaela dă dovada unei minunate trăsături preţuită de întregul nostru popor: omenia. În fiecare zi, după ce îşi termină lecţiile, ea îşi rezervă timp pentru a da ajutor unui bătrîn nevăzător.

Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor

START
spre viitor

Etapa republicană a Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor aduce zilnic noi revelații din atelierele inventivității pionierești. Astăzi — cîteva preliminarii la expozițiile județene.

INGENIOS ȘI UTIL

La fiecare ediție a Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, tinerii tehnicieni de la Școala generală nr. 96 din București ne-au procurat cele mai plăcute surprize. De astă dată ei se pregătesc să apară la expoziția sectorului 4 al Capitalei, cu un aparat de mare utilitate: **Verfixul** automat pentru învățarea radiotelegrafiei. Concepția și realizarea lui sînt opera pionierilor Petre Luca, Daniel Șerban, Camelia Lungu, Aurora Burtea și Luminița Voicu din clasele a VIII-a, cărora li s-au asociat colegii lor din aceeași clasă a Școlii generale nr. 109, îndrumați de profesorul Ilarion Ionescu. Aparatul este menit să servească cercului de specialitate.

ÎN SPRIJINUL PRODUCȚIEI

Din județul Covasna aflăm vești la fel de îmbucurătoare. La Tg. Secuiesc se dau ultimele retușuri la lucrări ca macheta **căminului cu încălzire solară, robotul numărător de piese, instrumentul de încercare a semiconductoarelor** și cel de **verificare a circuitelor integrate digitale.** Alături de construcții cu utilitate imediată, ca **instalația economică de încălzire,** la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sf. Gheorghe se află în probe **amplificatorul stereofonic cu circuite integrate, orga de lumini** și **rulota-prototip.** Iar la Școala generală din comuna Zagon se pregătește un interesant **releu de timp** destinat laboratorului foto.

AUTORI: PIONIERII

Zilele acestea se deschide în orașul de pe Bega expoziția creației tehnico-științifice a pionierilor și școlarilor din județul Timiș, în cadrul căreia va fi expusă o selecție de patruzeci de lucrări dintre cele realizate în atelierele de creație tehnică ale caselor pionierilor și soimilor patriei.

La standul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Timișoara, ne atrag atenția macheta funcțională de sistematizare urbană intitulată «**Orașul viitorului**» și realizată în atelierul de modelism, **stația meteo automată** pentru urmărirea și studierea parametrilor atmosferici și tereștri în vederea obținerii de prognoze, construită în atelierul de telecomenzi, **examinatorul cibernetic,** pentru procesul de învățămînt, conceput în laboratorul de cibernetică. Merită amintite și **aparatul de testare a gradului de oboseală,** de mare utilitate în protecția muncii, creat în atelierul de construcții radio, și **aeronava cu geometrie variabilă în zbor** — operă a pionierilor din atelierul de aeromodele.

La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Jimbolia s-a realizat o originală **instalație termică, bazată pe exploatarea energiei eoliene,** iar pentru agricultură — **o mașină de recoltare a porumbului pe două rînduri și însilozare cu plan orizontal.** Pionierii din Sînicolau se prezintă, printre altele, cu modelul unei **centrale heliotermice,** iar cei din Lugoj, cu un **emițător de radiogoniometrie** și o **sursă de tensiune stabilizată, autoreglată,** pentru laboratoare de cercetări industriale și uz didactic.

Pionierii timișeni sînt convinși că (avem aceeași părere!) lucrările lor cele mai reușite îi vor reprezenta cu cinste și la expoziția republicană din acest an.

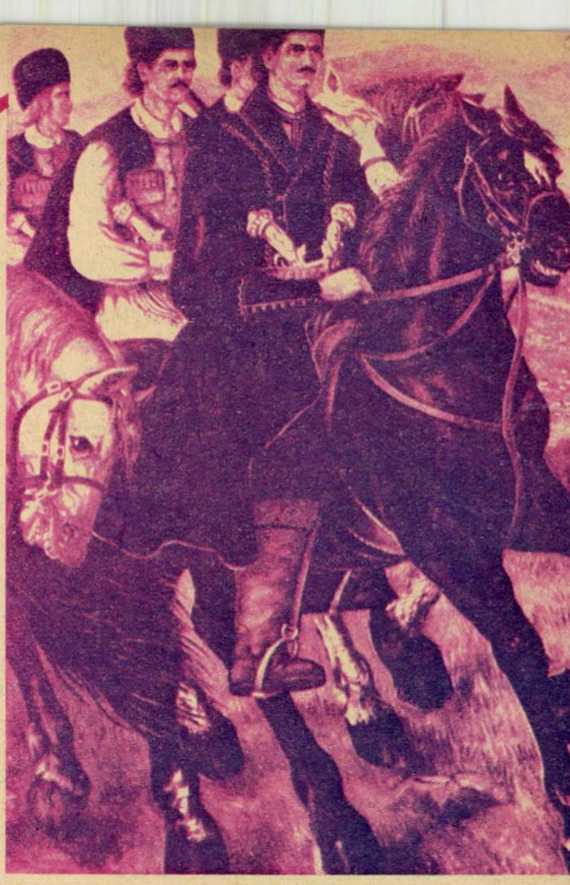

UN MARE PATRIOT:
TUDOR VLADIMIRESCU

Împlinirea a două veacuri de la nașterea lui Tudor Vladimirescu, conducătorul neînfricat al revoluției din 1821, reprezintă un prilej de rememorare a faptelor sale și de cinstire a memoriei sale. Născut în Vladimirii Gorjului, într-o familie de țărani liberi, s-a ridicat prin munca, stăruința și inteligența sa. Prin stăruință și-a desăvîrșit singur învățătura. Cunoștea mai multe limbi străine, avea cunoștințe juridice, citea cu mult interes cărți și în special de istorie, era la curent cu cele ce se petreceau în lume și urmărea cu pasiune orice eveniment legat de viața poporului său. Deseori călător pe meleagurile românești și dincolo de hotarele lor, a dobîndit în mod direct o viziune clară asupra evenimentelor ce se desfășurau la noi și în lume.

Tudor Vladimirescu a ocupat diferite funcții în administrația locală și astfel a ajuns să fie cunoscut de conaționalii săi și mai ales să cunoască păsurile și nevoile oamenilor într-o vreme în care domniile fanarioților, exploatarea boierească și pretențiile neîncetate ale Imperiului otoman constituiau o grea stavilă în calea dezvoltării poporului român din Muntenia și Moldova, în timp ce în Transilvania stăpînirea habsburgică nu se arăta dreaptă cu românii ce reprezentau marea majoritate a populației. Vladimirescu a fost hotarnic — reputat printre țărani pentru spiritul său de dreptate — și a mai îndeplinit cu spirit de dreptate atribuțiile a ceea ce numim azi avocatură. Dar, înainte de toate, el a fost, încă «din tinerețele lui», așa cum a scris odată el însuși: «mai vîrtos ostaș», înscriindu-se printre panduri, ostași țărani din Oltenia, și dînd dovada vitejiei și priceperii sale militare în timpul războiului ruso-turc din 1806—1812, cînd, la un moment dat, i s-a încredințat comanda a 6 000 de ostasi.

Apăsarea nemiloasă a exploatării interne și dominația otomană nu mai puteau fi îndurate. «Nu există pe lume popor — scria consulul englez Wilkinson, în acea vreme — mai asuprit de un guvern despotic și mai strivit de biruri și angarale decît țăranii din Moldova și din Țara Românească». Deseori, țărani și orășeni nu puteau suporta nedreptățile și abuzurile dezvăluindu-și profunda ură față de rînduielile acelor vremi. Vladimirescu s-a făcut purtătorul de cuvînt al poporului împotriva apăsării stăpînirii și a fost cel care a dat caracter organizat revoluției din 1821 realizată în Țara Românească. Chemînd la luptă masele de la sate și orașe, cerînd tuturor să se strîngă în jurul său pentru «slobozenie și dreptate», «Domnul Tudor», cum îl numeau țăranii, considerîndu-l un domnitor al țării, de data aceasta apropiat de popor și sprijinitor al său, ridicînd steagul revoluționar, a fost urmat cu însuflețire de mase.

Curînd întreaga Oltenie trecuse de partea lui. Țărănimea, mai ales, l-a urmat de îndată ce a cunoscut conținutul proclamației de la Padeș, adresată de el «către norod și către toți căpitanii care purtau arme». «Nici o pravilă — se spunea, între altele, în proclamație — nu oprește pe om de a întîmpina răul cu rău... Dar pe balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre... zic, atît cele bisericești, cît și cele politicești, pînă cînd să-i suferim a ne suge sîngele din noi? Pînă cînd să le fim robi?»

Organizînd oștirea revoluționară, pe care a numit-o «adunarea norodului», înarmînd-o, ducînd totodată tratative cu parte dintre boieri și trimițînd memorii imperiilor învecinate pentru a încerca să evite invadarea teritoriului țării de către oștiri de represiune, Vladimirescu a dat dovada priceperii sale în acele luni de luptă revoluționară. La 21 martie, ducînd în mînă, călare pe calul său alb Aripaș, o pîine mare, albă, ca semn al belșugului, domnul Tudor a intrat în București, unde va sta și va cîrmui cu dreptate vreme de două luni. Un nou suflu străbătea țara. Nădejdile celor mulți se reaprindeau și în Moldova, și în Transilvania, unde țăranii amintindu-și marea răscoală țărănească din 1784, Vladimirescu era așteptat ca un eliberator. Acțiunea revoluționară a lui Tudor Vladimirescu este luminată de conștiința unității naționale.

Revoluția din 1821, deși reprimată sîngeros, n-a fost zadarnică. Ridicînd armele sub conducerea lui Tudor Vladimirescu, cei din rîndurile «adunării norodului» au deschis un nou capitol în istoria patriei. În urma revoluției n-au mai fost trimiși domni fanarioți la București și la Iași și cele două țări s-au înscris pe calea treptatei lor eliberări. **«Revoluția din 1821, condusă de Tudor Vladimirescu** — se arată în Programul Partidului Comunist Român — **marchează începutul istoriei moderne a României, un moment de cotitură în lupta pentru libertate și dreptate socială, pentru scuturarea jugului dominației străine și afirmarea drepturilor naționale ale poporului român. Deși înfrîntă, ea a zdruncinat puternic vechea orînduire, vestind transformările revoluționare viitoare»**. Piatră de hotar în istoria țării, revoluția din 1821 se impune prestigios în perspectiva istoriei, iar personalitatea pandurului din Vladimiri a căpătat pentru generațiile următoare o legendară aură de respect și prețuire.

dr. Dan Berindei
secretar al Comitetului Național al Istoricilor din R.S. România

VIN APELE

Poem de Mihu Dragomir

«Veniți, dar, fraților, cu toții;
cu răul să pierdem pe cei răi,
ca să ne fie nouă bine»

Tună primăvara, tună,
Jiu-nvie și se-adună
prevestind de-o vreme bună.
Ascultați, fîrtați, la mine,
că Jiul singur nu vine!

Tot curge și curge
și-n Jiu mi se strînge
pe pietre mărunte
lacrima din munte
Tismana,
codana,
cu apa
ca mana.
Gilotru
și Motru
cu freamăt de codru,
Amaradia
cu sclipăt ca sabia,
primăvara tună,
apele s-adună,
întîi cîte-un șipot,
apoi cîte-un șopot,
apoi cîte-un clocot,
apoi cîte-un rîu
cu stejari la brîu,
pînă dau de Jiu,
Jiul oltenesc,
leagăn haiducesc,
cîntec românesc.

Da' Jiul, cît e de mare,
n-ajunge nici el la mare,
și-l ia Dunărea de mînă

Dunărea,
lege bătrînă,
care strînge apele
de prin toate țările,
da' numai în țara mea
se-nfrățește cu marea.

Ascultați, fîrtați, la mine,
că Jiul singur nu vine!
Cu Tismana,
codana,
cu apa
ca mana,
cîte doi sau trei
îmi vin pandurei
prin codrii merei,
cu Motru,
Gilotru,
sub frunza de codru,
alți îmi vin o sută
și din flinte cîntă,
pe-Amaradia
cu sclipăt ca sabia,
îmi vin două sute
cu sabia iute
și coase trecute
sub cîntec de cute.

O sută sau zece
pandurimea trece,
din sînul pădurii,
ies pe Jiu pandurii,
trece-ntîi un șopot,
fierbe-apoi un clocot,
apoi îmi curg rîu
cu paloș la brîu,
pînă dau de Jiu,
Jiul oltenesc,
leagăn haiducesc,
cîntec românesc.

Patru sute-mi sînt la Padeș,
da' tot vin mereu tovarăși,
la Craiova în cîmpii
îi numeri pe mii și mii,
și mereu sosesc
și se bulucesc
ba haiduci
de-ai lui Jian,
învățați ce-i iatagan,
robi mînăstirești
cu lănci ciobănești,
ba tunari
cu mîna bună
ce știu rostul
cum se tună,
ies desculți
că-s și mai mulți,
opincari
și băjenari,
vin flăcăi,
moșnegii vin
în oastea lui Tudorin.
Și femeile la poartă
cu-azimi coapte îi așteaptă,
plîng și îi binecuvîntă
iar pandurii trec și cîntă;
— Nu mai plînge, Măriuță,
vezi de Ion și de căsuță,
și de bietele copile,
c-am ajuns și bune zile,
Dumnezeu fie cu voi,
Domnul Tudor e cu noi...

Tot, curge și curge
pe Jiu mi se strînge
oastea cea de muncă
cu Tudor în frunte.

Cînd Tudor trece Gilotru,
au ajuns boierii Oltu,
vor să-l treacă de-a înotu',
că s-au prăpădit cu totu!
Cînd Tudor trece-n Pitești,
pe tot drumul te-ntîlnești
cu papucii boierești.
Cînd trece și Argeșu
boierii-și trag sufletu,
bat mătănii la icoane
și se schimbă de caftane
cu ițari și cu sumane.

Tună, primăvara, tună,
Jiu-nvie și se-adună,
surla de răsvală sună,
prevestind de-o vreme bună.
Ascultați, fîrtați, la mine,
că Jiul singur nu vine!

Pionierpres transmite Pionierpres transmite Pionierpres

Pionierpres transmite Pionierpres transmite

Ecoul însuflețitor al hotărîrilor celei de-a IV-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor se manifestă așa cum se cuvine — adică prin fapte — în rîndurile pionierilor din întreaga țară.

Berzunți — *Bacău.* «Pionierii din Berzunți sînt hotărîți ca și în acest an să-și realizeze integral angajamentul la muncă patriotică. Dealtfel, pînă în prezent, detașamentele claselor a V-a A și a VII-a le-au și îndeplinit» — ne transmite corespondentul nostru *Aurel Vlaicu Botezatu*. Aflăm astfel că, pentru a asigura protecția pajiștilor naturale împotriva eroziunilor și alunecărilor de teren, ei au plantat peste 30 000 puieți de salcie și salcîm. În timpul liber ajută, de asemenea, la descărcarea cărămizilor, a teracotei și a altor materiale destinate construcției noului local de școală și a dispensarului din localitate.

Lipariu — *Dolj.* Corespondenta noastră, *Grațiela Surlea*, din clasa a VI-a C, ne scrie cu bucurie despre frumoasele succese înregistrate recent în cronica trofeelor hărniciei pionierești: plantarea a peste 100 de pomi fructiferi pe străzile comunei, îngrijirea zonelor verzi, a terenurilor de joacă, precum și a parcului din fața căminului cultural.

Ionășeni — *Botoșani.* Despre activitatea turistică, organizată pe un traseu de peste 15 km, într-o zonă dificilă, despre tot ceea ce presupune o asemenea acțiune, pe cît de temerară, pe atît de instructivă, ne scrie *Tamara Xenia Pavel*, pionieră-comandantă a detașamentului clasei a VI-a A. Pentru pionierii din echipajele care s-au remarcat în această disputată competiție, nici bibliografia, nici dificultățile terenului, nici mînuirea busolei și a altor aparate optice de măsurat n-au constituit probleme la care aceștia să nu aibă soluții. Iată-i, deci, pe cîștigători: Valeriu Antoci, Mihaela Damian, Dănuț Luca, Mariana Gorbănescu și, desigur, Tamara Xenia Pavel.

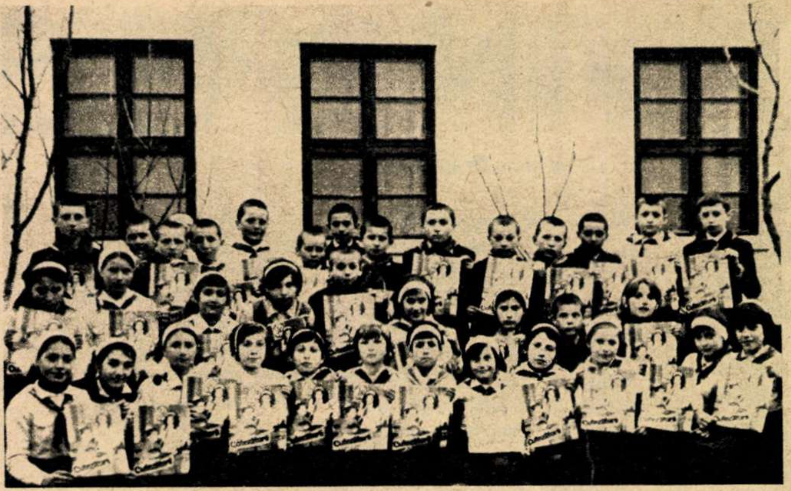

Dragomirești — *Neamț.* Din fotografia de sus zîmbesc 36 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Aflăm că toți au trecut recent în clasa a VI-a. Ca statornici prieteni ai revistei (toți sînt abonați la «Cutezătorii»), ei ne anunță că succeselor la învățătură le adaugă permanent și succese în realizarea angajamentului la munca patriotică pe anul 1980. Dan Petraru, Petrunelia Herlea, Maria Cioplan, Ilie Romanescu sînt doar cîțiva dintre pionierii cu care se mîndrește întregul detașament.

Turda — *Cluj.* La monumentul Mihai Viteazul din acest oraș, pionieri și șoimi ai patriei din *Carei*, județul Satu Mare, împreună cu prietenii și gazdele lor din localitate au prezentat un frumos recital de poezie și cîntece patriotice, urmat de un spectacol în care exuberanța și candoarea, cîntecul și jocul le-au oferit tuturor — mici și mari — momente de neuitat.

Oțelul Roșu — *Caraș Severin.* Pionierul-fotoreporter *Marius Popescu*, realizînd imaginea de jos în cadrul cercului foto al școlii, și *Diana Semenescu*, pionieră-comandantă a detașamentului clasei a VI-a, ne fac cunoscută o rodnică activitate de muncă patriotică, finalizată așa cum se cuvine. Voioși, dar și harnici, pionierii claselor a VI-a, de la Școala generală nr. 1 din localitatea mai sus amintită au colectat 1 120 kg de materiale recuperabile din hîrtie, pe care, încărcînd-o și transportînd-o în cărucioare, au și predat-o la Centrul de recuperare și valorificare a materialelor recuperabile.

Pucioasa. În cunoscutul oraș dîmbovițean, la a IV-a ediție a concursului memorial «Henri Coandă» — înscris în marea competiție a mișcării noastre sportive de masă «Daciada» — au participat recent numeroși concurenți și invitați.

Spicuim din program: probe de zbor, demonstrații de aeromodele prezentate de medaliații ediției a III-a, demonstrații de zbor cu aeromodele radia și comandate, demonstrații de zbor cu elicopterul, executate de comandamentul aviației, piloți experimentați, foști pionieri.

București. Clubul de anticipație al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei, în colaborare cu redacția revistei «Știință și tehnică», a organizat în zilele de 9, 10, 11 și 12 iunie 1980 zilele cărții și filmului de anticipație tehnico-științifică. Înscrisă în cadrul Festivalului național «Cîntarea României», acțiunea a antrenat pionieri membri ai cluburilor și activităților de creație în domeniul tehnico-științific din școli și Case ale pionierilor și șoimilor patriei din Capitală. Au participat oameni de știință, scriitori de literatură de anticipație tehnico-științifică și au fost vizionate filme documentare și științifico-fantastice.

Grupaj realizat de Maria Petrovici

Rubrica «PIONIERPRES» este alcătuită din știri, informații, scurte interviuri și minireportaje transmise de subredacțiile pionierești și de toți corespondenții noștri, pionieri și adulți. ● «PIONIERPRES» așteaptă să publice relatările voastre, care trebuie să fie concise, interesante și expediate cît mai prompt ● «PIONIERPRES» va trimite celor mai operativi corespondenți diplome, insigne ale redacției și premii în obiecte. ● Nu uitați să menționați pe plic: «CORESPONDENȚĂ PIONIERPRES».

UN MILION DE PRIETENI • UN MILION DE PRIETENI • UN MILION DE PRIETENI•

● O VERIȘOARĂ... PARATRĂSNET?! Se pare — judecînd cele povestite de **Tudorița Nicolae** (com. Fierbinți-Tîrg, jud. Neamț) că ar putea să existe și așa ceva! Ion Constantin o vizita adesea în ultimul timp, «**și tot ce scriam eu, scria și el**» (adică băiatul copia zdravăn). Ei, dar de unde atîta siguranță pe el? Vom vedea îndată. «**Luni, 28 aprilie 1980, cînd a venit iar, i-am spus să-și scrie singur. S-a supărat și nu mai vorbește cu mine**». Altă întrebare: de unde atîtea pretenții? În fine, răspunsul: Ionică e... verișorul Tudoriței, dragii mei! Ce și-a spus el, între rude merge, de ce să mai învăț eu, ajunge că învață verișoară-mea, ea e paratrăsnetul meu, n-o să mă refuze! Dar Tudorița privește altfel lucrurile (le privește foarte bine!) și nu vrea să joace rolul de verișoară-paratrăsnet! **● HARNICA NOASTRĂ CORESPONDENTĂ Iuliana Popovici** din Popești-Iași (căreia îi datorăm și inițierea unei dezbateri desfășurate în urmă cu cîteva luni la această rubrică) revine cu un suspin: are „**un grup de colegi deosebit de slabi la învățătură**», față de care «**am folosit toate metodele**», dar «**totul a fost în zadar**». Iuliana înșiră aceste metode și trebuie să recunoaștem că detașamentul, într-adevăr, n-a stat degeaba: «**I-am antrenat în tot felul de acțiuni, i-am înscris la cercuri, i-am ajutat**». Mai încercați, Iuliana! Este posibil ca, aplicînd voi acolo metodă peste metodă, să fi uitat ceva deosebit de important: sensibilitatea, năzuințele intime, preocupările acestor colegi. Ține minte un lucru: nici unul din «suferinzii» cataloagelor nu vrea cu tot dinadinsul să învețe prost, atît doar că nu are puterea să învețe bine! Te rog ca, împreună cu ceilalți prieteni ai rubricii, să citești atentă corespondența care urmează **● UN PREMIU PENTRU DEOSEBITĂ SINCERITATE** ar merita **Camelia Stoica** din clasa a VII-a, Școala generală nr. 4, Tîrgoviște. Ce ne scrie Camelia? Spre deosebire de mulți, foarte mulți corespondenți, care (adesea, pe drept cuvînt, totuși cam apăsat...) își încep scrisorile înșirînd meritele pe care le au, Camelia procedează invers: **ea ne mărturisește că pînă acum n-a prea învățat bine, dimpotrivă, foarte slab.** Ne spune și ce note are. Într-adevăr, nu ne orbesc cu strălucirea lor. Sînt note pe care nu și le-ar dori nimeni. Camelia are însă anumite planuri de viitor, foarte frumoase, ne arată ce liceu de specialitate ar vrea să urmeze dar, ne întreabă (și **se** întreabă): «**Vă rog să nu rîdeți de mine, dar oare mai am eu timp să mă îndrept la învățătură?**» Nu rîde nimeni, Camelia! **Nu îndrăznește** nimeni să rîdă! Da, ai timp să te îndrepți, și chiar **ai început să te îndrepți** de vreme ce te autoevaluezi cu atîta fermitate. Nu întotdeauna notele sînt cele mai grăitoare dovezi pentru starea unui elev. Gîndul curat, sinceritatea, hotărîrea de a-și îndeplini mai bine îndatoririle, caracterul ferm, încrederea în oameni sînt și ele semne de valoare umană, sînt chiar niște semne mult mai pregnante decît notele. Ai înaintea ta, pînă la absolvirea gimnaziului, încă un an. E suficient pentru o pionieră curajoasă, să-și reclădească situația școlară astfel încît să poată intra cu fruntea sus în orice liceu. Primul tău succes și, în același timp, temelia izbînzii tale sînt constituite de însăși luciditatea cu care privești lucrurile. Pentru sinceritatea ta și pentru încrederea pe care o ai în revistă, îți trimitem un exemplar din «Almanahul Cutezătorii». Te rugăm să ne ții la curent cu progresele pe care le vei face la învățătură, căci sîntem siguri: vei reuși.

Ov Z

Scrisorile adresate acestei rubrici, vor purta, ca de obicei, mențiunea «**Un milion de prieteni**».

MERIDIANELE COPILĂRIEI

REPORTER LA 11 ANI

Participanţii la lucrările unei conferinţe mondiale pe teme agrare, desfăşurată la Roma, au constatat cu uimire că, printre numeroşii ziarişti sosiţi aici pentru a relata despre eveniment, se afla şi o fetiţă de 11 ani. Asemenea tuturor ziariştilor, aceasta îi urmărea cu atenţie pe vorbitori şi-şi nota cu repeziciune în carnetul de reporter datele necesare în vederea realizării reportajului ei.

În pauze, însoţită de un mic casetofon, fetiţa se amesteca printre invitaţi şi le lua interviuri.

Numele foarte tinerei ziariste a devenit foarte repede cunoscut nu numai în ţara ei, Olanda, ci şi în Columbia, Ghana, Tanzania, Irak şi Kenya, în presa cărora i-a apărut fotografia, i-au fost publicate impresiile asupra conferinţei.

Cine este de fapt această fetiţă?

Bertina Wijngaarden este un copil ca toţi ceilalţi, căreia îi place să se joace, să citească, să-şi ajute mama la diferite treburi casnice şi să meargă la cinema. De mai mulţi ani este cititoarea revistei «Samsam», care se adresează, lunar, unui mare număr de copii.

Pentru a prezenta cititorilor săi cîteva probleme cu care se confruntă populaţia rurală din ţările aflate în curs de dezvoltare şi care au fost abordate în conferinţa organizată de ONU la Roma, redacţia revistei respective a delegat-o pe Bertina. La scurt timp după întoarcerea Bertinei acasă, copiii din Olanda au putut citi în paginile revistei, în afara unor interesante reportaje, şi un foarte original interviu cu ministrul dezvoltării rurale din Niger. Din lectura lui, cititorii au aflat despre greutăţile prin care trec copiii din ţările africane, situate în zona Sahelului, în anotimpurile secetoase şi despre măsurile care sînt preconizate în vederea irigării unor terenuri din Niger.

Toţi «colegii» de redacţie ai Bertinei, ziarişti de profesie, au fost de părere că tînăra reporteră de 11 ani şi-a realizat pe deplin misiunea.

DOUĂ SURORI

Palie şi Deepa sînt două fetiţe care trăiesc într-un sat situat în provincia Karandeniya, din Sri Lanka. Este satul natal al tatălui lor, unde acesta a hotărît să se stabilească, după mai multe încercări de a găsi un post de învăţător prin alte provincii...

De îndată ce s-au instalat la noul lor domiciliu, Palie şi Deepa au început să desfacă dintre bagaje mici baloturi pe care le purtaseră cu ele peste tot, unde-l însoţiseră pe tatăl lor. De la adăpostul hîrtiilor groase ale baloturilor, ele au dat la iveală teancuri de reviste, cărţi, broşuri, colecţii de timbre şi afişe — o adevărată comoară — pe care cele două fetiţe au strîns-o cu grijă de-a lungul a cîţiva ani.

La scurt timp au început să frecventeze şcoala din sat şi, de atunci, casa a început să le fie vizitată de numeroşi copii, fetiţe şi băieţi — colegi cărora cele două surori le ofereau spre lectură cărţile şi revistele lor. Vestea despre biblioteca celor două surori se răspîndi rapid şi, în curînd, la domiciliul acestora începură să se prezinte, pentru a împrumuta cărţi şi adulţi — locuitori ai aşezărilor apropiate. Apoi colecţia celor două fetiţe, încărcată într-o şaretă condusă de tatăl lor, începu să călătorească prin satele învecinate, făcînd obiectul unor foarte apreciate expoziţii.

Într-o zi, acasă la Palie şi Deepa s-a prezentat un funcţionar regional din domeniul educaţiei, însoţit de mai multe persoane. În prezenţa a numeroşi săteni, în casa învăţătorului s-au pus bazele unui centru de carte destinat copiilor de la sate, în conducerea căruia au fost cooptate şi cele două surori.

Îmbogăţit la scurt timp cu numeroase alte volume şi colecţii de reviste primite în dar din întreaga ţară, centrul de carte din satul Dangahawila are astăzi sute şi

sute de prieteni — cititori copii şi adulţi — cărora Palie şi Deepa le-au dezvăluit frumuseţea şi bucuria lecturii.

O TÎNĂRĂ SPERANTĂ A POEZIEI

Cu puţin timp în urmă, mai precis în ziua de 22 mai a.c., pionierii din unitatea noastră au participat la un eveniment deosebit. Cu toţii am sărbătorit-o pe colega noastră, pioniera **Liliana Gîrceag,** din clasa a VII-a B care, pe lîngă faptul că este fruntaşă la învătătură este şi talentată în poezie.

În acest an, una dintre poeziile ei — «Pasărea fericirii» — trimisă la un concurs internaţional de poezie scrisă de copii din Italia a fost premiată. La festivitatea de premiere, care s-a desfăşurat în Capitoliu, la Roma, s-a anunţat că Liliana a cîştigat premiul I. Ne-am bucurat mult la aflarea acestei veşti şi în cadrul sărbătoresc al adunării noastre, cînd i-a şi fost înmînat premiul, toţi pionierii au felicitat-o călduros.

Daniela Ianoş
cl. a VII-a, Şcoala generală nr. 15,
Bucureşti

DIN JOCURILE COPIILOR LUMII

America de Sud: La Canasta

În limba spaniolă «la canasta» înseamnă coş. Cei 10—15 copii, care participă la joc se aşază în cerc, fiecare alegîndu-şi numele unui fruct. Unul se numeşte «portocală», altul «pară», altul «banană», altul «căpşună» ş.a.m.d. În mijlocul cercului intră «cumpărătorul», care pînă atunci stă de-o parte. Întrebat ce doreşte să cumpere, el va numi mai multe fructe. Jucătorii, care poartă numele fructelor respective, trebuie să schimbe repede locurile între ei, în timp ce «cumpărătorul» se străduieşte să ocupe unul din locurile eliberate pentru o clipă. Dacă aceasta reuşeşte, cel rămas pe dinafară va deveni noul «cumpărător».

Japonia — Takaratori

Este un joc al copiilor din Japonia, la desfăşurarea căruia participă două echipe cu cîte 10 membri, cel puţin. Pe terenul de joc se desenează un «S» uriaş. O linie dreaptă împarte litera S în două, tocmai la mijloc. În fiecare buclă a literei «S» sînt aşezate «comorile» — două pietre sau cărămizi. După ce «comorile» sînt aşezate la locul lor, participanţii la joc vor marca pe teren mai multe «insule». Doi sau trei jucători din fiecare echipă vor sta de pază lîngă «comoară», în timp ce ceilalţi se risipesc pe teren. La un semnal, aceştia pornesc la cucerirea «comorii» echipei adverse, încălcînd linia care taie S-ul. Regula jocului cere ca drumul pînă la comoară să fie făcut ţopăind într-un picior (ca la şotronul nostru), în hazul celor care asistă la joc, de pe margine. Jucătorii au voie să se odihnească doar în micile «insule» marcate pe teren.

Momentul atacului «comorii» rămîne la libera alegere a coechipierilor. Dacă în timp ce jucătorii se apropie de comoară, cineva este prins de un adversar, aceştia trebuie să se măsoare între ei cu umărul, tot într-un picior. Invinsul părăseşte jocul, iar învingătoare va deveni echipa care reuşeşte să intre prima în posesia «comorii».

PRIETENII PĂDURII

Sînt cunoscuţi sub numele de cei mai tineri «academicieni silvici» şi pot fi întîlniţi cutreierînd pădurile, în oricare anotimp al anului. Toamna — la recoltatul diferitelor seminţe, iarna — cercetînd «somnul» copacilor, primăvara — plantînd puieţi sau aşezînd căsuţe pentru păsări, iar vara recoltînd plante medicinale, studiind flora ce se dezvoltă la umbra copacilor şi, bineînţeles, jucîndu-se în poienile luminoase ale pădurii.

După cum vedeţi, entuziaştii cercetători cu cravată de pionier poartă vestonul şi chipiul ce poate fi întîlnit la toţi silvicultorii. Rezultatele cercetărilor efectuate de fiecare pionier «aspirant» la titlul de «membru al Academiei silvice» fac obiectul unei lucrări susţinute în cadrul unor sesiuni speciale a filialelor Academiei silvice din Uniunea Sovietică. La aceasta participă oameni de ştiinţă, care le apreciază lucrările.

Grupaj realizat de Ecaterina Roşca

VINE UNCHIUL TAVI!

Schiţă de Emilia Căldăraru

Străbătusem străzile în goană, hotărît să dau buzna în casă şi — fie ce-o fi! — să-i spun mamei totul dintr-o răsuflare. Dar uite că m-am oprit în faţa uşii. Prin fereastra deschisă spre părculeţ a bucătăriei am auzit-o pe mama... cîntînd încetişor. De cînd nu s-a mai întîmplat ca mama să cînte! Vreo veste bună? Ori, pur şi simplu seara asta atît de molcomă, mirosind a abur de pămînt încălzit şi frunză crudă? Ba nu, de cîteva zile o văd purtînd pe buze zîmbetul acela liniştit, care parcă alunecă spre mine învăluitor, în orice colţ al casei m-aş afla. De cîteva zile. De cînd am adus acasă vestea că am fost premiat. Pesemne mama socoteşte că premiul mă va face să-mi scot definitiv din cap ceea ce ea numeşte «povestea aceea».

— Spune-i lui taică-tu că astă-seară o să avem o serioasă discuţie de familie, ştii tu, despre «povestea aceea», strigase ea din uşa bucătăriei, în timp ce eu îl ajutam pe tata, abia întors de pe şantier, să-şi descalţe cizmele noroioase. Asta era în urmă cu vreo trei săptămîni. Tata se vedea că-i obosit, nu prea-i ardea lui de o «serioasă discuţie de familie» — e mereu plecat pe şantier, numai la sfîrşit de săptămînă se poate repezi cu trenul pînă acasă — dar înţelese că pe mama ceva o nemulţumeşte, aşa că mă şi luă la întrebări:

— Ce-i pe-aici? Îi faci necazuri mamei? Ce-i cu «povestea aceea»?

— «Povestea aceea» este că la toamnă eu aş vrea să plec la Hunedoara. La grupul şcolar de pe lîngă combinat.

Tata ridică din sprîncene, rămase o clipă locului, apoi, dîndu-şi seama că prestanţa lui de părinte care primeşte o asemenea importantă veste are de suferit de pe urma faptului că stă în pragul casei numai în ciorapi, se grăbi să intre, să-şi pună papucii — după care îşi drese glasul şi întrebă, ca pentru sine:

— Hunedoara!? Ia te uită ... De ce tocmai Hunedoara?

Întrebarea era alta decît mă aşteptasem, înţelegeam că pe tata gîndul meu nu-l contrariase nici pe departe atîta cît pe mama, aşa că am început să i-l explic cît puteam mai logic. Nu era un gînd venit aşa, peste noapte. Încă în urmă cu doi ani, cînd făcusem, cu întreg detaşamentul, o excursie cu autocarul la combinat şi văzusem un băiat nu cu mult mai mare decît mine stînd, ca un cosmonaut, în faţa unui tablou de comandă şi dirijînd toate acele uriaşe şi complicate fierării incandescente, mă simţisem ispitit.

— Eh, ştii ce-i asta? Nimic mai mult decît o «ispită copilărească», spuse tata, oarecum ironic, şi evadă în baie, sub duş.

— Vezi? Asta-i, interveni mama, aşezînd tacîmurile pe masa din sufragerie. Şi, voioasă foarte, îmi dădu un bobîrnac glumeţ în vîrful nasului. Of, of, înalt cît uşa, dar cu mintea tot copil. Păi asta-i treabă serioasă, Stelică, mamă.

Serioasă, sigur că da. Nu aşa cum i-o fi apărut tatii din spusele mele. Mi-era o ciudă pe mine ... Ce mi-o fi venit să încep cu excursia aceea, cu «tabloul de comandă», cu... Trebuia să-i fi spus tatii din capul locului despre comisie. (Nu ştiu dacă aşa se chema ea oficial, dar fiindcă primul care adusese vestea din cancelarie aşa spusese: «A venit la noi o comisie de la grupul şcolar metalurgic Hunedoara», aşa-i rămăsese numele. De fapt, «comisia erau doi tineri specialişti care lucrau la cabinetul psihosociologic al grupului, trimisi în cîteva şcoli generale din localităţile învecinate pentru «orientarea profesională» a elevilor din clasele a VII-a şi a VIII-a şi «teste de aptitudini». Au stat la noi în şcoală vreo săptămînă, ne-au adunat la cîteva conferinţe, ne-au arătat un film despre Hunedoara şi despre grupul şcolar, ne-au împărţit nişte pliante cu explicaţii şi poze frumos colorate, ne-au dat un fel de «extemporale» cu întrebări care mai de care mai dificile, şi-n fine, au discutat cu fiecare în parte. Fapt e că mie, deşi fusesem printre puţinii care, din prima zi declaraseră sus şi tare că le-ar place să lucreze în metalurgie, abia la sfîrşit mi-au spus: «Da, ai aptitudini pentru domeniu». Toate astea nu sînt «treabă serioasă»?

Parcă eu n-aşi şti că pe mama, nu neseriozitatea «alegerii» mele o necăjeşte, a răsfoit şi ea pliantele, a văzut ce grozavă e şcoala unde ar urma să învăţ (fiecare obiect de studiu cu propria sală — laborator, în plus, dormitoare şi săli de cantină, sală de sport şi terenuri sportive, club cu sală de teatru şi teatru în aer liber şi ce ateliere-şcoală, spaţioase, modern utilate) mai mare dragul să înveţi meserie într-o şcoală ca asta... Cît despre combinat, ştia mama foarte bine cum e acolo, că doar unchiul Tavi acolo lucrează de o viaţă şi nu e nici jumătate anul de cînd ne-a vizitat şi a stat cu ai mei de poveşti o duminică întreagă. Venise în oraş ca invitat de onoare al «Automobil Clubului Român» la «Marele bal de toamnă al automobiliştilor» şi mi-aduc aminte ce mîndră era mama cînd l-a văzut pe unchiul Tavi coborînd în faţa blocului nostru dintr-o Dacie portocalie şi la «ţinută obligatorie», cum ţinuse el să ne dea explicaţii despre costumul lui cu papion şi despre pantofii de lac. «Măi, Tavi, tu eşti, mă? făcuse mama haz, dîndu-i ocol din toate părţile. Eu ştiam că am la Hunedoara un frate oţelar şi cînd colo văd că-i aşa, un fel de Rockefeller». La care unchiul rîdea şi el făcîndu-i cu ochiul: «Nu-i bai, tu Savetă, a venit şi vremea rockefellilor de Hunedoara».

Nu, altul era necazul mamei, de cîte ori îi spuneam că vreau să învăţ meserie acolo, la Hunedoara. Nu mi-l spusese, dar eu îl ştiam. Şi îmi trebuia multă stăpînire, mai ales cînd îi vedeam ochii împăienjenindu-i-se de lacrimi, să nu sar de gîtul ei şi să-i promit: «Lasă, mamă, totul o să fie cum vrei tu!»

Eram gata să o fac atunci, în seara aceea cînd am stat cu toţii la masă şi am răsucit problema pe toate feţele pînă ce tata m-a trimis la culcare, zicînd că «Mai discutăm noi» toate astea şi altădată, doar n-au intrat zilele în sac». De fapt nu atunci, la masă, ci după aceea, cînd am revenit să-mi iau o carte uitată în sufragerie şi am auzit-o pe mama, spunînt cu glas tremurat: «Măi, omule, tu nu înţelegi? Mi se sfîşie inima. Ca mîine îmbătrînim şi rămînem singuri în toată casa asta mare. Pentru ce i-am mai crescut? Au zburat care-ncotro. Măcar pe cel mai mic să-l păstrăm!» O vedeam prin glasvand, cu capul între mîini şi ştiam că din pricina lacrimilor, pleoapele i se zbat mărunt — mărunt ca nişte aripi de fluture. N-am mai intrat în sufragerie. M-am grăbit să mă întorc la mine în cameră şi să mă cuibăresc sub plapumă. Dar multă vreme n-am putut închide ochii. Doamne, cîtă dreptate avea mama să plîngă. Patru fraţi mai erau înaintea mea şi toţi îşi făcuseră un rost pe aiurea: Grigoraş era inginer constructor la Porţile de Fier II, Nataliţa se măritase tocmai pe lîngă Bacău şi lucra ca zootehnistă la un I.A.S., Mihăiţă făcuse armata la marină şi acolo ceruse să rămînă — acum ne trimitea vederi de prin mările Sudului. Manolică făcea studenţie la Cluj-Napoca. Eu, da numai eu îi mai rămăsesem mamei. Şi mama spera să-mi aleg o meserie care să nu mă mai îndepărteze şi pe mine de casa părintească. Era, de altfel, foarte convinsă că aş avea talent literar şi că aş «străluci» — cum zicea ea — dacă aş urma Liceul de Istorie-Filologie (unde mai pui că Liceul e chiar pe strada noastră). E drept că la compuneri nu mă întrece nimeni din clasă şi că am publicat cîteva poezii la «Semafor», iar de 1 mai, anul trecut, mi-a apărut una şi în ziarul local. Poate că vreodată o să mă apuc şi de literatură. Deocamdată însă altceva nu-mi dă mie pace. «Povestea aceea», vorba mamei. De m-ar înţelege. Fiindcă nu suport să-i văd privirea tristă, îngrijorată, mai cu seamă că ştiu, are şi ea dreptatea ei de mamă, care a crescut cinci copii... De cîte ori, discutînd cu mama ca să nu cedez în faţa acestei priviri a trebuit să-mi strîng pumnii pînă simţeam că-mi amorţesc degetele şi să-mi repet cu tot dinadinsul ceea ce-i spusese tata la plecare: «Lasă-l, dragă, să hotărască singur, ca un bărbat».

Dar am sfîrşit prin a evita să mai discut cu mama pe tema asta. I-am făcut şi bucuria de a mă înscrie la concursul «Tinere condeie». Uite că am şi cîştigat un premiu. Mama s-a liniştit, s-a înseninat. Iar în seara asta — minune mare! — am şi găsit-o... cîntînd. Cum să-i stric bucuria? Pentru că ceea ce voisem eu să-i spun... Venisem de la poştă val-vîrtej, ţinînd în mînă ca pe-un trofeu scrisoarea de la unchiul Tavi. Eu îi cerusem să mi-o trimită la post-restant, ca să rămînă între noi răspunsul pe care mi-l va trimite, după ce eu îi scrisesem cu de-a mănuntul cum stăteau lucrurile. Acum, cînd ştiam că da, unchiul Tavi e de părere să vin la Hunedoara «dacă aşa-mi dă ghes inima», parcă îmi crescuseră aripi. Ba, chiar unchiul îmi scria că «multă vreme de stat pe gînduri nu mai ai nepoate, ştii bine că în curînd încep înscrierile pentru următorul an şcolar. Iar colea, mai pe toamnă, vreau să vin să te întîmpin la gară. Adevărat, nu mai era timp să tărăgănez, trebuia să procedez cu hotărîre. Şi mă simţeam destul de puternic să o fac, acum cînd aveam în mînă scrisoarea unchiului Tavi. Ştiam cît preţ pune mama pe părerea fratelui ei mai mare. Venisem de la poştă val-vîrtej. Şi acum... Mama continua să trebăluiască prin bucătărie, cîntînd încetişor. Aşa că eu am deschis uşa de la intrare uşurel, şi am dat să mă îndrept tiptil către camera mea. Dar mama m-a auzit:

— Stelică? a întrebat ea.

— Da, mamă.

— Stai, stai, nu-ţi scoate haina Fugi repede după pîine. Avem musafiri, adăugă ea conspirativ,

— Cine?

— Ghici!... Nu, că aşa nu ghiceşti. De la Hunedoara? Ei?

— Unchiul?...

— Adineauri am primit telegrama. Uite-o acolo. Zice că soseşte astă-seară. Trebuia să pice. Ce zici de asta?

— Păi... eu...

— Mare năzdrăvan şi frate-meu ăsta! exclamă mama, toată numai zîmbet şi-mi întinde o hîrtie de 10 lei. Hai, fugi după pîine pînă nu se închide. Vezi să fie proaspătă.

Ies în strada răcorită de-un vîntuleţ stîrnit din senin. Închid ochii şi respir aerul serii, adînc, cu nesaţiu: «Vine unchiul Tavi!»

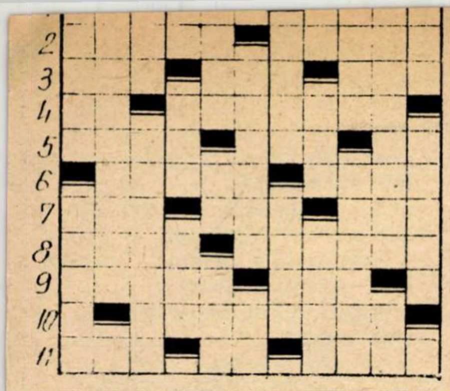

ZOO

ORIZONTAL: 1) «Corabia deșerturilor». Indus în eroare de vulpe, a rămas fără coadă (pl.). 2) Cerbul ținuturilor înghețate (pl.). Ghemotoc cu țepi. 3) Cu zîmbetul pe buze. Orășel în India. Bătrîn. 4) Badea Gheorghe. Trăiește în turme, în savanele din regiunea fluviului Zambezi, caracterizîndu-se printr-un bot mare și turtit, cu trei perechi de crestături și niște colți mari, curbați. 5) Ierbivor tibetan, care paște noaptea și se odihnește ziua (pl.). Străbătută de o apă curgătoare (pl.). Petrescu Zenaida. 6) Nelipsiți de la coridă. A reteza. 7) Sunet (pop.). Fram, ursul polar. Rasă canină. 8) Corabia eroilor porniți în căutarea lînei de aur (mit.). Harnicele din stup (sing.). 9) Cerboaică. Dans popular spaniol. 10) Erbivore din Asia și Africa, avînd pe nas unul sau două coarne caracteristice. 11) Cea mai puternică dintre feline (pl.). În iulie! Insecte.

VERTICAL: 1) Mîndrie carpatină. Prezintă unele asemănări cu vulpea și cu lupul. 2) Specie de crocodil, care trăiește în special în fluviul Mississippi (pl.). 3) Găzduire, popas. Marsupialul cu resort (pl.). 4) Cap de inăriță. Fecior. Prefix pentru ureche. 5) Emblema muzicii. Personificarea Soarelui în mitologia egipteană reprezentată uneori ca un om cu cap de șoim. Măsoară timpul (pl.). 6) Pajură. Produs avicol. 7) Un fel de căprioară din Celebes. Clădire mare. 8) În turmă! Rezultatul împărțirii. Moale! 9) Mîncătoare de... pămînt. Ușoare bătăi din aripi. 10) Arahnidă din țările calde, a cărei înțepătură este foarte veninoasă. Un miros deosebit. 11) Monedă romană de argint. Vultur-bărbos.

DICȚIONAR: RAN, SON, OLE, IIS.

TEST „CUTEZĂTORII"

CHIMIE

1) În cursul cercetărilor sale de chimist și mineralog, acest pionier al învățămîntului chimic din România a descoperit două minerale noi, denumite de el broștenită și badenită. Despre cine este vorba? a) L. Edeleanu; b) C.I. Istrati; c) P. Poni.

2) În care oraș din țara noastră a fost creat primul institut destinat studierii chimizării produselor petroliere? a) Pitești; b) Ploiești; c) Borzești.

3) Care chimist francez are meritul de a fi descoperit legea proporțiilor definite? a) J.L. Proust; b) C.L. Berthollet; c) A.L. Lavoisier.

4) Unul dintre elementele chimice aflate mai jos au masa atomică cea mai mare (257) în raport cu masa atomică a carbonului. Despre care element este vorba? a) Fermiu; b) Lawrenciu; c) Nobeliu.

Georgeta Dumitru

Răspuns:
1-c; 2-b; 3-a; 4-b.

CLUBUL Logicienilor

Răspuns la problema din numărul trecut

Afirmația este corectă. Fiecare rază laser este un segment de dreaptă. Din moment ce raza emisă de A se întîlnește cu cea emisă de B și B cu C, rezultă implicit că razele A, B și C formează un plan. Cum raza lui D se întîlnește cu două drepte din acest plan, rezultă că se află toată în acest plan. Față de A, dreapta D ar putea fi paralelă, dar nu e, enunțul specificînd că fiecare dreaptă e orientată în altă direcție. Nefiind paralelă cu A, rezultă că A și D sînt concurente.

inele la țintă fixă

Acest joc individual poate fi practicat și sub forma unei întreceri între mai mulți jucători. Pentru a construi «terenul» sînt necesare: 1) o bucată de scîndură de formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 20 × 12 cm; 2) 12 cuie lungi de circa 5 cm; 3) 10 inele din sîrmă, cum sînt cele folosite la perdele (cu diametrul de circa 2 cm).

Se bat cuiele în scîndură — unele mai distanțate, altele mai apropiate între ele — la diferite înclinări, astfel încît să rezulte poziții mai lesnicioase sau mai dificile pentru reținerea unui inel. Sub fiecare cui se scrie (cu tuș sau creion chimic pe lemnul umed) cîte un număr de puncte — între 1 și 10 —, în funcție de dificultatea pe care o prezintă pentru jucători poziția cuiului.

Jocul decurge astfel: scîndurica se instalează pe o masă ori pe sol, înclinată la aproximativ 45 de grade (cu unul din capete sprijinit de un obiect). Jucătorul se plasează la 2 m în fața ei. De aici, el aruncă inel după inel, căutînd să le agațe în cuiele care oferă un număr mare de puncte. Se admite ca pe același cui să se agațe mai multe inele. După aruncarea ultimei piese, se face suma punctelor realizate de fiecare jucător.

C. Vlad

GLUME

— Pămîntul se învîrtește în jurul soarelui, fiule...

— Dar ce face pămîntul în zilele cînd nu este soare?

— Trebuie să spun bunicii să se ducă la școală, la adunarea părinților.

— De ce nu tata sau mama?

— Fiindcă bunica aude foarte slab.

Culese de Th. Holban

SCURTĂ ISTORIE roata

Din cele mai vechi timpuri, omul s-a gîndit la modul în care și-ar putea economisi forțele în lupta sa permanentă cu natura. Nici miile de sclavi, nici animalele de povară n-au reușit să satisfacă nevoile de transport ale antichității. Încercările repetate de a găsi mijloace mai eficiente de deplasare s-au soldat într-o bună zi cu inventarea roții. În delta fertilă a Tigrului și Eufratului, prin mileniul al III-lea î.e.n., un sumerian necunoscut a inventat roata. Primele roți din lemn nu erau nici prea... rotunde și nici prea rezistente, dar ele au reprezentat un mare avantaj, permițînd apariția primului sistem modern de transport.

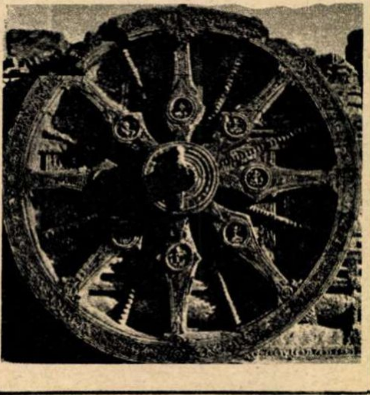

Prin anul 2000 î.e.n. roata rudimentară se perfecționează, diametrul ei crește. Ea este alcătuită din mai multe bucăți de lemn. Mai tîrziu, apar bilele și legătura care servesc la reducerea fricțiunii dintre osie și centrul în mișcare al roții.

Inventarea roții a condus la diversificarea mijloacelor de transport, iar astăzi nu poate fi concepută activitate omenească fără participarea ei.

ȘTIAȚI CĂ...

...mărul trăiește 30—100 de ani și dă o producție anuală de 5—20 tone la hectar?

*

...părul începe să rodească după 10—12 ani de la plantare și trăiește 60—100 de ani?

*

...astazi se cunosc peste 6 000 de soiuri de pere?

*

...cireșul poate atinge înălțimea de 25 m și vîrsta de 40—50 de ani?

...prunii cultivați la noi rodesc la 3—4 ani de la plantare și trăiesc 25—40 de ani?

*

...fructele caisului încep să se coacă la 40 de zile de la înflorire, iar producția maximă de fructe la un pom este de 700—800 și chiar 1 000 kg ?

*

...vîrsta nucului obișnuit este de 400—500 de ani, iar înălțimea lui de 25—30 m?

*

...nucul Pekan, răspîndit mai ales pe litoralul Mării Negre, are 50—60 m înălțime și 2—2,5 m diametrul trunchiului?

*

...gutuiul bine îngrijit rodește în mod regulat 40—50 de ani?

Geta Gheorghe
cl. a VI-a,
Liceul de filologie-istorie nr. 1,
București

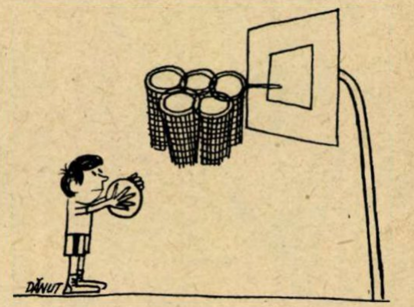

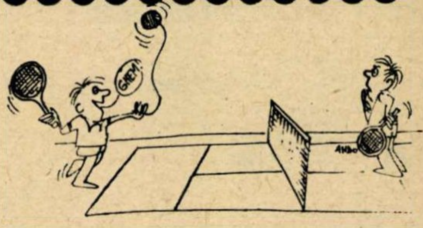

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentare artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentare tehnică:
ION MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index 41033

ACȚIUNEA D 6

Scenariu: CONSTANTIN DIACONU
Desene: SANDU FLOREA

În timp ce Andrei, Mihai și Sorin încearcă să zboare cu deltaplanul, de ei se apropie băiatul necunoscut. Andrei îl recunoaște în acesta pe vărul său, Dan, din Pașcani. Dan le explică de ce nu pot zbura cu deltaplanul lor: unchiul George a trecut dimensiunile pe schița lui Andrei micșorate la jumătate. Cei trei vor să construiască un alt deltaplan, de dimensiuni normale, Dan însă le reamintește că pînă la 18 ani n-au voie să zboare și vine cu o propunere ispititoare: să meargă în expediție cu echipajul «Temerarii» de la școala lui și să folosească deltaplanul construit de ei pentru a filma caprele negre.

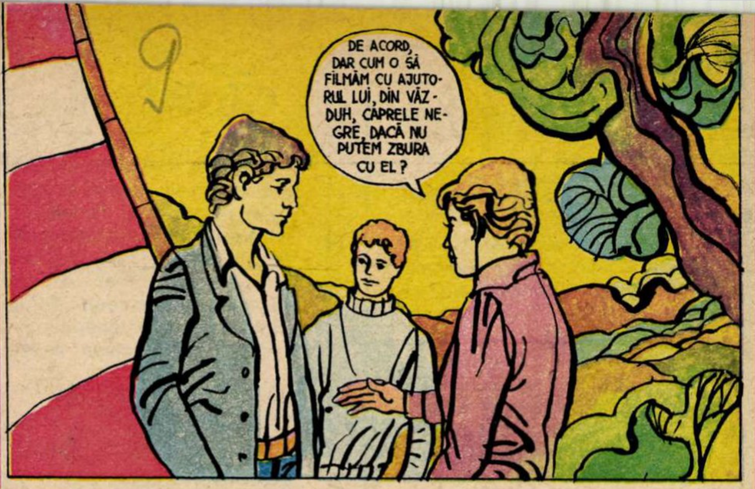
DE ACORD, DAR CUM O SĂ FILMĂM CU AJUTORUL LUI, DIN VĂZDUH, CAPRELE NEGRE, DACĂ NU PUTEM ZBURA CU EL ?

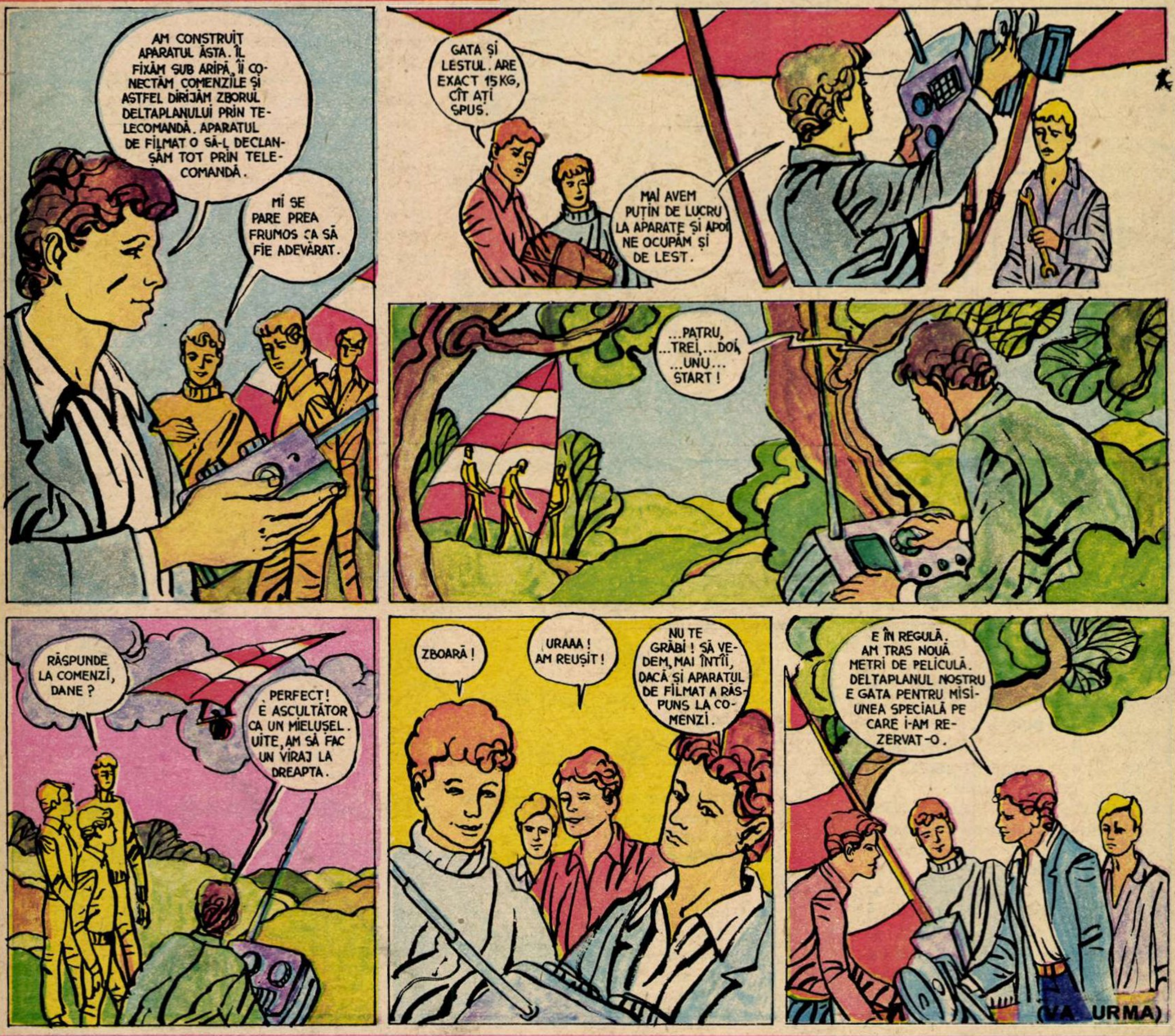
AM CONSTRUIT APARATUL ĂSTA. ÎL FIXĂM SUB ARIPĂ, ÎI CONECTĂM COMENZILE ȘI ASTFEL DIRIJĂM ZBORUL DELTAPLANULUI PRIN TELECOMANDĂ. APARATUL DE FILMAT O SĂ-L DECLANȘĂM TOT PRIN TELECOMANDĂ.
MI SE PARE PREA FRUMOS CA SĂ FIE ADEVĂRAT.
GATA ȘI LESTUL. ARE EXACT 15 KG, CÎT AȚI SPUS.
MAI AVEM PUȚIN DE LUCRU LA APARATE ȘI APOI NE OCUPĂM ȘI DE LEST.
...PATRU, ...TREI, ...DOI, ...UNU... START !
RĂSPUNDE LA COMENZI, DANE ?
PERFECT! E ASCULTĂTOR CA UN MIELUȘEL. UITE, AM SĂ FAC UN VIRAJ LA DREAPTA.
ZBOARĂ !
URAAA ! AM REUȘIT !
NU TE GRĂBI ! SĂ VEDEM, MAI ÎNTÎI, DACĂ ȘI APARATUL DE FILMAT A RĂSPUNS LA COMENZI.
E ÎN REGULĂ. AM TRAS NOUĂ METRI DE PELICULĂ. DELTAPLANUL NOSTRU E GATA PENTRU MISIUNEA SPECIALĂ PE CARE I-AM REZERVAT-O.

(VA URMA)

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

AUREL VLAICU

Întins pe iarba mătăsoasă, cu capul în palme și coatele rezemate în pămînt, Aurel privește *dincolo* de decorul bineștiut: apa învolburată a Mureșului e pe-aproape, crestele maiestuoase ale Apusenilor, Parîngului, Retezatului sînt departe... La ce s-o fi gîndind, intens, acest băiat, care abia a trecut pragul școlii sătești? Așa cum stă, lasă să i se vadă fața ovală — deși în parte ascunsă de propriile-i palme —, ochii negri, sfredelitori, fruntea înaltă, boltită. Sare, dintr-o mișcare, în picioare. Și-o ia la fugă în direcția satului, trece podețul, nu se mai oprește decît la casa părintească, încetinind ritmul doar o clipă, în ogradă, cît să iscodească dacă nu cumva e cineva nedorit pe-acolo. Intră în șura prelungă, în care taică-său își ține uneltele de muncă, sculele, butoaiele goale, hamurile — caută, găsește toporișca de care are nevoie, își reia alergătura, doar că, pe lavița din fața porții lor, un drumeț bătrîn s-a așezat între timp să se odihnească.

— Orel, zice moșneagul, în loc de Aurel.

— Sărut mîna, zice băiatul, ținînd toporișca de-a lungul trupului său uscățiv și nu prea înalt, să n-o vadă celălalt.

Ajunge iarăși înspre apă și începe să taie ramurile subțiri, care și fără toporișcă se desprind ușor de trunchi. Apoi se așază turcește și le curăță de frunzele înguste și lunguiețe. Mîinile lui sînt dibace și băiatul parcă simte cum *gîndul* îi pornește din cap, străbate brațele, degetele și... Știe limpede că vrea *să facă*. *Vrea!* Și *va face!* Mai întîi împletește o roată, cu cîte patru ramuri răsucite între ele, apoi altă roată, ghidonul, șaua... Soarele nu stă locului, acum e sus, sus de tot, într-un punct spre care Aurel, cu palma streașină la ochi, privește, purtat de un alt *gînd* de-al lui: să-și meșterească odată și niște aripi de zburat, cum a auzit c-a făcut un țăran dintr-alt sat, numai că bietul om a nimerit, cu aripi cu tot, în fîntînă, de și-a rupt coastele, după ce s-a lansat de pe turla bisericii; dar el... El o să născocească *ceva* care să-l țină în aer, să-l...

După cîteva ore de muncă și visare, cu ochii deschiși, iată: un «bițiclu» în întregime lucrat din răchită. Aurel încalecă bicicleta și, ajutîndu-se cu picioarele, proptind călcîiele de-a dreptul în pămînt, înaintează, înaintează... O pantă, roțile își iuțesc învîrtirea, bucuria băiatului nu se măsoară prin chiote sau cuvinte, ci doar prin mîndria cu care stă în șa... Pleosc! Drept în apă. Știe să înoate, nu-i pasă de el, ci de «bițiclu»: apa duce bicicleta la vale.

Ieșit pe mal, noroc că-i soare puternic, prietenos, ca să-și zvînte hainele și să nu-i clănțăne dinții în gură. Tot cu ochii după soare, după mișcarea lui pe boltă, regăsește *gîndul* zborului: ah, ce ușor e să zbori cu gîndul, la fel de ușor zboară și timpul, și — își zice băiatul —, la urma urmei, timpul călărește poate și el un fel de bicicletă, soarele o fi una din roți, roțile se învîrtesc și se învîrtesc orele, zilele, lunile, anii... O să ia ceasornicul tatălui și-o să-l deschidă, să vadă...

E tîrziu! Cu toporișca sub braț, trece din nou podețul și o apucă spre casă. În mintea lui de copil *ideile* se aprind necontenit, așa cum, pe seară, dacă te sui pe o culme mai înaltă, vezi, în depărtare, aprinzîndu-se luminile Orăștiei. Mintea lui seamănă cu un oraș, cu mii de becuri aprinse...

Băiatul acesta este Aurel Vlaicu.

Mihai Stoian

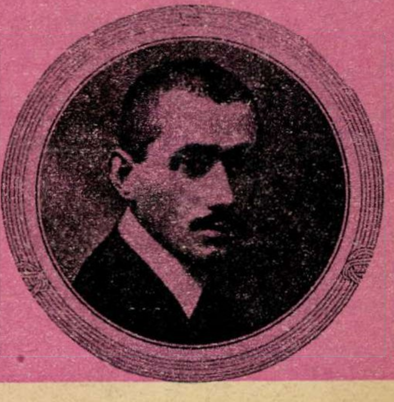

PE ITINERARELE VACANȚEI

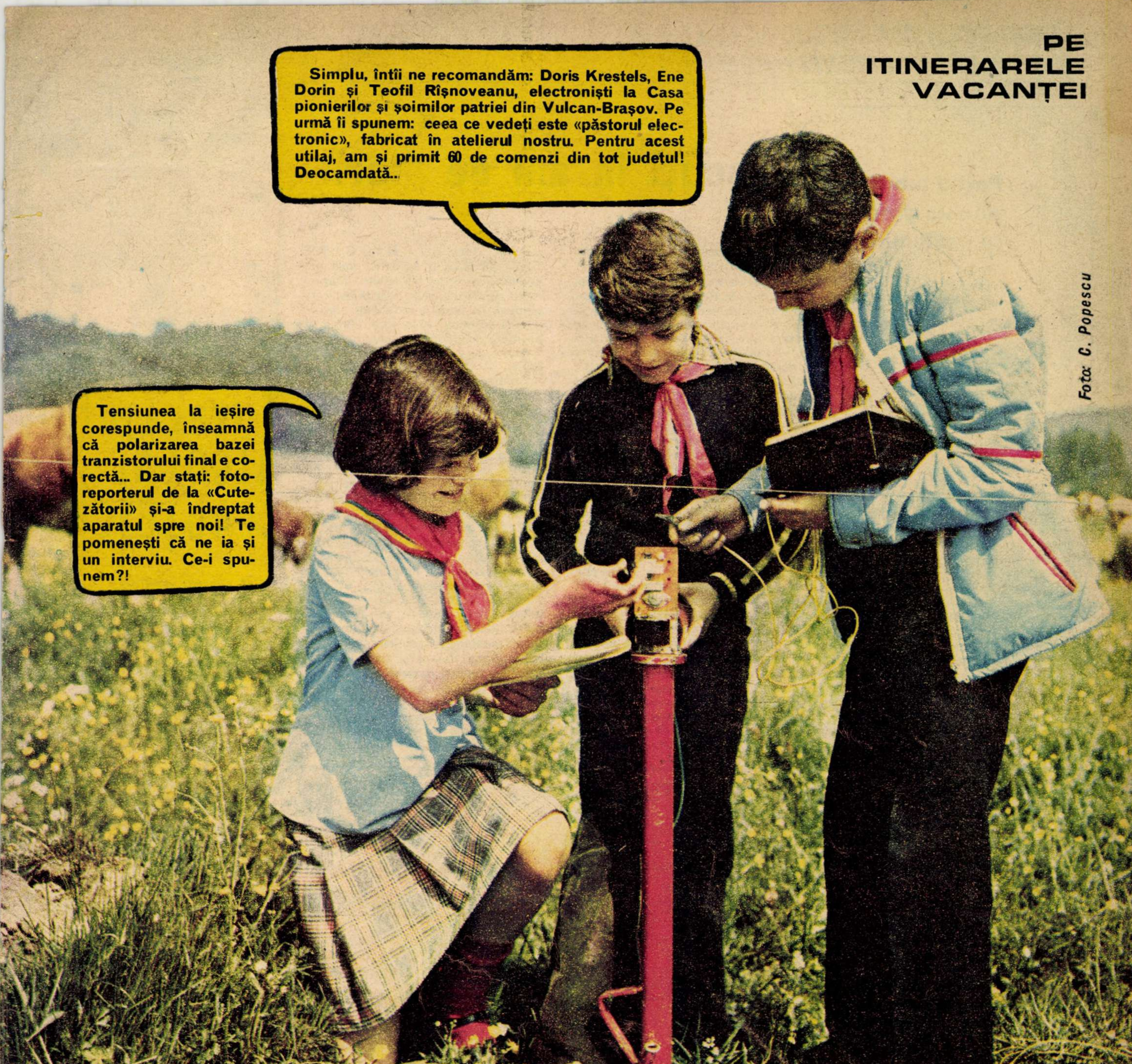
Simplu, întîi ne recomandăm: Doris Krestels, Ene Dorin și Teofil Rîșnoveanu, electroniști la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Vulcan-Brașov. Pe urmă îi spunem: ceea ce vedeți este «păstorul electronic», fabricat în atelierul nostru. Pentru acest utilaj, am și primit 60 de comenzi din tot județul! Deocamdată...
Tensiunea la ieșire corespunde, înseamnă că polarizarea bazei tranzistorului final e corectă... Dar stați: fotoreporterul de la «Cutezătorii» și-a îndreptat aparatul spre noi! Te pomenești că ne ia și un interviu. Ce-i spunem?!

Foto: C. Popescu

26

JOI, 26 IUNIE 1980,
ANUL XIV (NR. 665)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

15 ANI DE LA CONGRESUL AL IX-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Născuţi în ani de glorii

Partid iubit,
părinte drag,
îţi mulţumim!
BUCUREŞTI 1980

Printre cărţile pe care copilăria voastră, dragi pionieri şi şcolari, le primeşte neîntrerupt spre îmbogăţirea cunoştinţelor şi înălţarea visului cutezător, iată o carte deosebită. În ea sînt cuprinse, în pagini de aleasă rezonanţă, dragostea, grija şi veghea continuă pentru voi ale Partidului Comunist Român, dragostea, grija şi veghea poporului român pentru cea mai tînără generaţie a patriei.

Este cartea în care veţi întîlni marea dragoste pentru voi a secretarului general al partidului, preşedintele Republicii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, cel mai apropiat prieten şi îndrumător al tinerei generaţii.

Este cartea creşterii voastre ca tineri revoluţionari, ca fii de nădejde ai poporului, ai Partidului Comunist Român.

A fi copil în România de azi înseamnă a trăi sub semnul minunatei legături ce există între adevărul acestei cărţi şi adevărul vieţii voastre de zi cu zi — realitatea şcolilor, a atelierelor şi laboratoarelor, a aşezămintelor culturale şi de sănătate, a condiţiilor minunate ce vă sînt create pentru înflorirea personalităţii, pentru învăţătură şi pregătirea practică, pentru sport şi călire fizică, pentru petrecerea instructivă a vacanţelor, pentru realizarea celor mai cutezătoare aspiraţii ale vîrstei voastre însorite.

A fi copil în România socialistă, a fi şoim al patriei, pionier şi apoi utecist, acest minunat tezaur al vîrstei voastre de aur, este rodul luptei Partidului Comunist Român, care încă de la crearea sa, în mai 1921, a militat neabătut pentru sfărîmarea orînduirii nedrepte, pentru ca generaţiile de astăzi să fie ferite de povara asprelor realităţi ale regimului burghezo-moşieresc, să aibă asigurate cele mai bune condiţii de învăţătură şi muncă, de educaţie şi formare multilaterală, în vederea integrării armonioase în cerinţele dezvoltării patriei către comunism.

Este temei de aleasă mîndrie să ştim că, în biografia eroică, de aproape şase decenii a partidului, cel mai iubit fiu al patriei, tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU**, a străbătut încă din copilărie un drum bărbătesc, drum al luptei neobosite ce l-a călit ca om între oameni, ca fiu şi conducător credincios al partidului şi al poporului, înalt exemplu de dăruire revoluţionară, de omenie, de cutezanţă a gîndului şi a faptei.

Printre cele mai frumoase flori ale acestor ani, ale anilor în care pionierii de azi s-au născut, vîrstă îngemănată cu anii de cînd tovarăşul Nicolae Ceauşescu se află în fruntea partidului şi a statului, sînt miile şi miile de flori şi zîmbete cu care copiii au întîmpinat pretutindeni în ţinuturile româneşti pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, pe tovarăşa Elena Ceauşescu.

Nu este copil al acestei ţări care să nu fi avut prilejul să exprime fie printr-o floare, fie printr-o poezie, fie printr-un desen sau o mărturie publicată în revistele şoimilor patriei şi ale pionierilor, fie, mai ales, prin atîtea şi atîtea note frumoase, prin atîtea şi atîtea fapte de muncă şi de cutezanţă, fapte pionereşti, sentimentul că tot ce au ei mai frumos şi mai bun datorează partidului, datorează secretarului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Şi în mod firesc, din adîncul inimii, copiii au simţit nevoia să închine aceste realizări, aceste fapte frumoase partidului, patriei înfloritoare.

Tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU

De azi sînt pionier!
De azi cravata
Ce-mi flutură
pe pieptul mititel
E semn că inima
mi-i avîntată
Spre cel mai strălucit
şi nobil ţel.
Sînt pionier!
Şi năzuiesc fierbinte
Ca pe al ţării
drum înnoitor
Să fiu şi eu
cu gîndul şi cu fapta
Poporului
mereu folositor.
Şi-aceluia
ce poartă-n suflet ţara,
Destinul ei,
mai luminos mereu,
In clipele acestea
fericite
Eu îi închin
angajamentul meu.
Tovarăşului
Nicolae Ceauşescu,
Partidului,
al ţării făclier,
Eu îi închin
întreaga vrednicie
De fiu al ţării
şi de pionier.

FRUNZĂ ANCA-DANIELA, Şcoala generală nr. 4, Piatra Neamţ

(Din volumul «Partid iubit, părinte drag, îţi mulţumim»!)

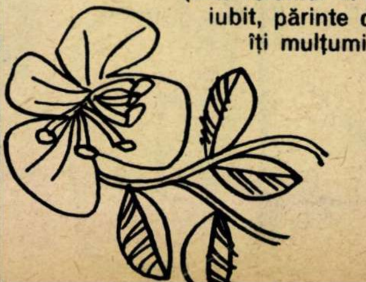

ZIUA PIONIERILOR 1980

În cadrul acţiunilor dedicate Zilei pionierilor, circa 10 000 de purtători ăi cravatei roşii cu tricolor din detaşamentele fruntaşe în activităţile pionereşti din Capitală, au participat sîmbătă, 21 iunie, la evocarea «Partidului, inima şi gîndul» desfăşurată pe platoul din faţa Monumentului Eroilor Patriei. Evocînd pagini glorioase din istoria patriei, din lupta revoluţionară a clasei muncitoare condusă de Partidul Comunist Român, manifestarea pionierilor bucureşteni s-a înscris ca un emoţionant moment din cadrul fazei de masă a acţiunii «Tot înainte».

Au participat tovarăşa Suzana Gîdea, preşedintele Consiliului Culturii şi Educaţiei Socialiste, activişti de partid şi de stat, reprezentanţi ai Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului, Consiliului Naţional al Femeilor, Uniunii Tineretului Comunist, Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, cadre didactice, părinţi.

(continuare în pag. 5)

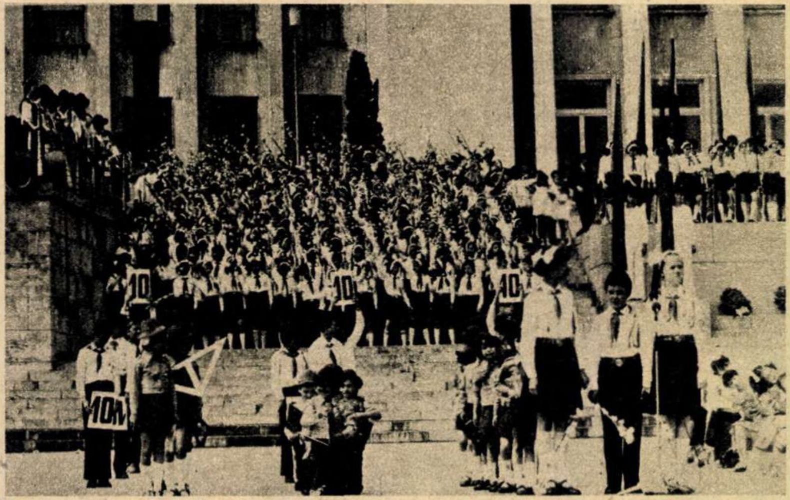

A ÎNVĂȚA- O PROBLEMĂ A FIECĂRUIA

Acad. Gh. Mihoc

Mă adresez vouă, pionieri, tineri cutezători. dornici să aflați cît mai repede tainele științei. Voi sînteți încă pe băncile școlii, școlari cuminți și sîrguincioși, care învățați de la profesorii voștri multe lucruri noi, folositoare și interesante. A învăța, înseamnă însă a munci. Noi, profesorii, știm acest lucru și mai știm că învățătura nu este o muncă ușoară ci, dimpotrivă, una dintre cele mai grele. Cunoaștem si noi, și părinții voștri strădaniile voastre, dar munca este necesară pentru viața omului ca și aerul și hrana. Ea îi menține sănătatea și îl ridică pe scara civilizației. Făcută cu înțelegere și cu dragoste, munca încetează de a fi o corvoadă. Dimpotrivă, realizările muncii sînt cele mai sănătoase plăceri. Munca voastră, învățătura, este plăcută și pentru că vă satisface curiozitatea de a afla lucruri noi și vă pune în situația unui explorator al unui continent necunoscut, care se minunează de tot ce vede. La școală învățați după același program, după aceleași cărți și după aceleași reguli. Nu cumva puteți studia și singuri, mărind orizontul vostru științific și după plăcerea voastră? Vă stau la îndemînă multe mijloace pentru a face acest lucru. Există în țara noastră multe cărți și reviste pentru ca tinerii să-și completeze pregătirea lor științifică în mod independent. Dau ca exemplu, pentru cei care iubesc matematica, vechea revistă «Gazeta matematică», publicație care i-a ajutat la cucerirea cunoștințelor matematice și pe părinții voștri. Aveți la școală cercuri de elevi în care fiecare dintre voi poate lucra în domeniul ce-l atrage. Munca individuală pentru completarea cunoștințelor căpătate în clasă vă este de folos în primul rînd pentru cunoașterea aptitudinilor voastre, în raport cu care va trebui să vă alegeți o profesiune, și în al doilea rînd, pentru că vă deprinde să învățați singuri, ceea ce va fi pentru voi absolut necesar în societatea avansată în care trăiți și veți trăi.

DASCĂLII COPILĂRIEI

Ion Dodu Bălan

Copilăria e legată în egală măsură de familie și de școală, de părinți și de dascăli. S-ar putea spune, chiar, că învățătorii și profesorii sînt părinții spirituali ai copiilor, personalitatea lor se răsfrînge organic, și cu urmări pentru toată viața, în personalitatea tînărului. Viața dascălilor este intim legată de aceea a elevilor pe care-i educă și le dau instrucția intelectuală, pentru a deveni oameni de omenie, comuniști de omenie, constructori destoinici ai socialismului în patria noastră. De munca lor modestă, dăruită, plină de abnegație și patriotism depinde într-o bună măsură viitorul țării, căci, se știe, istoria a demonstrat-o de atîtea ori: acolo unde este inima tineretului, acolo este și viitorul țării. Cu o osîrdie exemplară dascălii copiilor noștri își dau tot ceea ce au mai bun în viață pentru a-i face oameni de nădejde ai societății noastre socialiste, cu o înaltă conștiință comunistă și un vast orizont de cultură. Chipul dascălilor copiilor de azi se va oglindi ca o efigie, de neșters pe chipul oamenilor maturi de mîine. Ei învață tinerele generații: dragostea de țară și de popor, ei le învață limba maternă și le dau cele mai solide cunoștințe, despre societate și natură. Ei le modelează fizionomia morală, le formează caracterul, le cultivă idealurile umaniste. De aceea ei se implică profund în procesul de formare a personalității fiecărui om, în idealul său civic, etic și estetic. Această excepțională putere de influențare nu e numai o onoare pentru învățători și profesori, ci și o grea răspundere. Umbra spirituală a modeștilor dascăli de la catedrele primelor clase primare și gimnaziale o descifrăm în toate cazurile în preajma marilor savanți, profesori, la catedrele universitare, în preajma eroilor muncii socialiste, a gloriei celor mai iluștri scriitori români. De aceea, un Sadoveanu, de pildă, își amintește cu atîta drag de acel Domnu Trandafir simbolic, care a vegheat și va veghea copilăria din școlile românești, propria noastră copilărie. Acestui dascăl pilduitor, modest demiurg al omului nou de mîine, acestui harnic și priceput modelator al constiinței revoluționare a elevilor de azi, societatea noastră socialistă, părinții și copiii îi aduc cel mai fierbinte omagiu, cu prilejul Zilei învățătorului.

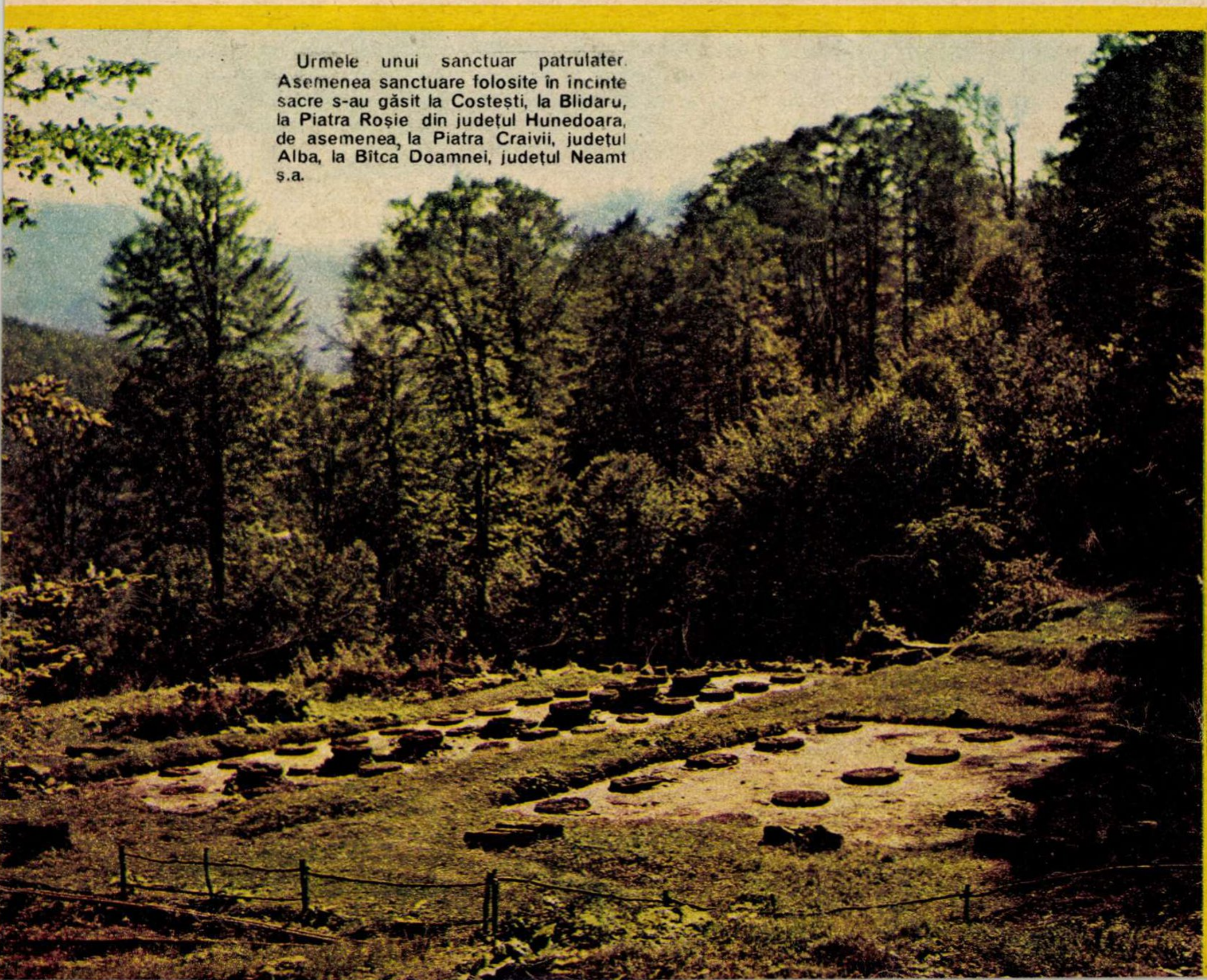

Urmele unui sanctuar patrulater. Asemenea sanctuare folosite în incinte sacre s-au găsit la Costești, la Blidaru, la Piatra Roșie din județul Hunedoara, de asemenea, la Piatra Craivii, județul Alba, la Bîtca Doamnei, județul Neamt ș.a.

Înțelepții, vitejii și harnicii fii ai minunatei țări numite DACIA

Învățăm cu dragoste istoria patriei și sîntem întotdeauna mîndri și plini de admirație pentru realizările înaintașilor noștri, a celor ce au locuit de milenii pe aceste locuri. Multimilenara istorie a Daciei este extrem de bogată în evenimente, iar izvoarele de cunoaștere pe care le avem nu pot, întotdeauna, cuprinde nenumăratele pagini de glorie scrise de strămoșii noștri în lupta lor necurmată pentru apărarea patriei, a libertății și a neatîrnării lor. Astfel, geții n-au ezitat să înfrunte în 514 î.e.n. cea mai puternică armată

Dr. Alexandru Vulpe
cercetător stiintific principal la
Institutul de Arheologie
din București

(CONTINUARE ÎN PAG. 6)

„TOT ÎNAINTE“

O AMPLĂ ACȚIUNE DE EDUCAȚIE PATRIOTICĂ

Pe întreg teritoriul țării, marea acțiune pionierească dedicată aniversării a 2050 de ani de la făurirea primului stat dac centralizat și independent și sărbătoririi a 60 de ani de la crearea Partidului Comunist Român a cuprins toate detașamentele și unitățile pionierești. Astfel, la redacție sosesc zilnic știri care ne relatează despre interesantele și instructivele vizite la muzee, în întreprinderi și alte unități economice, despre întrecerile în măiestria tehnică sau sportivă precum și despre frumoasele programe artistice desfășurate în prima etapă a acțiunii, cea de masă.

În zilele acestei săptămîni, este în plină desfășurare cea de a doua etapă. Astfel, selecționatele unităților de pionieri, constituite în echipaje din cîte doisprezece membri, se află într-o vie și antrenantă întrecere. Cele două probe — teoretică și practică — pun în evidență pregătirea temeinică a pionierilor în cunoașterea istoriei patriei și a Partidului Comunist Român, bogata lor informare asupra realizărilor construcției socialismului din patria noastră. La proba practică ei se dovedesc la fel de ambițioși, astfel că orientarea turistică, întrebările de istețime, acordarea primului ajutor, montarea și demontarea cortului sau pregătirea unui adăpost de noapte, nu prezintă pentru echipajele concurente dificultăți de netrecut.

Odată încheiată cea de a doua etapă (23—30 iunie), echipajele desemnate cîștigătoare se vor reuni, pe județe, în cadrul unor tabere cu o durată de șapte zile (3—9 iulie), organizate pe principiul expedițiilor «Cutezătorii». Echipajul care se va dovedi, în urma trecerii probelor teoretice și practice, drept cel mai bine pregătit va reprezenta județul în etapa a patra, finala pe țară, ce se va desfășura în cadrul taberei special organizată la Hunedoara,

---

AGENDA

PIONIERULUI

COMANDANT

Comandamentul vacanței - la lucru!

Așa cum am mai căzut de acord împreună, vacanța cea mai frumoasă este opera propriei noastre fantezii, propriei noastre străduințe. Fideli acestei optimiste convingeri, să ne ocupăm astăzi despre stilul de muncă al comandamentului vacanței — acest original stat major al bătăliei pentru o vacanță frumoasă, folositoare.

Modul cum trebuie să acționeze comandamentul este determinat atît de specificul activităților pe timpul vacanței, cît și de componența complexă a acestui organism. Cum despre specificul activităților am vorbit într-o agendă anterioară, ne vom ocupa astăzi de cel de-al doilea aspect enunțat: stilul de muncă al comandamentului în funcție de componența sa.

Diversitatea componenței: un avantaj, nu un handicap!

S-au auzit nu arareori motivații de genul: «N-am organizat cutare activitate fiindcă a fost greu să ne punem de acord în cadrul comandamentului, pe unii nu i-am găsit, pe alții nu i-am convins etc.» Cu alte cuvinte, faptul că acest organism are o componență foarte diversă — pionieri, cadre didactice, părinți, reprezentanți ai unor foruri locale etc. — ar îngreuna realizarea unității de opinie și a unității de acțiune. Acest lucru se poate întîmpla, dar numai atunci cînd comandamentul nu are coeziune interioară, nu e dinamic; atunci cînd el este «adunat» și nu consolidat. Iar coeziunea aceasta trebuie să-i vină mai ales din **inițiativa noastră:** *a organizației pionierilor, a școlii. Dacă noi, pionierii și cadrele didactice așteptăm ca reprezentantul sindical al întreprinderii din localitate, de pildă, membru în comandament, să aibă numai el inițiativa activităților* **noastre,** *atunci sigur că n-o să existe nici coeziune, nici randament. Această componență diversă, dacă este bine folosită, poate deveni dintr-un dezavantaj din start, o sursă de mari posibilități, poate ridica nebănuit forța de organizare a comandamentului. Cel mai important obiectiv îl constituie realizarea unei colaborări largi, concentrată într-o direcție unică. Să presupunem că vrem să organizăm o excursie. Într-o astfel de situație să luăm legătura nu numai cu reprezentantul filialei O.J.T. din localitate, ci și cu alți membri ai comandamentului, care pot contribui la îmbogățirea programului excursiei: părinți, specialiști etc. — și, desigur, cu prietenii noștri, uteciștii, care lucrează la acest O.J.T.*

Deci, oprindu-ne la sublinierea cîtorva reguli de eficacitate ale unui comandament de vacanță putem trage cîteva concluzii:

1) **Activizarea** *sa trebuie realizată prin impulsurile ce vin din partea beneficiarului, adică a voastră*

2) **De foarte mare importanță este ținerea legăturii permanente între membrii comandamentului.** *Aceasta asigură un regim optim de lucru, continuitatea acțiunilor întreprinse. În timpul verii — anotimp al concediilor — unii membri din comandament pot pleca, alții sînt înlocuiți etc. Organismul însă trebuie să funcționeze neîntrerupt.*

3) **Nu uitați!** *Comandamentul conduce vacanța înțeleasă global, dar nu fiecare activitate în parte. Iată de ce este nevoie ca voi, pionierii, împreună cu uteciștii să vă constituiți în* **comandamente operativ;** *în funcție de specificul unei activități sau al alteia. Pentru o duminică cultural-sportivă, un anumit nucleu va constitui comandamentul operativ; pentru o altă acțiune, alt nucleu etc.*

4) **Popularizarea acțiunilor de vacanță** *— iată una din garanțiile*

ATELIER DE VACANȚĂ
CUTEZĂTORII

ATELIER
NȚĂ

ATELIER DE VACANȚĂ
ATELIER DE VACANȚĂ

între 1—14 august.

În numerele ce urmează, redacția îi va informa pe cititorii săi cu privire la desfășurarea, în întreaga țară, a marii acțiuni de educație patriotică «Tot înainte».

În încheiere, vă propunem un text orientativ pentru plăcile comemorative, care se vor dezveli cu prilejul acțiunii «Tot înainte»:

«În semn de omagiu adus luptei și muncii poporului nostru, pentru păstrarea ființei naționale și înflorirea patriei, cu ocazia aniversării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent, condus de Burebista».

Pionierii participanți la acțiunea de educație patriotică «Tot înainte»

succesului. Aceasta înseamnă utilizarea propagandei vizuale — în primul rînd — și nu numai vizuale. Semaforiști isteți, desenatori plini de fantezie, la lucru deci! Clubul de vacanță așteaptă inițiativele și realizările voastre. Dacă pe gardul școlii copiii vor citi un anunț stîngaci și cenușiu despre nu știu ce acțiune, le va fi greu să nu creadă că și acțiunea însăși va fi cenușie.

*

Dragi cititori!

În următoarele numere ale revistei noastre, preocupările statornice pe care le vom acorda organizării vacanței, vor apărea sub genericul **«Atelier de vacanță».** *Vom oferi sugestii, propuneri, experiențe interesante. Așteptăm corespondențele voastre, cu un astfel de conținut, pe adresa revistei: București, Piața Scînteii nr. 1, cu mențiunea pe plic:* **«Pentru atelierul de vacanță».**

ATELIER
DE
VACANȚĂ

Călătorie în munți

Descopăr munții cu privirea ta,
montane depărtări pe ochi îmi lasă
tot ce culegi, minune luminoasă,
în ochii tăi albaștri, fata mea.

Din zare-n zări, pe orgile de munți
azurul izvorînd ca din cleștare.
Sub ochii tăi se face lumea mare —
izvoare nasc sub pașii tăi desculți.

Și urcă drumul tău. Și sui cu el
din clipă-n clipă și din cotă-n cotă;
din gol de-azur pînă-n adînc de grotă
etern e al naturii capitel.

Printre izvoare, urși nedovediți
pîndesc cu ochi topiți în rug de fragă;
pe pleoapa ta m-adun din zarea largă,
de teamă să nu-ți fie ochii-umbriți.

Telecabine roșii, jderi plonjînd
în aerul strălimpede și tare;
Cu aripi de poiene și izvoare
adolescente vise taie vînt...

Descopăr zări din zori pînă tîrziu,
prin cetină trec ore policrome.
Cel ce-n copii călătorește — om e,
înaltelor platouri tînăr fiu.

Descopăr, redescopăr, uit și sper
că lumea îmi va fi redovedită
cu ochii tăi ce de minuni palpită —
și trec cu munții cumpăna de cer...

Și urc mereu cu pașii tăi și simt
desmărginirea cîtă mă cuprinde —
și tu descoperi lumea înainte
cînd ochii mei abia de-o mai cuprind.

Descopăr lumea cu priviri de stea,
montane zări din mîna ta se lasă
pe tîmpla mea — și ziua friguroasă
mi-o luminez cu neodihna ta.

Timp clar și cale bună, fata mea.

Mihai Negulescu

Piatra Arsă, Bucegi

ZIUA PIONIERILOR 1980

(urmare din pag. 2)

Într-o atmosferă de puternic entuziasm tineresc, cei prezenți au adoptat textul unei telegrame adresate tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, în care se spune: Noi, copiii, care ne bucurăm din plin de viața fericită, de grija părintească ce o manifestați permanent pentru creșterea și educarea noastră, în spiritul nobilelor idealuri ale socialismului și comunismului, ale păcii și prieteniei între popoare, vă raportăm că am încheiat cu rezultate bune acest an școlar, însușindu-ne cu sîrguință cunoștințele predate în școală, participînd cu însuflețire la acțiunile pionierești. Ne angajăm solemn, mult iubite și stimate tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU, să militäm zi de zi cu ardoare și entuziasm pentru îmbunătățirea întregii noastre activități de educație patriotică, revoluționară, prin muncă și pentru muncă.

În dimineața zilei de 22 iunie, în unitățile de pionieri din întreaga țară au avut loc manifestări prilejuite de Ziua pionierilor și serbarea de sfîrșit de an școlar. Reuniți la școală, alături de părinți și profesori, de cadre care le-au îndrumat activitatea pionierească de-a lungul întregului an școlar 1979—1980 și de reprezentanți ai organelor locale de partid, ei au trăit un important moment de bilanț ce le-a încununat sîrguința la învățătură și în activitatea pionierească.

Cîntecul, jocul și voia bună i-a însoțit pe pionieri de-a lungul întregii zile, în cadrul unor frumoase serbări cîmpenești, parăzi pionierești, spectacole cultural-artistice și întreceri sportive. În școli și casele pionierilor și șoimilor patriei au fost organizate expoziții ce au înmănunchiat realizările pionierilor și școlarilor, în cadrul cercurilor tehnico-aplicative.

Prin bogatul buchet de acțiuni la care au participat de ziua lor, pionierii au încheiat prima etapă — etapa de masă a complexei acțiuni de educație patriotică «Tot înainte» dedicată aniversării a 2050 de ani de la făurirea primului stat dac centralizat și independent și a 60 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.

O ZI DIN VIAȚA UNEI DAVE

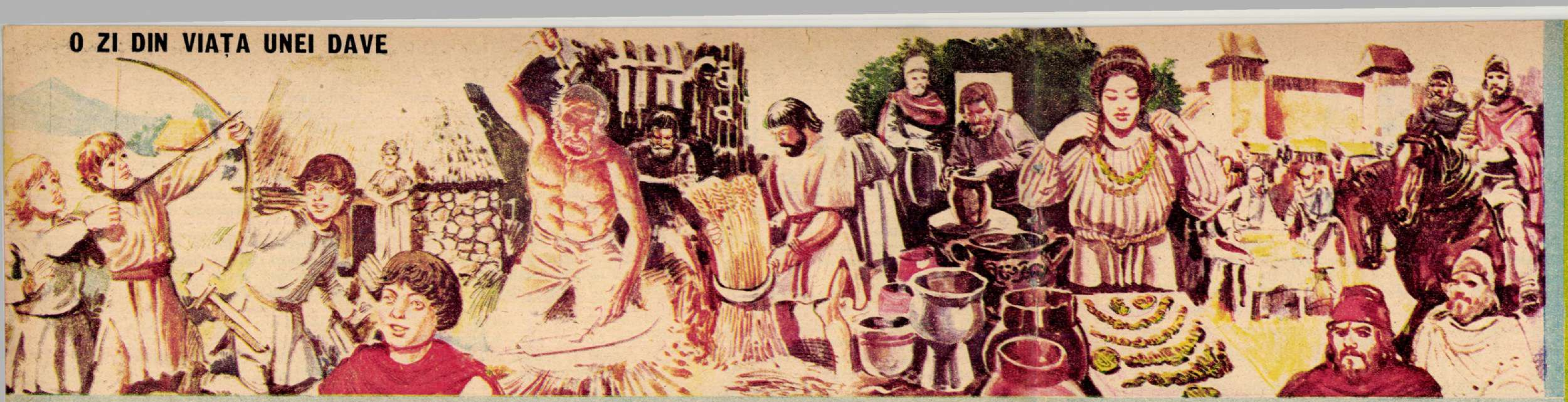

Începe o zi într-o așezare dacică. Pînă cînd mama pregătește de-ale gurii, copiii se joacă. Trasul cu arcul era deprins încă din copilărie.

Despre școală știm că în Dacia după cucerirea romană, prin orașe mai ales, erau profesori, care predau tinerilor diferite cunoștinte. Mai știm, de asemenea, că în localități se găseau scribi care redactau acte, diferite alte documente, scrisori. De asemenea, în Dacia romană, se găseau mulți specialiști care săpau inscripții în piatră. Ei erau atît meseriași pietrari cît și cunoscători în ale cărturăriei.

Tata, meșter fierar, a început lucrul încă din zori. Are de terminat un fier de plug și un foarfece de tuns oi.

În lumea dacică metalurgia era bine cunoscută.

Frații mai mari lucrează pe cîmp. Bogatele holde de grîu, prin care — povestesc istoricii Strabo și Arrian — a trecut Alexandru cel Mare într-o expediție pe malul stîng al Dunării, de nu se vedea cal și călăreț dintre spice, dovedesc marile bogății pe care le obțineau din agricultură strămoșii noștri.

În vecini se află un mare meșter olar. Tocmai a terminat un «set» de cești frumoase și o «șarjă» de vase de diferite mărimi. O să le și împodobească.

Săpăturile arheologice au scos la iveală ceramică lucrată de daci avînd desene geometrice, reprezentări vegetale și chiar zoomorfe.

Azi e sărbătoare. Mama s-a gătit cu podoabe dintre care unele sînt lucrate chiar de tata. Un alt frate a plecat spre mare, la Histria, să facă schimb de mărfuri cu corăbieri greci. Oferă grîne și miere, primește stofă și untdelemn.

Toată lumea este ocupată. Creșterea oilor, a vitelor, a albinelor cer multă pricepere.

Scriitori vechi remarcau că geto-dacii se hrăneau cu mult lapte, iar Herodot spunea că la nord de Istru (Dunărea) sînt atît de multe albine incît... nu se poate trece fluviul!

La lăsatul serii, multă lume se adună să asculte poveștile bătrînului înțelept care vorbește despre filozoful Deceneu, cel care i-a fost sfetnic lui Burebista și despre a cărui înțelepciune s-a dus vestea. El spune că Deceneu i-a învățat pe daci mersul planetelor și toate secretele astronomiei. Și tot el le arată oamenilor cum să pregătească leacuri și licori vindecătoare din tot felul de plante.

În multe muzee de istorie din țară precum și în cărțile savanților antici există dovezi că dacii aveau extrem de bogate și de eficiente cunoștințe de astronomie și medicină.

Peste sat se lasă liniștea nopții. Toată lumea s-a culcat. Mîine începe o nouă zi de muncă.

Înțelepții, vitejii și harnicii fii ai minunatei țări numite DACIA

NUME DE ORAȘE GETO-DACICE

Dacii trăiau în așezări largi, unele foarte populate, adevărate orașe construite în jurul unor cetăți întărite. De obicei, cetățile erau așezate pe înălțimi greu accesibile, înconjurate de ziduri alcătuite din blocuri mari de piatră, solid îmbucate. Descoperirile arheologilor dovedesc că dacii erau nu numai constructori îndrăzneți, ci și foarte pricepuți. Numeroase așezări dacice se mai aflau și pe cursurile de apă, în locurile adăpostite. În regiunea de șes apărarea orașelor și a satelor se făcea prin întărituri, cu valuri de pămînt. Ca să ne facem o idee cît de populate erau așezările geto-dacilor, să ne gîndim că atunci cînd Alexandru cel Mare a cucerit un oraș geto-dac, 4 000 de călăreți în retragere au luat cu ei atîtea femei și copii «cît puteau duce». Înseamnă că acea așezare avea cel puțin 10 000 de locuitori.

Săpăturile au scos la iveală din vechile așezări geto-dacice urmele unor cuptoare de pîine, ale unor ateliere de lucrat fierul, vase de lut, semne ale vieții de muncă și creație pe care-o duceau strămoșii noștri. Așezările dacice sau davele, **cum se numeau, au fost identificate prin cercetările istoricilor și astăzi le putem situa geografic. De altfel, la Muzeul de istorie națională din București se află o hartă pe care poate fi urmărită înfățișarea statului dac centralizat și independent, așa cum îl realizase Burebista. Acolo găsim, de asemenea, însemnate vechi denumiri ale orașelor de pe vremea geto-dacilor și numele lor de astăzi. Iată numai cîteva exemple: Celei (Olt) a fost odinioară** Sucidava; **Craiova** — Pelendava; **Piatra Neamț** — Petrodava; **Pecica (Arad)** — Ziridava; **Brad (Bacău)** — Zargidava; **Popești (Ilfov)** — Argedava; **Poiana (lîngă Tecuci)** — Piroboridava; **Răcătău (Bacău)** — Tamasidava.

Apulum **(Alba Iulia),** Potaisa **(Turda),** Napoca **(Cluj-Napoca),** Drobeta **(Drobeta Turnu-Severin) sînt denumiri ale unor așezări dacice preluate de romani după cucerirea Daciei.**

Cetate dacică din Munții Orăștiei

(URMARE DIN PAG. 3)

a acelor timpuri, oștirea persană a regelui Darius; aceiași geți, două veacuri mai tîrziu, repurtează victoria asupra macedonenilor lui Lisimah (la începutul secolului al III-lea î.e.n.), obligîndu-i să le recunoască independența. În sfîrșit, în sec. I î.e.n., Burebista, «cel mai mare dintre regii care au domnit în Tracia», după ce unifică într-un singur stat pe toți geții și dacii, devine temut și de romani. Statul dac al lui Burebista și Decebal reprezintă punctul de vîrf al unei istorii, care s-a desfășurat de-a lungul a multe secole de frămîntări. Rădăcinile acestei civilizații sînt adînc implîntate în trecutul îndepărtat, în epoca bronzului.

Bogatele informații arheologice vin să întregească imaginea istoriei Daciei prezentate de izvoarele literare. Astăzi, cercetătorii sînt în măsură să înfățișeze închegat mai bine de un mileniu de istorie geto-dacă, constituind o parte integrantă a istoriei noastre naționale. Ca arheolog cu o experiență de aproape 30 de ani sînt și azi uimit de strălucirea și bogăția civilizației geto-dace. Cercetarea unei așezări sau a unei necropole este o problemă deosebit de pasionantă. În orice moment te poți aștepta să apară din pămînt un obiect, care să deschidă noi perspective concepției moderne despre istoria străbunilor noștri. Este greu să vă imaginați ceea ce am simțit cînd, acum aproape 20 de ani — ca să citez un singur exemplu —, am descoperit mormîntul unei căpetenii getice de la Popești (județul Ilfov). Pe lîngă grămăjoara de oase calcinate s-au găsit, rînd pe rînd, o cămașă de zale, un coif de bronz, o spadă și un cuțit curb de fier și alte accesorii, plus o cantitate mare de ceramică. Nu-mi venea să cred. În primul moment m-am gîndit la vremuri mai recente, din epoca feudală. Apoi, datorită ceramicii specifice, l-am putut data corect: sec. I î.e.n. Iar dacă la Popești va fi fost Argedava, atunci este foarte posibil, — de ce nu? — ca defunctul scos în 1961 la lumină să fi fost un membru al familiei marelui Burebista. Vestigiile civilizației geto-dace le întîlnim pretutindeni în țara noastră. Ele continuă să formeze obiectul cu predilecție al cercetărilor arheologice din zilele noastre. Cetățile și sanctuarele din Munții Orăștiei sînt vestite în întreaga lume. Așezări și cetăți s-au descoperit și în regiunile de deal, de șes, de-a lungul rîurilor, peste tot. În interiorul cetăților, urmele civilizației geto-dacilor sînt reprezentate de numeroase obiecte de ceramică, din fier, din bronz și din metale prețioase. Multe fac fala muzeelor din diferite orașe ale țării. Cîteva exemplare le veți găsi reproduse în aceste pagini. Teritoriul pe care s-a desfășurat istoria Daciei este același cu al României de azi, teritoriu pe care poporul român, moștenitor direct al civilizației geto-dace, s-a format și a evoluat neclintit pe o temelie cu tradiții milenare.

O fructieră și un vas de provizii cu fețele albe, amîndouă datînd din secolul I î.e.n.

REGI DACI

Urmașii lui BURABISTA sînt destul de bine cunoscuți. Astfel, ROLES, DAPYX și ZYRAXES au domnit în Dobrogea. Printre succesorii lui Burebista se numără, de asemenea, COTISO, contemporan cu împăratul roman, Octavian August. El stăpînea sud-vestul Daciei. Un alt rege al dacilor a fost COMOSICUS, despre care istoricul Iordanes afirma că descinde direct din Deceneu, sfetnicul cel mai apropiat al lui Burebista. Iordanes scria despre Comosicus că «era socotit, datorită priceperii sale, și rege și preot și judecător». SCORILO, despre care se crede că a fost tatăl lui Decebal, a avut o domnie lungă, de aproape 40 de ani, și se numără printre regii cei mai înțelepți și viteji. Regele de dinaintea domniei lui Decebal a fost DURAS. Acesta, ca de altfel și predecesorii săi, și-a dat seama de primejdia care-i amenința pe daci din partea imperiului roman. De aceea, el îi cedează de bună voie domnia lui DECEBAL, cel care, cu o îndrăzneală fără seamăn, îi va înfrunta pe romani.

Grupaj de B. Caragiale

ARTIȘTI NEÎNTRECUȚI

Însușirile artistice ale geto-dacilor s-au manifestat, între altele, prin confecționarea obiectelor de uz casnic sau de podoabă, îndeletnicire în care au dovedit un deosebit simț al formei, o puternică înclinație spre fantezie. Știau să lucreze cu multă dexteritate aurul. Un exemplu ni-l oferă coiful de aur găsit la Poiana-Coțofenești (Prahova) datînd din sec. V î.e.n. Fără îndoială, un asemenea coif aparținea unei căpetenii. Foarte frumoase sînt și brățara (sec. V î.e.n.), găsită în tezaurul de la Cucuteni-Băiceni, și cerceii din sec. IV—III î.e.n. Bogăția ornamentației vorbește despre simțul artistic al dacilor. La Muzeul de istorie națională se află vestitul tezaur găsit la Sîncrăieni, alcătuit din vase de argint cu și fără ornamentație, dovedind rafinamentul cu care ajunseseră să lucreze argintul strămoșii noștri. Gustul pentru frumos al geto-dacilor s-a manifestat și în felul în care își împodobeau lucrurile obișnuite, ca de exemplu unele ținte de fier sau un clește folosit la fierărie.

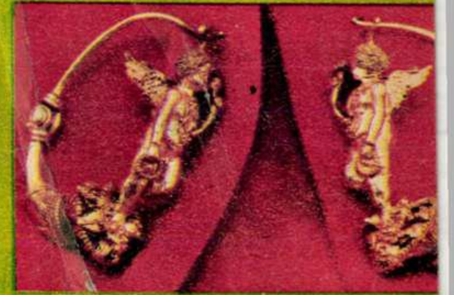

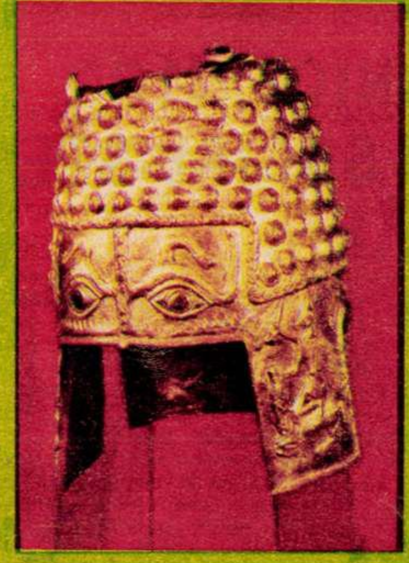

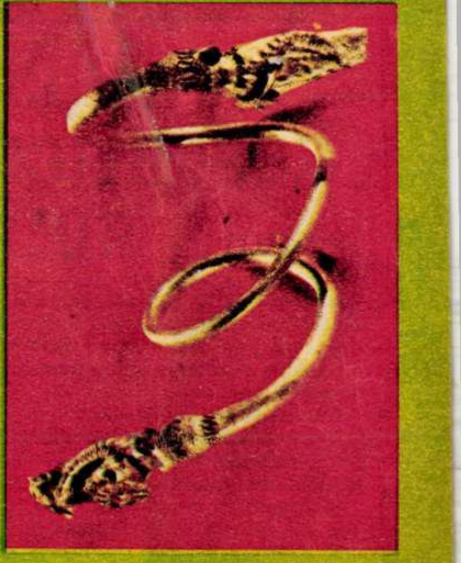

Herodot — istoric grec, sec. V î.e.n. — lasă prima mențiune scrisă despre geți. Referindu-se la expediția de pedepsire a sciților de către Darius și la rezistența pe care acesta o întîlnește, Herodot spune despre geți: **«Sînt cei mai viteji și mai drepți dintre traci».**

Tucidide — istoric grec, 460—396 î.e.n.: **«Geții și celelalte popoare din aceste ținuturi (n. red. este vorba de ținuturile dintre Dunăre și Pontul Euxin și despre popoarele trace) sînt vecini cu sciții, au aceleași arme și aceleași obiceiuri, și toți sînt arcași călări.**

Strabo, apreciat istoric și geograf al antichității — 63 î.e.n. — 19 e.n.: **«Burebista, getul, luînd conducerea poporului său... în cîțiva ani a întemeiat o mare stăpînire»**

Cassius Dio, istoric și om politic grec, 155—236 e.n. scria despre Decebal: **«Era ager în planurile de război ca și în îndeplinirea lor... viteaz la luptă, știind să se folosească înțelept de biruință și să iasă bine dintr-o înfrîngere».** Conchizînd apoi că pentru aceste mari însușiri **«el a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut».**

Dio Chrysostomos — retor grec, 40—112 e.n. — îi apreciază astfel pe geți: **«Sînt mai înțelepți decît aproape toți barbarii și mai asemenea grecilor».** (Cuvîntul «barbar» este probabil de origină onomatopeică. Auzind alte limbi decît cea a lor și neînțelegîndu-le, au zis, cum am spune noi azi că... bolborosesc!)

Teopomp, istoric grec, sec. IV î.e.n. **«Geții, atunci cînd merg într-o solie, își iau cu ei chitarele și în timpul cît fac expunerea cîntă din aceste noi instrumente».**

Fotoreporterul echipajului «Burebista» (de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cugir, Alba, echipaj cîștigător al «Busolei de bronz» din cadrul Expedițiilor «Cutezătorii», ediția a X-a) i-a surprins pe colegii lui în incinta cetății dacice de la Costești, studiind zidurile înălțate aici cu peste 2000 de ani în urmă.

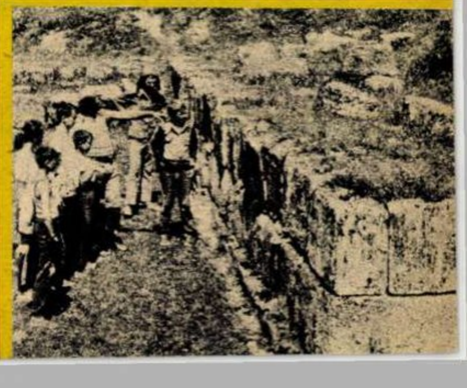

ZIUA GRĂNICERILOR REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

În fiecare an, la 25 iunie, sărbătorim Ziua grănicerilor Republicii Socialiste România, ziua acelora care neobosit, cu dăruire şi hotărîre apără frontierele de stat ale patriei.

Constituiţi într-un adevărat «brîu viu al ţării», ostaşii grăniceri întîmpină ziua lor cu rezultate bune şi foarte bune în îndeplinirea misiunilor încredinţate.

În această zi de sărbătoare, ne gîndim cu plăcere şi la prietenii noştri mai tineri — pionierii — care întotdeauna s-au arătat dornici să ne fie de ajutor, ori de cîte ori au avut prilejul.

În şcolile generale din localităţile de frontieră îşi desfăşoară activitatea peste 800 de cercuri pionierești «Prietenii grănicerilor» la care participă activ aproape 15 000 de pionieri.

Activităţile instructiv-educative pe care aceste cercuri le desfăşoară cu sprijinul competent al ofiţerilor şi al organizaţiilor U.T.C. din unităţile de grăniceri contribuie din plin la educarea patriotică a pionierilor ca cetăţeni devotaţi ai patriei socialiste.

Educaţi în spiritul dragostei faţă de patriei, al vigilenţei revoluţionare, ei devin ajutoare preţioase ale ostaşilor de la fruntariile ţării în îndeplinirea misiunilor pe care le au.

Printre activităţile cele mai frumoase, desfăşurate în comun, amintim: ştafeta republicană «Alături de grăniceri, de strajă patriei», expediţia «Foişor», concursul de patrule pionierești, «Prietenii grănicerilor», vizite în unităţile de grăniceri, la locurile istorice din zona de frontieră, precum şi întîlniri cu ofiţeri de grăniceri activi şi veterani ai războiului, antihitlerist.

De-a lungul anilor, în cartea de aur a tradiţiilor grănicerești şi-au înscris, astfel, numele mulţi dintre «grănicerii» cu cravate roşii cu tricolor, cum le spunem noi. Unii dintre aceştia au devenit mai tîrziu grăniceri adevăraţi, specialitate pe care au îndrăgit-o şi au servit-o prin faptele lor încă de la vîrsta copilăriei. În cartea de onoare a unei unităţi de grăniceri sînt consemnate, astfel, numele pionierilor Sorin Bragea, Petre Molion, Aristică Ungureanu şi Vicente Molin, elevi ai Şcolii generale din comuna Cîrnecea, judeţul Caraş-Severin. Într-o împrejurare deosebită, acţiunea lor a contribuit la îndeplinirea unei importante misiuni de către militarii grăniceri. Asemenea lor, şi pionieri ca Marius Mihoc, Ana-Maria Vasile, Lucian Sălăjan, Liliana Babău, Ilie Păcuraru şi încă mulţi alţii şi-au adus o însemnată contribuţie la sprijinirea ostaşilor grăniceri în paza frontierei de stat.

Sînt copii minunaţi, educaţi de Organizaţia Pionierilor într-un înalt spirit patriotic.

Cu prilejul sărbătoririi Zilei grănicerilor, ostaşii de la borne aduc pionierilor un salut prietenesc, însoţit de călduroase mulţumiri pentru sprijinul în paza frontierei Republicii Socialiste România.

Locotenent-major
Valentin Nedelcu

CLUB 14

«Pionierul este, în orice loc şi în orice împrejurare, atent, cuviincios şi respectuos cu cei din jur, are o ţinută demnă şi îngrijită, fiind întotdeauna exemplu de comportare acasă, la şcoală şi în societate; el luptă cu pasiune pentru respectarea de către toţi copiii a normelor de convieţuire socială».

(din «Codul etic al pionierului»)

Bună ziua, politeţe!

- Cum ne comportăm în vacanţă
- Politeţea în...timpul liber
- Respectă şi vei fi respectat

Politeţea, ce-şi are un izvor nepreţuit atît în puternicele noastre tradiţii populare de respect şi preţuire faţă de oameni, cît şi în imperativele nobile ale prezentului, ne este dragă şi necesară tuturor. Clubul nostru, cu ajutorul unui grup de pionieri clujeni, şi-a propus să deschidă o discuţie despre politeţe, cu încredinţarea că pe traseele generoase ale vacanţei, în tabere, în drumeţii, excursii, la joacă sau acasă, politeţea nu va fi niciodată în... vacanţă!

«HEI, MINGEA!...»

Nu întîmplător, cel mai mult este apreciată politeţea de prietenii noştri acasă, în cartier, pe stradă, în timpul liber. Ştiu ei ce ştiu copiii. La cursuri, în timpul anului şcolar, oricum, mai multi ochi sînt aţintiţi asupra ta, căci aici politeţea se contopeşte cu normele de disciplină şcolară. Pe cînd în cartier... De pildă, în cartierul Gheorghieni... Sorin Turbuţan, din clasa a VII-a C, ne avertizează: «La noi, în cartier, sînt nişte băieţi care au declanşat o «bătălie a fotbalului». Cu toate că terenurile de joc şi de joacă sînt multe şi generoase — după cum a constatat, ulterior, şi reporterul — totuşi vajnicii fotbalişti îşi improvizează terenul sub ferestrele locatarilor de la etajul I şi... «Bine, eu locuiesc, din fericire, la etajul 2, lămureşte Sorin. O minge a crăpat geamul chiriaşului de la etajul I. Chiriaşul, foarte supărat, a ieşit şi a mutat bara pe care se bat covoarele (care servea băieţilor drept «poartă») în alt loc, pe altă stradă, dar alţi locatari au adus-o înapoi...» Intervine şi Victor Diaciuc, din clasa a VII-a B, care comentează: «Un asemenea obiect mai poate fi mutat, dar ce facem cu brazii de pe strada Padiş, care sînt preschimbaţi în «poartă» tot de vajnicii fotbalişti?»

Pop Florin, din clasa a VI-a A, face o propunere: de la «Club 14» să pornim în strada Padiş. Deodată, în faţa celor două fete, Bocskai Doina şi Dana Beldeanu, zboară o minge şi numai că auzim: «Hei, mingea!...» Fireşte, fetele nu dau ascultare «rugăminţii», ci trec mai departe, jignite. În urma lor, începe discuţia: «În cel mai bun caz, ar fi trebuit să mergeţi voi după minge», le spune nepoliticoşilor Horia Hedeşiu, din clasa a VII-a E. «Şi acum, ce-ar trebui să faceţi?» îi

10 ÎNTREBĂRI PE CARE VI LE ADRESEAZĂ POLITEŢEA..

1. Ştii să spui «Vă rog» sau «Te rog» (în funcţie de vîrsta persoanei căreia te adresezi), cînd soliciţi ceva şi, după aceea, «Mulţumesc»? Uiţi să spui «Mulţumesc» pentru un serviciu prietenesc, oricît ar părea acesta de mărunt?

2. Obişnuieşti să saluţi politicos cînd intri acolo unde mai sînt şi alte persoane — într-o sală de aşteptare, în compartimentul unui tren, în lift etc.?

3. Treci peste rînd la ghişeul unui magazin sau al unui cinematograf?

4. Oferi întotdeauna locul pe scaun, în maşină sau în tramvai persoanelor mai în vîrstă sau copiilor mici?

5. «Uiţi» să restitui cărţi împrumutate de la bibliotecă sau de la o persoană?

întreabă Florin. Unul dintre ei răspunde foarte simțitor: «Să ne cerem scuze...»

LA NOI, LA BLOC...

În general, cei mai mulți copii nepoliticoși știu ce este politețea! Tovarășa directoare de la Școala generală nr. 18, Livia Berți, ne spune: «Copiii noștri se pricep foarte bine să vorbească despre politețe, uneori chiar cu un limbaj elevat, dar nu toți și-au format cu adevărat convingeri și atitudini politicoase. În acest fel, nepoliticoșii privesc politețea numai formal». (Spre exemplu, băieții întîlniți, care știau că trebuie să-și ceară scuze, pentru a repara greșeala voită).

Dar să revenim în cartier... Colindînd Aleile Băița, Băișoara, Padiș ș.a. avem prilejul să constatăm că atitudinea copiilor dovedește, bineînțeles, o optică nouă, în care atitudinea vigilentă și fapta pionierească, munca de gospodari, ajutorul dat oamenilor în vîrstă, îi caracterizează ca pe niște copii, cu un comportament civilizat. Fiecare alee este împodobită cu frumusețile și bucuriile ei: brazi și brîndușe, cireși și trandafiri, vișini și liliac, iar vița de vie învelește în straie romantice locuințele. Desigur, în privința treburilor gospodărești, răspunsul politicos al copiilor a fost, totdeauna, prompt: ei sînt vrednici, săritori la treabă, mereu prezenți și prieteni cu persoanele foarte în vîrstă care, știm, iubesc mult florile. Pe Aleea Băișoara nr. 13, spre exemplu, la Scara 2, copiii urcă la etajul 9, ajutînd o persoană vîrstnică să-și transporte cumpărăturile. Există o reciprocitate în această legătură afectuoasă. Ei chiar de la această vecină au învățat să îngrijească florile și, în același timp, sînt încîntați să o ajute la treburi casnice de cîte ori este nevoie. Este o formă de respect, considerație și omenie (deci, mult mai mult decît un simplu salut) cu care reporterul a făcut cunoștință de nenumărate ori.

- Măsurați-vă cuvintele...

«SEMAFORUL ÎN ACȚIUNE»

Iată, trecem în revistă caricaturile publicate la «Semafor». Printre «eroii» criticați sînt cîțiva băieți (Uifălean Br., Turău R., Ionuță V, Rusu B, Mitroescu M.), care au limbaj cam dur, urît, necorespunzător. Efectul criticii la «Semafor» s-a făcut simțit. Este citat în acest sens, Puiu M., din clasa a VI-a A, care cînta, fluiera, vorbea tare, în împrejurări nepotrivite și care a dat semne de sensibilitate și receptivitate la toate criticile făcute colegial.

În alt cartier al orașului, un cartier tînăr — Mănăștur — făcînd cunoștință cu pionierii de la Școala generală nr. 23, printre care cu Ilie Valentin, Violeta Pintea, Alina Ciupei, Gabriela Singurel, toți din clasa a V-a B, am aflat cum au acționat ei pentru ca fiecare elev să dea dovadă de bună cuviință prin ținuta sa vestimentară, prin respectarea regulilor elementare de igienă corporală. Un mare rol, îl au, în cadrul «Semaforului» vorbit, scenetele. Copiii au scris scenete inspirate din întîmplări curente, petrecute în clasă, acasă, la școală sau în vacanță, așa cum am aflat din piesa pentru teatrul de păpuși și spectacolul, ca atare, prezentat de curînd de pionierii clasei a VII-a B și, intitulată semnificativ «Măturici și Murdărici» — pledoarie pentru bunele deprinderi de a fi ordonat, curat, harnic. Aceste spectacole se joacă totdeauna cu sala plină, visul oricărei echipe de teatru.

*

Din șirul de întimplări și mărturisiri ale interlocutorilor noștri, cu privire la politețe, tragem concluzia că opinia pionierească în acțiune... este arma de preferință a prietenilor noștri. În fața acesteia, caraghioșii urmași ai rîzgîiatului «Domn Goe» din schița lui Caragiale se simt din ce în ce mai izolați. Și, după cum am constatat, copiii stimați de colegi sînt cei ce cunosc un adevăr indiscutabil: Te respecți cu adevărat cînd știi să-i respecți și pe ceilalți.

Marga Micu

6. Admiți sau îți place să rostești porecle date colegilor sau celor mai în vîrstă decît tine?

7. La spectacol ronțăi bomboane în timpul programului? Obișnuiești să vorbești, să tropăi, să vociferezi?

8. Cauți să-ți anunți dinainte vizita acasă la un prieten? Dacă faci o vizită fără să o anunți, obișnuiești să ceri scuze părinților colegului, expunînd în cuvinte respectuoase motivul vizitei?

9. Obișnuiești să zăbovești într-o vizită, la un prieten, peste ora de masă sau de odihnă?

10. Ai grijă să faci daruri părinților, rudelor, prietenilor de ziua lor? Dar, în detașament, faci parte dintre inițiatorii sărbătoririi zilei de naștere a colegilor?

După ce v-ați dat singuri răspunsurile, hotărîți cum trebuie să acționați pentru a îndrepta eventualele voastre greșeli de comportare, astfel încît cei din jur să nu vă poată reproșa nimic în ceea ce privește politețea.

MERIDIANELE COPILĂRIEI

PE CĂRĂRILE VACANȚEI

Printre distracțiile de vacanță ale pionierilor din R.S. Cehoslovacă se numără și drumeția cu bicicleta. În sprijinul lor vin agenții de circulație care, în parcuri sau locuri special amenajate, le oferă adevărate lecții de a călători corect pe drumurile publice,

În imagine: un grup de copii din Bratislava, participînd la lecții de învățare a regulilor de circulație.

DIN NOU — OASPEȚII TABERELOR

O dată cu sosirea vacanței de vară, în taberele din Munții Beschizi (R.P. Polonă) răsună din nou glasuri vesele de copii.

În programul zilnic al taberelor, activitățile cultural-sportive și turistice se împletesc în mod plăcut cu cele practice.

Din jocurile copiilor lumii

«CAT» — FRANȚA

«Cat» este un joc asemănător cu cel cunoscut la noi cu numele de «de-a prinsa». Numărul minim al jucătorilor este de cinci. Copiii adunați în grup stabilesc împreună pe cel care «prinde». La un semnal, copiii se risipesc pe terenul ales pentru joc. Dacă dorește să fie deosebit de amabil, urmăritorul va sta cîteva clipe pe loc pentru a le acorda jucătorilor un mic avans. După aceasta el începe urmărirea, căutînd să prindă pe unul dintre jucători. În cazul în care pe parcursul urmăririi, între cel urmărit și cel care prinde, se strecoară un altul, «fugăritorul» va trebui să-l urmărească pe acesta din urmă. Pe teren sînt fixate cîteva «căsuțe» (marcate cu creta sau cu pietricele) în care jucătorii se pot odihni timp de un minut, după care vor reîncepe jocul.

Regula jocului cere ca cel prins să părăsească terenul. Cel ce va rămîne ultimul, neprins, va deveni «urmăritor».

«GHINGHIAC» — U.R.S.S.

La acest joc pot participa 20—30 de copii care se împart în două echipe ce vor evolua pe rînd. Fiecare dintre acestea își alege cîte un căpitan. După ce coechipierii se așază unul în spatele celuilalt, ținîndu-se de mîini, echipele fac schimb de căpitani. Acum jocul poate începe. Conducătorul jocului, care este de fapt căpitanul echipei adverse, începe să execute mișcări cît mai complicate, căutînd ca jucătorii în fruntea cărora se află și care trebuie să le reproducă întocmai, să greșească, pentru a acumula un număr cît mai mic de puncte. El aleargă șerpuit sau în spirală, face întoarceri neașteptate, se așază pe iarbă, ca apoi să se ridice, brusc, în sus ș.a. Echipa trebuie să repete, la rîndul ei, toate acestea, fără a ieși din rînd sau a se lăsa de mîini. Fiecare lăsare de mîini sau mișcare greșită se penalizează cu scăderea unui punct. Va cîștiga echipa cu cele mai puține penalizări.

PREGĂTIRI PENTRU SPECTACOL

E dimineață și dintr-una din sălile răcoroase ale Palatului pionierilor din Phenian (R.P.D. Coreeană) răzbat acordurile instrumentelor muzicale. Pionierii cercului de muzică se pregătesc cu minuție pentru un nou spectacol, pe care doresc să-l prezinte pe o scenă amenajată în aer liber.

Ilustrație: Ion Donca

Schiță de Costache Anton

UN DELFIN MELOMAN

— Virgil, vino repede, sus. Poate apare Tirbușon.

Stînca pe care se cocoțase Dominic, era cît o casă, vreau să spun că era cea mai mare stîncă de pe dig, dar și cea mai ușor accesibilă. Pe una din părți, un meșter pietrar cioplise cu dalta vreo șapte sau opt trepte, așa că ascensiunea mea n-a fost o problemă.

— Cine-i Tirbușon? am întrebat eu repede și destul de tare, ca să fiu auzit, dar și ca să-mi ascund emoția. Și, de fapt, nu emoția, ci mai degrabă o ciudată, o neașteptată amețeală.

— Tirbușon! Vrei să știi cine-i Tirbușon!

Glasul lui Dominic părea mirat, dar și ușor indecis. M-am uitat spre largul mării, spre cerul pe care tălăzuiau nori, apoi mi-am apăsat ochelarii cu un gest care devenise reflex și care îmi trădează, de fapt, nerăbdarea... Am spus:

— M-ai făcut curios. E un pescăruș?

Dominic a ridicat mîinile în sus, spunînd cu admirație:

— Mă predau. Ai o intuiție teribilă. Nu-i pescăruș. Însă ești pe-aproape. E un delfin. Un delfin meloman.

— Un delfin meloman?! am întrebat eu aproape strigînd. De ce meloman? Fă-mă să înțeleg. Fii adică mai clar!

— Mai clar decît atît n-am cum să fiu, a spus Dominic. Un delfin meloman e un delfin meloman. Atîta-ți cer. Să nu faci confuzie între un snob și un admirator sincer al muzicii. El nu ascultă muzica, ci o trăiește cu intensitate, cu frenezie, cu ardoare. Ai să-l vezi. Cînd apare, e politicos și își caută locul cu timiditatea unui școlar, care a intrat în sală fără bilet. Suferă vizibil că n-are cum să te răsplătească. Privindu-l, ai impresia că înainte de a veni aici a umblat mult, că a răscolit tot orașul, dar florăriile erau închise ori pur și simplu n-aveau flori.

Am întrebat:

— Acum unde-i? De ce nu apare?

— Cred că l-a împiedicat furtuna. Numai așa pot să-mi explic absența lui.

Dominic s-a uitat repede la ceas și a rîs:

— Da! Sfertul academic a trecut. Din lipsă de spectatori concertul se amînă.

S-a ridicat, s-a uitat lung peste talazurile răscolite de furtună și, strîngînd sub braț cutia în care-și ținea flautul, a spus:

— Mîine, după masa de prînz, cînd în tabără începe programul de somn, noi doi o să ne întoarcem aici. Marea se potolește pînă atunci și Tirbușon o să vină la concert, sînt sigur!

În tabără am petrecut, cred, cea mai lungă după-amiază, iar apoi cea mai lungă noapte. Marea și digul erau departe. De la fereastra lîngă care aveam patul, abia mai zăream digul, ca o dungă subțire ce părea să unească marea cu cerul, mai ales după apusul soarelui, cînd lumina începuse să se schimbe, să capete ceva din culoarea șerbetului de căpșune sau de trandafiri, cînd și norii pe cer deveniseră buchete de trandafiri, uriașe buchete de trandafiri. Aproape fără să observ, digul a dispărut. S-au îndepărtat ori au dispărut și uriașele buchete de trandafiri. În schimb s-a apropiat marea. Cum s-a lăsat întunericul, marea a înaintat mult, a urcat pînă lîngă fereastra dormitorului, iar valurile, uriașele valuri iscate de furtună, vuiau și se spărgeau doar la cîțiva metri de pereții vilei.

Toată noaptea marea a stat acolo, aproape, lîngă fereastra dormitorului meu. Iar eu, ghemuit la capătul patului, lîngă geam, ascultam tunetele, acele tunete formidabile pe care le produc valurile cînd se ciocnesc sau cînd se sparg. Uneori, mă gîndeam cu frică, dar și cu o ciudată bucurie, cu un fel de încîntare, cu frenezie chiar că valurile ar putea să se unească, adică să se transforme într-un singur val, un val uriaș care se prăvălea apoi peste tabăra noastră, smulgînd vila în care era dormitorul meu și aruncînd-o ca pe o coajă de nucă spre largul mării. Bineînțeles, în vilă nu rămîneam decît eu și Dominic. Ceilalți colegi avuseseră timp să părăsească dormitoarele și tabăra, să se salveze. Eu mă năpusteam pe ușa dormitorului și pe scara cu balustradă din lemn, dar după primele patru-cinci trepte nu lipsea mult să mă lovesc de Dominic. Dormitorul lui era jos, la parter. Acolo, însă, începuse să pătrundă apa și ca să scape, Dominic urca în goană scara. Eu îi întindeam o mînă salvatoare, apoi sărind cele cîteva trepte intram din nou în dormitor, unde ne baricadam, închideam întîi așa, răsuceam cheia și ca să fim siguri aduceam și două paturi. În ceea ce mă privește, nu-mi pierdusem nici o clipă luciditatea, vreau să spun că eram calm, iar sentimentele acelea de bucurie, de încîntare, de frenezie mă stăpîneau în continuare de parcă luam parte la un joc. În schimb, Dominic alerga de la un geam la altul — dormitorul meu avea patru geamuri — și întreba disperat:

— Ce facem, Virgil? O să ne scufundăm. În cîteva clipe o să pierim sub valuri.

— De ce nu scoți flautul? îl întrebam eu rar și apăsat.

— Flautul?!

Dominic se oprea din alergătura lui bezmetică și mă privea uluit:

— Pentru ce să scot flautul?

— Să cînți! spuneam eu. Să-l chemi în ajutor pe Tirbușon.

— Crezi că o să mă audă?

— Încearcă. Trebuie să încerci. E singura șansă care ne-a rămas.

Dominic se oprea în mijlocul camerei resemnat și obosit parcă.

Îmi arăta cutia în care-și ținea flautul și murmura:

— Ajută-mă! Deschide-o tu, că eu nu mai am putere.

Din doi pași eram lîngă el. Deschideam calm cutia dreptunghiulară, scoteam flautul, i-l puneam în mîini, apoi îl prindeam de braț și-l purtam ca pe un copil mic, sau ca pe un orb spre fereastra de lîngă patul meu. O deschideam repede și spuneam:

— Gata, acum poți să cînți. Ce crezi că-i place mai mult lui Tirbușon?

Dominic nu mă privea. Nu se uita nici pe fereastra deschisă larg. Își potrivea meditativ flautul. Spunea:

— Bach! Bach l-a atras și l-a încîntat pe Tirbușon chiar din prima clipă. Dar și Haendel îi place. O să cînt un fragment pentru flaut din Haendel.

— Bine! strigam eu. Cîntă Haendel, cîntă ce crezi tu că-i mai potrivit, dar grăbește-te!

Dominic își înălța capul de parcă ar fi așteptat semn de la un dirijor nevăzut și-aproape în aceeași clipă, peste întinderile negre, timid și nesigur, luneca sunetul flautului. Poate n-o să mă credeți, dar în acele clipe îl vedeam. Vedeam sunetul flautului, era ca firul de aur pe care îl țese și-l trage după el un paianjen nevăzut — sau, ca să fiu cît mai exact, era ca fasciculul de lumină al unui reflector, care cerceta crestele valurilor. Îl căuta pe Tirbușon. Sau îl aștepta. Și, bineînțeles, Tirbușon a apărut. A țîșnit din valuri în fracul lui albastru, cu vestă albă, exact acolo unde fasciculul subțire de lumină atingea marea. Credeam că zărindu-l, Dominic o să-și întrerupă cîntecul. Dar mă înșelasem. Dominic, netulburat, de parcă nu-l văzuse încă pe Tirbușon, continua să cînte.

— Ajunge, Dominic! am strigat eu. Roagă-l pe Tirbușon să ne salveze pînă cînd nu e prea tîrziu.

Însă Dominic părea să aibă urechile înfundate cu ceară, nu m-a auzit. Furios, m-am uitat la el, am vrut să-i prind privirea, să-l implor să se grăbească. Dar el își ținea pleoapele plecate. Cînta cu ochii închiși. Nu auzea, nu vedea. Era surd și orb. Numai sunetul flautului luneca lin, se îndrepta ca un fascicul de reflector spre locul unde apăruse Tirbușon. Disperat, am făcut palmele pîlnie și m-am aplecat mult peste pervazul ferestrei, vrînd să strig, să-l rog eu pe ciudatul delfin meloman să nu ne lase în voia valurilor. Însă cînd m-am uitat în jos, strigătul mi-a înghețat pe buze. Tirbușon știuse de pericolul în care ne aflam ori îl prevăzuse, pentru că nu venise singur. Zece, douăzeci, o sută de delfini îl urmaseră, îi ascultaseră îndemnul și-acum susțineau cu boturile și spinările vila noastră, care plutea pe valuri ca o corabie. Am respirat ușurat și m-am întors mustrător spre Dominic. El continua să cînte cu ochii închiși, dar zîmbea, iar Tirbușon, la capătul acelui fir de aur, în fracul lui albastru cu vestă albă, stătea tăcut și meditativ de parcă s-ar fi aflat în cea mai formidabilă sală de concerte. De bucurie că fuseserăm salvați mi-am lăsat capul pe pervazul ferestrei și am început să ascult aproape cu sfială sunetul flautului. Îl ascultam, dar îl și vedeam. Pentru că sunetul acela nu era numai sunet. Era și lumină. Apoi, fără să știu cînd și cum, am adormit acolo, la capătul patului, cu capul pe fereastră.

M-a trezit Dominic. Se luminase de ziuă. În dormitor năvălise soarele, un soare roșu, ciudat, cum nu-l mai văzusem decît o dată sau de două ori, cînd mergeam în vacanță la unchiul Ștefan. Dar atunci nu era dimineață (nu reușeam niciodată să mă trezesc devreme), ci seara, cînd soarele cobora spre asfințit. Însă ceea ce mi se părea și mai ciudat era prezența lui Dominic. Văzîndu-l acolo, lîngă fereastră, numai în pijama și fără flaut, am întrebat buimac:

— Ce-i cu tine! De ce ți-ai pus pijamaua? Și unde ți-e flautul?

Dominic a dus întîi un deget la buze, apoi a spus în șoaptă:

— Mai încet să nu-ți trezești colegii. Încă nu s-a dat deșteptarea. Eu am urcat pînă aici, la tine, să văd dacă s-a potolit marea. Dormitorul nostru e pe partea cealaltă a vilei și nu se vede nimic. Dar tu de ce dormi cu capul pe fereastră?

— Ce, dormeam?! am întrebat mirat.

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

În tabără, într-o seară, înainte de a adormi, Vlad și-a pus următoarea întrebare: în tabără se află elevi de la patru școli, de vîrste cuprinse între 10 și 13 ani. S-ar putea oare forma un careu cu 16 elevi, dispuși cîte patru pe un rînd, astfel ca pe fiecare rînd și pe fiecare linie să nu se afle doi elevi de aceeași vîrstă sau care să vină de la aceeași școală?

Răspunsul în numărul viitor.

Împărțiți grădina de formă pătrată din desenul de jos în cinci parcele identice ca formă și suprafață, astfel încît pătrățelul negru să nu fie inclus în aria nici unei parcele, dar patru dintre ele să vină în atingere cu el.

Raspunsul în numărul viitor

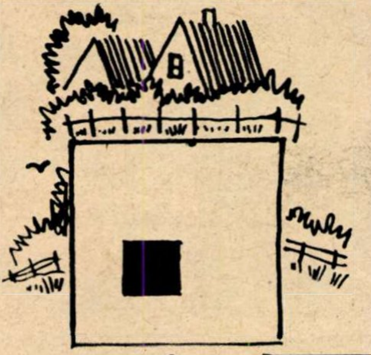

Pionierească

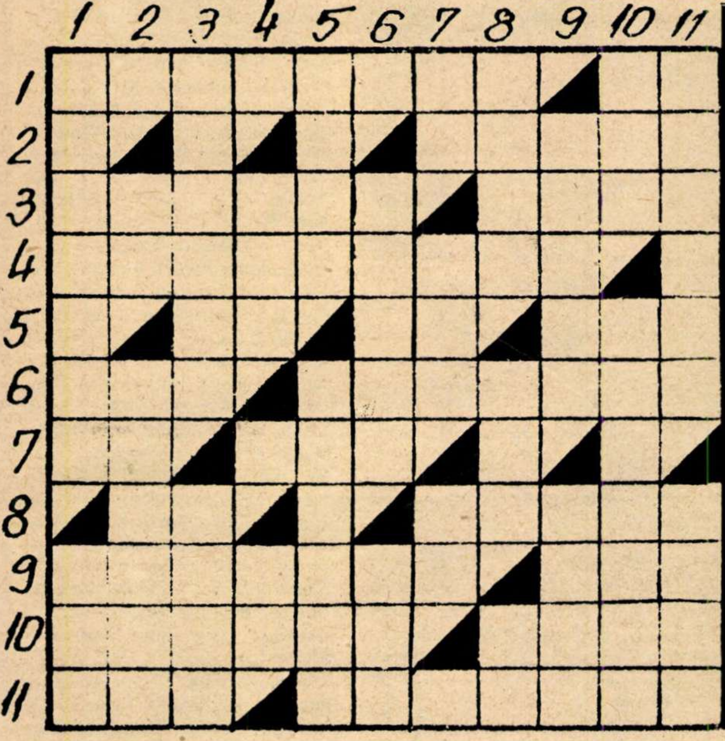

ORIZONTAL: 1) Purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Lucrare. 2) A munci în cadrul cercurilor tehnico-aplicative și al atelierelor de creație. 3) Cinste, corectitudine, prestigiu și demnitate, într-un cuvînt. Flatat! 4) Unul din locurile de desfășurare a muncii de educare a șoimilor patriei. 5) Între prieteni! Ovidiu Tudor. Pînză subțire și fină. 6) Rîurile și lacurile patriei. Cale de înscriere la concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor. 7) La mare! Se exprimă prin gesturi. 8) Notă muzicală. Activitate practică folositoare. 9) Competiție sportivă națională la care participă și pionierii. Bile! 10) A se recrea în tabără. A produce în cadrul activității literar-artistice a pionierilor și școlarilor lucrări de înaltă valoare. 11) Veselie și bună dispoziție. Distincții pionierești, cum ar fi «Pionier de frunte» și «Cutezătorul».

VERTICAL: 1) Planul de activitate adoptat la cea de-a IV-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor. Vîrful cu..., cabană în Bucegi. 2) Număr (abr.). Autorul compoziției «Cîntec de excursie». 3) Loc de desfășurare a muncii patriotice în agricultură. Tînăr păstor din Sicilia, metamorfozat într-un rîu (mit. gr.). 4) Adriana cea mică. Ion Hașieganu. 5) Ziua precedentă. Analiză a activității pionierești. 6) Foarte... mare. Hai, căluțule! 7) Radu Luca. Dispozitiv la războiul de țesut (pl.) Luat de la centru. 8) Piele groasă tăbăcită. Mod de exprimare în cadrul democrației pionierești. Clasă (abr.). 9) Colectivul ei formează un detașament (pl.). Absent la izvoarele Tibrului! 10) Din programul elevilor. Laborator al fanteziei pionierești, în care se realizează lucrări originale cu valoare aplicativă. 11) Educarea la copii a dragostei fierbinți față de țară este o îndatorire de onoare pentru Organizația Pionierilor. Mulțime de oameni.

DICȚIONAR: ACIS, FLAT, DAI, IUFT, IBRU

Nicolae Axioti

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Din însemnările lui Pierdevară

● De vreme ce capra de tăiat lemne dă rumeguș, nu poate fi trecută printre... rumegătoare?

● La tablă nu prea mă descurc. În schimb la... table nu am adversar!

● Toate cărțile mele au file lipsă. Cum să nu aibă, cînd eu... «mănînc» cartea?!

D.C. Mazilu

UNUL DIN TREI

CHIMIE

Indicați răspunsul corect la întrebările de mai jos:

1. Primul element chimic din tabloul luiD.I. Mendeleev este:
   - **a) oxigenul;**
   - **b) azotul;**
   - **c) hidrogenul.**
2. Sintetizarea substanțelor organice din substanțe minerale a fost realizată pentru prima oară în 1828 de către:
   - **a) F. Wöhler;**
   - **b) M. Faraday;**
   - **c) J. Dalton.**

3) Cine a spus: «Boyle a făcut din chimie o știință»?
   - **a) F. Engels;**
   - **b) M.V. Lomonosov;**
   - **c) D.I. Mendeleev.**

4) Care este densitatea fierului?
   - **a) 7,22;**
   - **b) 7,86;**
   - **c) 4,30.**

5) Simbolul chimic al elementului potasiu este:
   - **a) Pt;**
   - **b) Pu;**
   - **c) K.**

6) Noțiunea de valență a fost introdusă în 1852 de:
   - **a) A.M. Butlerov;**
   - **b) E. Frankland;**
   - **c) A. Avogardo.**

Răspuns
1-c; 2-a; 3-a; 4-b; 5-c; 6-b.

UN MILION DE PRIETENI

● O ATLETĂ VICTORIOASĂ. De cîte ori lua startul la 800 m plat, **Daniela Oprean** (str. 23 August nr. 10, Lupeni, jud. Hunedoara) era nevoită să abandoneze, nereușind să-și învingă oboseala. Ultima oară însă, iată ce i s-a întîmplat: colegul ei, Florin Bulgaru, a strigat «Daniela, mai ai o tură!» Această veste... neașteptată i-a dat aripi Danielei, făcînd-o să-și recapete suflul. A început să alerge, simțindu-se ușoară ca un fulg. Dar nu o tură mai avea ci... trei, însă Daniela, relansată, le-a parcurs pe toate, parcurgînd pentru întîia oară întregul traseu! **«N-am ieșit prima, dar nu pot să vă spun ce fericită am fost. Era una din victoriile mele asupra... mea! Mare noroc cu Florin că a greșit numărătoarea!»** Într-adevăr. Dar dacă, totuși, a vrut să greșească? **● «SAMURAII» DIN CRAIOVA!** Comandantul de detașament **Theodor Popescu,** de la Școala generală nr. 22 din Craiova, ne scrie despre o activitate foarte interesantă: ei au acolo un cerc de limba japoneză. Cei doritori să învețe și ei această limbă pot scrie cu toată încrederea la adresa de mai sus. **● PRIETENA CEA VORBĂREAȚĂ.** Pe **Mihaela Huluban** (Școala generală nr. 2 din Jibou-Sălaj) o supără faptul că prietena ei, D.R., vorbește prea mult. Ea ne întreabă cum ar putea-o dezvăța. Dar, Mihaela, cînd v-ați împrietenit nu cunoșteai acest obicei al ei? Îți sugerez următorul remediu: cînd ți se pare că D.R. «bate cîmpii», adu tu imediat în conversație un subiect important! Ține-mă la curent cu mersul acestei operațiuni **● O ÎMBRĂCĂMINTE SPECIALĂ** pentru activitățile de vară, muncă, joc îl interesează pe **Mirelu Preda** din Domnești-Ilfov. Ne și descrie cum ar trebui să arate: e vorba de niște pantaloni cu platcă și bretele, făcuți dintr-un material rezistent, ieftin și ușor de spălat. Vrea să știe de ce nu se fabrică un astfel de produs. Ba cum să nu: se află în comerț purtînd marca Întreprinderii de confecții Iași **● MULȚUMIRI Cameliei Buțu,** cl. a șaptea, str. Drumul Sibiului nr. 6, Sebeș-Alba) pentru frumoasele aprecieri la adresa revistei. Desigur, sîntem foarte bucuroși să te numărăm printre corespondentele noastre.

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «**Un milion de prieteni**».

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 Telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41033

ACȚIUNEA D

Scenariu: CONSTANTIN DIACONU
Desene: SANDU FLOREA

EPISODUL 7

Rezumatul capitolelor anterioare:

Andrei, Mihai și Sorin sînt de acord cu propunerea lui Dan, aceea de a folosi deltaplanul lor în expediția echipajului «Temerarii», pentru a filma caprele negre din Munții Retezat. Stația portabilă de telecomandă construită de Dan dă rezultate foarte bune, atît deltaplanul, cît și aparatul de filmat de la bordul acestuia putînd fi manevrate de la sol prin unde radio.

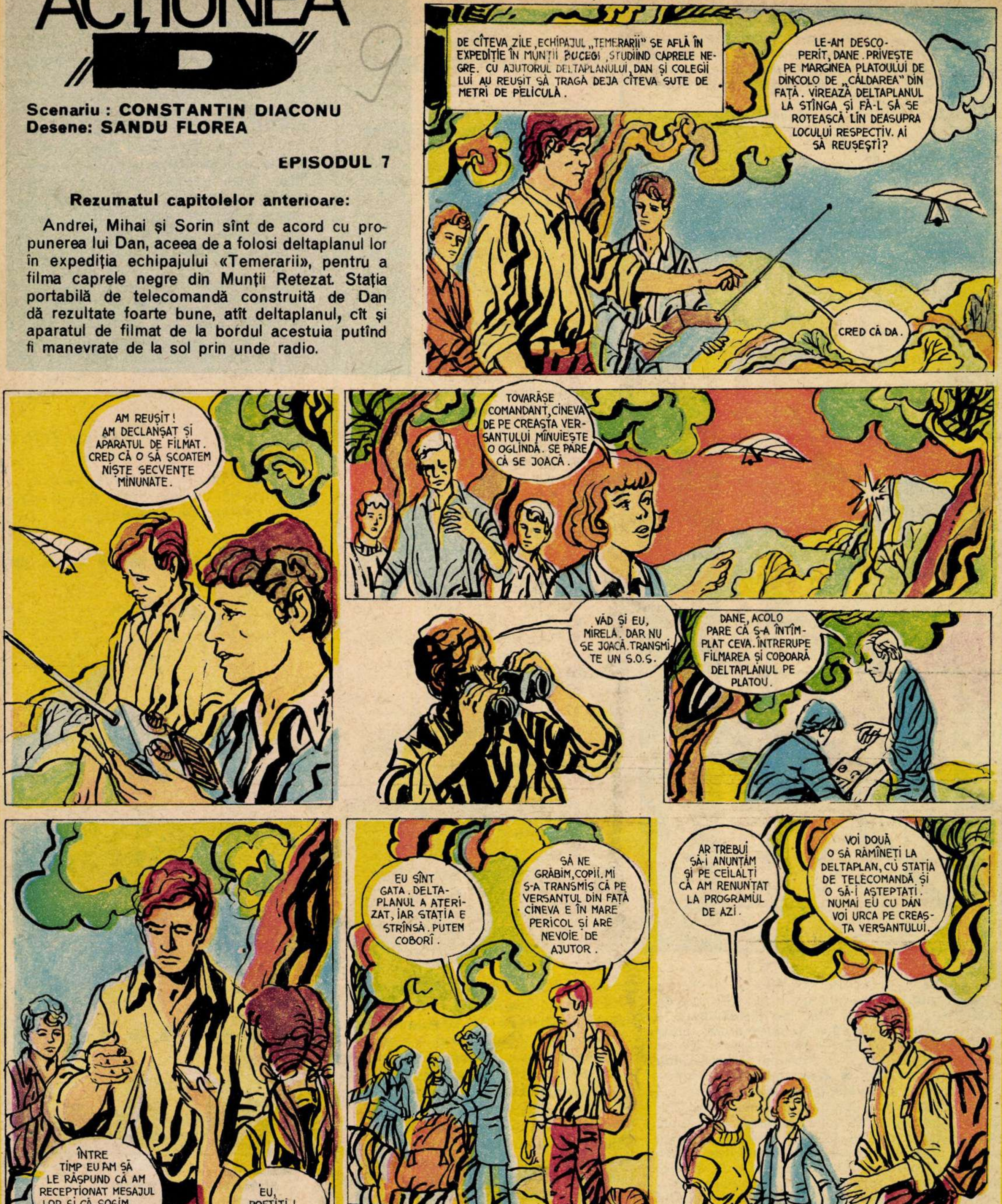
DE CÎTEVA ZILE, ECHIPAJUL „TEMERARII" SE AFLĂ ÎN EXPEDIȚIE ÎN MUNȚII BUCEGI, STUDIIND CAPRELE NEGRE. CU AJUTORUL DELTAPLANULUI, DAN ȘI COLEGII LUI AU REUȘIT SĂ TRAGĂ DEJA CÎTEVA SUTE DE METRI DE PELICULĂ.
LE-AM DESCOPERIT, DANE. PRIVEȘTE PE MARGINEA PLATOULUI DE DINCOLO DE „CĂLDAREA" DIN FAȚĂ. VIREAZĂ DELTAPLANUL LA STÎNGA ȘI FĂ-L SĂ SE ROTEASCĂ LIN DEASUPRA LOCULUI RESPECTIV. AI SĂ REUȘEȘTI?
CRED CĂ DA.
AM REUȘIT! AM DECLANȘAT ȘI APARATUL DE FILMAT. CRED CĂ O SĂ SCOATEM NIȘTE SECVENȚE MINUNATE.
TOVARĂȘE COMANDANT, CINEVA DE PE CREASTA VERSANTULUI MÎNUIEȘTE O OGLINDĂ. SE PARE CĂ SE JOACĂ.
VĂD ȘI EU, MIRELA. DAR NU SE JOACĂ. TRANSMITE UN S.O.S.
DANE, ACOLO PARE CĂ S-A ÎNTÎMPLAT CEVA. ÎNTRERUPE FILMAREA ȘI COBOARĂ DELTAPLANUL PE PLATOU.
ÎNTRE TIMP EU AM SĂ LE RĂSPUND CĂ AM RECEPȚIONAT MESAJUL LOR ȘI CĂ SOSIM. CINE ARE O OGLINDĂ?
EU, POFTIȚI!
EU SÎNT GATA. DELTAPLANUL A ATERIZAT, IAR STAȚIA E STRÎNSĂ. PUTEM COBORÎ.
SĂ NE GRĂBIM, COPII. MI S-A TRANSMIS CĂ PE VERSANTUL DIN FAȚĂ CINEVA E ÎN MARE PERICOL ȘI ARE NEVOIE DE AJUTOR.
AR TREBUI SĂ-I ANUNȚĂM ȘI PE CEILALȚI CĂ AM RENUNȚAT LA PROGRAMUL DE AZI.
VOI DOUĂ O SĂ RĂMÎNEȚI LA DELTAPLAN, CU STAȚIA DE TELECOMANDĂ ȘI O SĂ-I AȘTEPTAȚI. NUMAI EU CU DAN VOI URCA PE CREASTA VERSANTULUI.

(Va urma)

„PIETON 2000"

REZULTATELE CONCURSULUI NOSTRU PE TEME DE CIRCULAȚIE

Deși eșalonate de-a lungul unui întreg an, cele douăsprezece taloane ale celei de a II-a ediții a concursului nostru pe teme de circulație au fost urmărite și rezolvate de numeroși cititori, care au dovedit astfel un viu interes pentru acest mic, dar eficient curs de învățare a regulilor de circulație pe drumurile publice. E adevărat, unii dintre ei, care au citit în grabă regulamentul și n-au reținut suficient de bine prevederile lui, au trimis la redacție taloanele unul cîte unul, ceea ce a determinat, automat, ieșirea lor din concurs. Cei mai mulți însă s-au conformat întrutotul regulamentului, trimițînd toate taloanele odată, la sfîrșitul concursului. Și, în plus, cu răspunsuri bine documentate și gîndite, ceea ce a făcut destul de dificilă sarcina juriului care, pentru departajarea concurenților, a trebuit să apeleze la tragerea la sorți a acestora. Iată-i pe fericiții cîștigători ai premiilor oferite, în comun, de către revista noastră, Inspectoratul General al Miliției — Direcția circulație și de Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

PREMIUL I — o bicicletă de semicurse, complet echipată, și diploma de «Prieten al circulației»: **Daniela Nicoleta Eftenaru,** Șc. gen. Buda, Buzău.

PREMIUL II — cîte un casetofon și diploma de «Prieten al circulației: **Liviu Blănariu,** Lic. Roznov, județul Neamț; **Daniela Camelia Blidea,** Șc. gen. Budeni, județul Gorj.

PREMIUL III — cîte un aparat de fotografiat și diploma «Prieten al circulației»: **Emanoil Matei,** Șc. gen. Dragodana, județul Dîmbovița; **Ionel Andrișan** și **Florin Flus,** Sc. gen. nr. 1, Sînicolaul Mare, județul Timiș.

Premiul special al juriului (colectiv) — cîte o geantă tip «Cutezătorii» și diploma de «Prieten al circulației»: pentru fiecare membru al patrulelor școlare de circulație nr. 2 și nr. 4 de la Șc. gen. nr. 1 Costești, județul Argeș.

Mențiuni — cîte o geantă tip «Cutezătorii» și diploma, «Prieten al circulației»: **Cătălin Aurel Mocanu,** Galați; **Lucia Fazakaș,** Slatina, Olt; **Emil Daniel Vîga,** Miercurea Ciuc, Harghita; **Daniela Lorena Rogobete,** Timișoara, Timiș; **Elena Crizantema Sturzu,** Iași; **Ionela N. Enache,** Dragodana, Dîmbovița; **Claudiu Fejér,** Luduș, jud. Mureș; **Emilia Costin,** Țepu, Galați; **Elena Tudorică,** Secuieni, Neamț; **Petre Gabriela Popa,** și **Aron Sebastian Popa,** Cluj-Napoca, Cluj; **Virgil Tiberiu Drăgoi,** Cîmpeni, Alba; **Florin Dorobanțu,** Găiești, Dîmbovița; **Grigore C. Sora,** Dragodana, Dîmbovița; **Dorin Robu,** Rădăuți, Suceava; **Ileana Turcu,** Așchileul Mare, Cluj; **Adrian Azamfirei,** Galați; **Cătălin Șurubaru,** Moinești, Bacău; **Geanini Ungureanu** și **Mihaela Vieru,** Dorohoi, Botoșani; **Dan Constantinescu,** Suceava; **Daniel Matei,** Buziaș, Timiș; **Adriana Stînea,** Blaj, Alba; **Horațiu Guja,** Cluj-Napoca, Cluj; **Sorin Ciurba,** Reghin, Mureș; **Vasile Crișan,** Teaca, Bistrița; **Radu Velicu,** Mediaș, Sibiu; **Dan Hedeșiu,** Cluj-Napoca, Cluj; **Claudiu Emilian Duma,** Vișeul de Sus, Maramureș; **Florin Iepure,** Sînicolaul Mare, Timiș; **Vasile Nicolae,** Dragodana, Dîmbovița; **Bianca Niculescu,** București; **Adrian Luca,** Tungujei, Țibănești, Iași; **Dragoș Mihael Nedelcu,** Vișinești, Dîmbovița; **Liliana Buha,** Arad; **Bogdan Șcarlii,** Hlipiceni, Botoșani; **Daniela Tănase,** Tîrgu Frumos, Iași; **Daniel Frătica,** Călan, Hunedoara; **Daniela Cornea,** Pașcani, Iași; **Dana Anca Cereșan,** Marghita, Bihor; **Adrian Ursachi** și **Arcadie A. Ilie,** Vicovu de Sus, Suceava; **Ovidiu Adrian Măsar,** Brașov; **Slavoliub Andagi,** Sînicolaul Mare, Timiș; **Petrică Giurgică,** Borticești, Neamț; **Grațian George Năvrăpescu,** București; **Mirel Chețanu,** Hădăreni, Chețani, Cluj; **Mariana Roxana Dumitru,** Măgureni, Prahova; **Gabriela Constantin,** Buzău.

●

Tuturor cîștigătorilor locurilor I, II și III, Consiliul Național al Organizației Pionierilor le oferă posibilitatea să-și petreacă două săptămîni în tabăra de la Năvodari.

PIONIERPRES TRANSMITE DIN

Vacanța

1980

- REPORTAJE, CORESPONDENȚE, FOTOREPORTAJE.
- JOCURI, TESTE, UMOR.

27

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 3 IULIE 1980,
ANUL XIV (666)

FOTO: CONSTANTIN POPESC

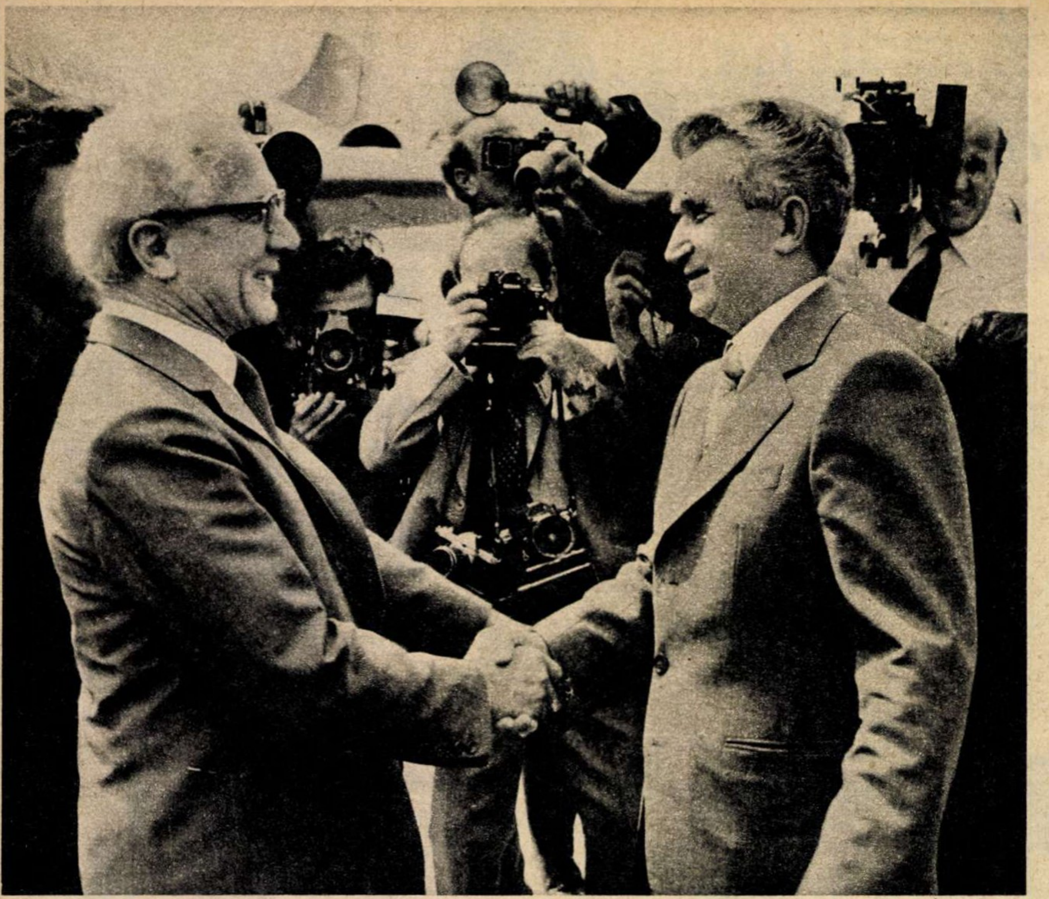

La invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, o delegație de partid și de stat a Republicii Democrate Germane, condusă de tovarășul ERICH HONECKER, secretar general al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania, președintele Consiliului de Stat al Republicii Democrate Germane, a efectuat o vizită oficială de prietenie în Republica Socialistă România, în perioada 25—27 iunie 1980. Tovarășul Erich Honecker și membrii delegației de partid și de stat a Republicii Democrate Germane au vizitat obiective economice, culturale și sociale și au avut întîlniri prietenești cu activiști de partid și de stat, cu oameni ai muncii din București, Sinaia și Brașov. Pretutindeni, reprezentanții Republicii Democrate Germane au fost întîmpinați cu deosebită cordialitate și ospitalitate, cu sentimente de stimă și prietenie.

În semn de recunoaștere a meritelor deosebite ale tovarășului Nicolae Ceaușescu în lupta pentru pace și solidaritate, pentru înțelegere între popoare și pentru dezvoltarea unor relații frățești între Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană, tovarășul Erich Honecker a înmînat tovarășului Nicolae Ceaușescu «Ordinul Karl Marx», care i-a fost conferit în anul 1978, cu prilejul împlinirii vîrstei de 60 de ani și a peste 45 de ani de activitate revoluționară.

Vizita delegației de partid și de stat a Republicii Democrate Germane în țara noastră, documentele semnate cu acest prilej reprezintă o nouă și importantă contribuție la extinderea strînselor relații de prietenie și colaborare multilaterală dintre Partidul Comunist Român și Partidul Socialist Unit din Germania, dintre Republica Socialistă România și Republica Democrată Germană, spre binele celor două popoare, al cauzei socialismului, destinderii, păcii și colaborării internaționale.

CINCISPREZECE TREPTE DE LUMINĂ

Cincisprezece cîntece urcate
Ca un imn de slavă-n tricolor,
Cincisprezece trepte de lumină
Spre înaltul nostru-al tuturor,

Cincisprezece schele luminate
Așezate trainic lîngă soare
Prin nesomnul și prin veghea bună
A întregii patrii muncitoare,

Cincisprezece laude cinstite
Pentru toți a căror gînd și faptă
Au făcut istoria română
Mai bogată-n visuri și mai dreaptă.

De la înălțimea împlinirii
Să ne facem legămînt cinstit
Că vom ști și-n viitor s-aducem
Laudă părintelui partid.

Și trăind, prin muncă, pentru țară
Să-i sporim lumina și mîndria
De-a ne fi acum și-ntotdeauna
Țara pîinii bune — România.

Teofil Bălaj

Concursul nostru «Cutezătorii printre noi — Pana de aur»

Victorie în Zorii Zilei

Se apropiase ora șase și meșterul Nicolae Banu trecea pentru ultima oară de la un cap la altul al halei de electroliză, privind voltmetrele cuvelor și bătîndu-i pe umeri pe băieții obosiți de munca încordată. Băieții tăceau. Respirau adînc, a destindere. Om autoritar, meșterul Banu! De multe ori îi luase la rost pînă învățaseră meserie. Avea un fel de a vorbi clar și surprinzător de profund, încît chiar și atunci cînd le spunea o glumă ei ascultau, apoi rîdeau fără exagerare, controlat. Stările lui sufletești erau molipsitoare. Dacă îl vedeau pe meșter mulțumit, însemna că totul era bine și, după ce trecea, deveneau gălăgioși, cel mai adesea fără să-și dea seama că veselia venea din ochii lui larg deschiși, de pe fruntea senină.

Meșterul zîmbea. Ajunsese în dreptul cuvei 27, hala IV electroliză. Se opri o clipă. Dintre casca de protecție și masca de gaze ale unui muncitor de alături țîșnea o privire tinerească, plină de farmec. Băiatul avea nouăsprezece ani. Se angajase de cîteva zile și meșterul îl supraveghea atent, uneori îl lua cu el să-l obișnuiască, să înțeleagă tot ce făcea.

— E totul bine, Alexe?

— Da, meștere!

— Ești obosit?

— Puțin...

— Peste cinci minute ne întîlnim la vestiare, adăugă meșterul Banu, apoi privi voltmetrul și trecu mai departe.

După zidul din față erau vestiarele. A predat schimbului următor hala și a plecat spre casă. Nu-i plăcea să ia autobuzul. Mergea pe jos și respira aerul curat al dimineții, în timp ce se gîndea la toate cîte se petrecuseră peste zi. Acum se gîndea la Alexe. Băiatul îi amintea de timpurile cînd începuse el meseria. Grea meserie, dar frumoasă! Nu visase să ajungă maistru metalurgist. Și amintirile curg... În timpul celui de-al doilea război mondial, în 1944, vara, părinții îl trimiteau dimineața cu oile pe cîmp. Într-o seară a găsit în locul casei bătrînești o groapă imensă acoperită cu bucăți de zid și scînduri, iar pe margini, vecinii care priveau înspăimîntați. A înțeles tîrziu ce s-a întîmplat: rămăsese singur. Cineva i-a spus să plece la Copșa Mică: «O să găsești acolo de lucru!» Cînd se înființase la Slatina Întreprinderea de aluminiu, venise ca specialist. Se căsătorise, avea copii mari.

Îi veni în minte imaginea lui Alexe, ascuns în echipamentul de protecție, acolo, lîngă cuva 27. Fu cuprins deodată de un sentiment de neliniște. Nu și-l putea explica. «Oboseala, probabil!».

Și totuși... Sentimentul stăruia. Continuă să meargă spre casă. Ideile îi fugeau aiurea. Intrase în panică. «Ceva se întîmplase!» Încercă să se organizeze în gîndire. Ceva scăpase atenției lui. Își aminti rînd pe rînd totul. Așa cum a fost. Privise pe rînd cuvele, voltmetrele. Avea ochii obosiți de flăcări. Asta era! Da, înțelesese. Atunci cînd se oprise la cuva 27, lîngă Alexe, nu văzuse flăcări. Totuși la plecare citise voltmetrul. Indica tensiune normală. Dar dacă se defectase? Era pericol mare: cuva putea îngheța. Imediat se întoarse. Aproape alerga. Trebuia să ajungă repede, cît mai repede! Trecu pe lîngă portar fără să-l salute, cu obrajii acoperiți de sudoare, respirînd greu. Intră în hală. Ajunse. Ceru să se verifice tensiunea. Nu se înșelase. Cuva ar fi putut să se răcească și să defecteze întreaga instalație. Fugi la telefon.

— Alo, căminul de nefamiliști?

— Da! Cine?...

— Meșterul Banu! Vă rog să-l treziți imediat pe Alexe Ciobanu și să-l aduceți la telefon!

— Abia a venit din schimb!

— Ascultați ce vă spun!

— Da!... un moment!

Cînd Alexe sosi la telefon, îl auzi în receptor pe meșter respirînd precipitat și se îngrijoră.

— Alo, Alexe?

— Da, meștere!

— Ascultă-mă cu atenție, băiatule! Cuva 27, alături de care ai stat, are voltmetrul defect. Nu știu de cît timp. S-ar putea să fie grav. Scoală-i pe toți cîți îi găsești și vino imediat la uzină!

— Am înțeles, meștere!

Într-o jumătate de oră băieții au fost acolo. În scurt timp, cuva a intrat în normal. Meșterul zîmbea iar. Toți erau fericiți. Îl priveau cu admirație. După ce au ieșit din spălător, au pornit spre casă împreună. De data asta, după obiceiul meșterului... pe jos!

Vorbeau puțin. Din cînd în cînd întorceau privirile spre meșter. «Nu, hotărît lucru. nimeni nu e ca el!»

Alexe îl însoți pînă aproape de casă. Rămăseseră singuri.

— Meștere, a fost vina mea?

— Nu!... Sincer, nu! Nu aveai cum să-ți dai seama că e voltmetrul stricat.

— Dar dumneata cum ți-ai dat seama?

— După flăcări... Cînd m-am oprit să vorbesc cu tine, nu am văzut flăcările. La început nu am luat în seamă, dar...

Alexe ar fi vrut să vorbească. Buzele i se deschideau și se închideau fără să rostească ceva, semn că, deși obosit, voia să comunice. Meșterul îi întinse mîna.

Aurelian Titus Dumitrescu

ARMONIE ȘI CULOARE LA HOREZU

La **Horezu,** în județul **Vîlcea,** a avut loc, nu de mult, cea de-a V-a ediție a tîrgului interjudețean de ceramică al pionierilor și școlarilor, organizat de Consiliul județean al Organizației Pionierilor Vîlcea și cunoscut sub denumirea de **«Cocoșul de Hurez».** Desfășurată în contextul amplelor acțiuni integrate Festivalului național «Cîntarea României», ediția din acest an a reunit creațiile unor pasionați ceramiști din județele **Cluj, Galați, Hunedoara, Iași, Botoșani, Sibiu** și **Vîlcea.**

Pasiunea pentru frumos a tinerilor creatori, îmbinată cu dragostea pentru tradiție, s-a concretizat în culori și forme dintre cele mai variate, impresionînd prin ineditul lor, prin armonia liniilor.

Foarte tinerii ceramiști din **Cluj** încearcă să reproducă prin obiectele plămădite de ei un variat univers din care nu lipsesc florile, personajele de basm, animale stilizate — creații ale unei bogate fantezii. Pregătirea pentru o posibilă ocupație, cu multiple satisfacții, se realizează și la cercul uzinal, care funcționează la Fabrica de porțelanuri din Cluj-Napoca. Despre unii dintre pasionații artiști aflăm că de mai bine de cinci ani pot fi întîlniți în fiecare vară și la tabăra de sculptură de la **Blăjoaia,** localitate pitorească, situată în Munții Apuseni, pe malul Someșului Rece.

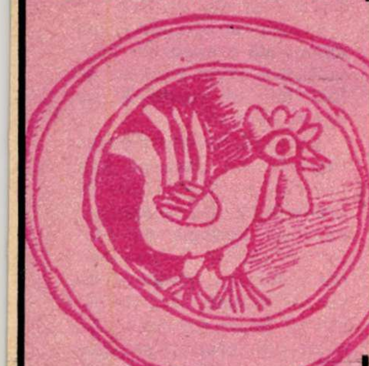

În acest an, pionierii gălățeni au plămădit din ceramică roșie o întreagă gamă de obiecte casnice, ce amintesc de vechile gospodării dacice. Ele le-au fost inspirate de recentele descoperiri, efectuate la Cetatea dacică de pe malul Siretului: lăcrimare, opaițe, moșeicuțe și multe alte obiecte utilizate odinioară de strămoșii noștri.

În ceramica realizată de pionierii din **Iași** și **Deva** se regăsesc tradițiile locale în vase concepute în tonuri calde, cu motive stilizate, ce încîntă privirile prin deosebita lor expresivitate.

O notă inedită a adus-o, în cadrul concursului, participarea tinerilor creatori din **Sibiu,** care au oferit o imagine sugestivă a spiritului de inventivitate, a talentului creator al fiecăruia din cei peste 150 de pasionați ceramiști din cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei. De-a lungul anilor, ei au realizat numeroase obiecte de artă plastică, de la cele utilitare, pînă la plăci ornamentale și bibelouri.

Gazdele acestei tradiționale manifestări cultural-artistice — tinerii creatori din **Horezu** — au fost prezente cu mărturii elocvente ale preocupărilor continue de a păstra și valorifica o tradiție care a purtat faima localităților lor dincolo de granițele țării. Pentru talentul și măiestria lor, pentru pasiunea cu care creează, mulți dintre ei au fost primiți în rîndul meșteșugarilor olari de la Horezu. Aici meseria se învață «în casă»: o practică tatăl, mama, dar și copiii. Așa s-a întîmplat și cu **Adrian Țambra,** acum elev în anul I la Liceul industrial din Horezu, care va continua ceea ce au început părinții săi; tot așa vor face și cei trei frați **Bușî — Ion, Gheorghe** și **Ilie** —, a căror îndemînare au putut-o urmări toți vizitatorii tîrgului. Pentru că, alături de expoziția lor de ceramică, pionierii au oferit și adevărate demonstrații de lucru la roata olarului.

Maria Nicolae Dumitrescu

1

Pionierpres transmite din vacanța'80

Reșița. Formația de dansuri «Ciobănașul» a Casei pionierilor și șoimilor patriei, deținătoare a premiului I și a titlului de laureat pe țară în cadrul celor două ediții ale Festivalului național «Cîntarea României», a prezentat din nou, în fața spectatorilor de toate vîrstele, în aceste zile frumoase de vacanță, bogăția dansului și a portului românesc (foto 1).

Călărași, județul Ialomița. Navigatori pe Dunăre! Cîntecul, jocul și veselia i-au însoțit pe pionierii Școlii generale nr. 2 din Călărași în cele patru excursii efectuate cu vaporul pe marele fluviu. Purtați «Din val în val», cum sună genericul acțiunii, copiii au admirat nu numai frumusețile naturale ale bătrînului fluviu, ci și pe cele făurite de oameni.

Măgura, județul Bacău. O importantă descoperire arheologică îl are ca autor pe Rotaru Marin, pionier în clasa a VI-a A, la Școala generală nr. 2, unul dintre cei mai activi membri ai cercului de istorie (foto 2).

Perseverența și pasiunea cu care a participat la recentele cercetări de pe dealul Pichiului din comuna natală l-au condus pe Marin la descoperirea unor fragmente de vase daco-carpice (sec. al II-lea e.n.) și a unei rîșnițe dacice (sec. I î.e.n. — sec. al IV-lea e.n.), pe care v-o prezentăm în imagine (foto 3).

Cenei, județul Timiș. Mîinile harnice și pricepute ale pionierilor din clasa a IV-a de la Școala generală din comună îngrijesc cu meticulozitate de viermii de mătase. O astfel de imagine — ne anunță pionierii timișeni — poate fi întîlnită în numeroase unități din județ. Ei au hotărît ca pînă la sfîrșitul acțiunii să valorifice peste 25 tone de gogoși de viermi de mătase (foto 5).

2

Cotnari, județul Iași. În tabăra permanentă de creație plastică a pionierilor din Cotnari, unde aceștia lucrează în colaborare cu uteciștii de la Liceul de artă din Iași, se vor realiza în timpul vacanței de vară frumoasele decorațiuni interioare și mozaicul exterior ale dispensarului comunal. Cei circa 100 de tineri plasticieni sînt îndrumați în activitatea lor de tovarășa profesoară Ana Paul.

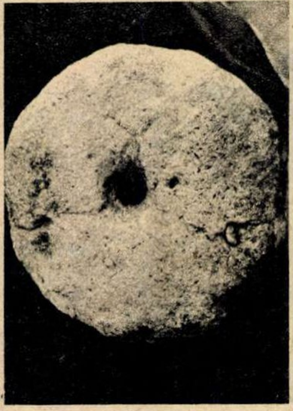

3

Brașov. Nu mai puțin de 180 de ceramiști se află în Școala generală nr. 24! Cîți dintre ei vor deveni artiști de renume? Încă nu știu. Toți însă sînt creatori harnici și ingenioși — ne asigură cercul foto al aceleiași școli, care ne-a trimis fotografia (foto 6).

4

20 000 mp!

Atît reprezintă Parcul Ferentari din București. Și tot atît suprafața reamenajată prin munca locuitorilor din zonă — mari și mici.

Fiecare metru pătrat de pămînt a fost folosit gospodărește: s-au plantat arbori și arbuști ornamentali, trandafiri, flori de sezon, gard viu; s-au amenajat și înfrumusețat aleile, s-au montat bănci, iar spațiul de joacă pentru copii a fost dotat cu jocuri și instalații dintre cele mai diverse.

În mijlocul parcului a fost amenajată o expoziție floricolă, la a cărei aranjare au fost folosite peste 30 de specii de flori.

Zărnești, județul Buzău. Pionierii din Zărnești sînt prezenți în aceste zile în grădinile de legume ale cooperativei agricole de producție, aiutînd la întreținerea culturilor. Imaginea de sus — trimisă de cercul foto al Școlii generale Zărnești — vi-i prezintă pe cîțiva dintre ei, participînd la plivitul roșiilor (foto 4).

ATELIERUL DE VACANȚĂ ● ATELIERUL DE VACANȚĂ ● ATELIERUL DE VACANȚĂ

● ATELIERUL DE VACANȚĂ ●

Interesați de propunerea noastră de-a căuta în permanență noi formule de a ne organiza o vacanță plăcută și utilă, cîțiva dintre cititori răspund astăzi întrebării: «Cum ar putea arăta, după tine, programul unei reușite zile de vacanță?»

O adresă pentru toți: clubul de vacanță

Băleni, județul Dîmbovița. Clubul de vacanță se află în clădirea școlii din localitate. Aici se joacă șah, ping-pong, se citesc cărți, se fac proiecții de diapozitive. În curte, o frumoasă bază sportivă stă la dispoziția copiilor. În sat, cinematograf cu program permanent. Pe islaz, lîngă dispensar, terenul de fotbal. La nici un kilometru de sat, apa Ialomiței și zăvoiul ei: adică drumeții, jocuri, baie.

Pioniera Eugenia Coșman (care a trecut în clasa a VII-a) își petrece de regulă vacanțele în satul ei: joacă volei la școală, face atletism tot acolo, pe pista aplicativă, participă cu înflăcărare la diversele concursuri organizate în cadrul clubului, dar, fiecare zi de vacanță a ei își capătă identitatea prin permanența unei pasiuni: cîntul. Eugenia știe multe cîntece și vrea să învețe tot mai multe. Cîntă într-un grup vocal, cîntă și singură. O acompaniază la acordeon colega ei, Mariana Rotaru. Satul însă știe și mai multe cîntece. Iar Eugenia s-a învățat să le caute, să le dea o nouă tinerețe prin interpretarea ei.

Colaborînd cu natura

Numeroși copii din Mogoșani (Dîmbovița) Școala generală nr. 1 trăiesc multe zile de vacanță avînd-o printre ei pe profesoara Sabina Moldoveanu, comandant-instructor al unității. Prin cuvîntul comandantei lor și ca răspuns la întrebarea anchetei noastre, ei ne propun următoarea «rețetă» a unei bune zile de vacanță.

Sabina: Dimineața. De la 9—11, un concurs de orientare. Sînt odihniți, dornici de mișcare, aerul e curat. La pădurea Mătăsaru în cazul nostru sau pe malul Argeșului.

Reporter: — Copiii de la țară nu sînt sătui oare de natură, cum se crede uneori?

— E o prejudecată! Toți copiii trăiesc mirajul întîlnirii cu ea. Și-apoi să nu uităm că nu e vorba de simpla contemplare a naturii cum ai privi un tablou într-o expoziție sau un peisaj la televizor. Jocul în natură, activitatea în mijlocul ei — iată farmecul.

— Bun. Continuați.

— Așa. După jocul de orientare ar prinde bine un pescuit. În două variante. Jocul «de-a pescuitul» sau chiar pescuitul propriu-zis.

— Ce joc?

— Iată-l. Noi punem niște sticle cu pepsi pe niște scîndurele — plute, într-un loc unde apa nu curge. De la o anumită distanță se aruncă la țintă; niște inele de sîrmă trebuie să intre pe gîtul sticlei. Concentrarea jucătorilor e mare fiindcă după «orientare» vă dați seama ce sete le este tuturor! După aceea, baie, jocuri de mișcare, plajă. Apoi, acasă. După-amiază, activități la club, o întîlnire etc.

— Ce anume credeți că este cel mai... rău pentru vacanța unui copil?

— Monotonia și singurătatea. Iar monotonia vine adesea din singurătate. Văd copii istovindu-se la nesfîrșit cu cîte o unică preocupare, să zicem săritul corzii de dimineața pînă seara. Tot în aceeași casă și în aceeași curte, cu greu răsar marile întîmplări de vacanță. Iată de ce eu îi învăț să iasă în natură, să colaboreze cu natura.

Anotimpul prieteniei. *Să vedem ce satisfacții se află pe portativul unei zile de vacanță a unui școlar de la Liceul de artă «George Enescu», București: Adina Cucu.*

— Dimineața, cel mai bine este, cred, să-mi fac «mîna» la vioară. Sigur, nu în oricare zi, mă gîndesc însă la o zi anume, mai deplină. Apoi... ei, asta e: depinde de faptul dacă sînt acasă ori la bunici. Dar să continui cu prima variantă: sînt acasă. Aici multe depind de cele ce vom hotărî împreună, eu cu prietena mea Florina. Vedeți, o zi frumoasă de vacanță, în general o vacanță frumoasă, este pentru mine legată neapărat de prietenia cu Florina. Deci, am merge la tenis — mi-a cumpărat tata rachete nou-nouțe — sau la ștrand. După-masă m-aș dedica improvizațiilor mele. Nu, nu la vioară, ci la desen. Mi-am făcut un caiet în care desenez imagini din lecturi, transpun în imagini anumite pasaje, întîmplări care îmi rețin atenția. Pe urmă, dacă mama n-ar avea ceva de lucru pentru mine (de obicei, are) și dacă s-ar putea (deocamdată sînt în căutare), m-aș duce la judo cu Florina. Da, ne place grozav, judo-ul, ce dacă sîntem fetițe! Mai pe seară, o lectură, un film. A, dar am uitat să vă spun: pun la punct tocmai acum un concert pentru vioară de Viotti! Ziua cînd îl voi stăpîni perfect va fi o dată în plus o zi de vacanță plină de satisfacții.

● ATELIERUL DE VACANȚĂ ●

5
6

PENTRU O VACANȚĂ A CREATIVITĂȚII

Revista «START SPRE VIITOR» vă oferă idei, sugestii, informații — pentru toți iubitorii tehnicii.

«Materia primă» cea mai prețioasă a vacanței — timp liber, posibilități mai mari de organizare a locului de activitate, fantezie, inventivitate — are cele mai frumoase șanse să se traducă în soluții practice.

Numărul 6 al revistei, de curînd apărut, vă stă la dispoziție.

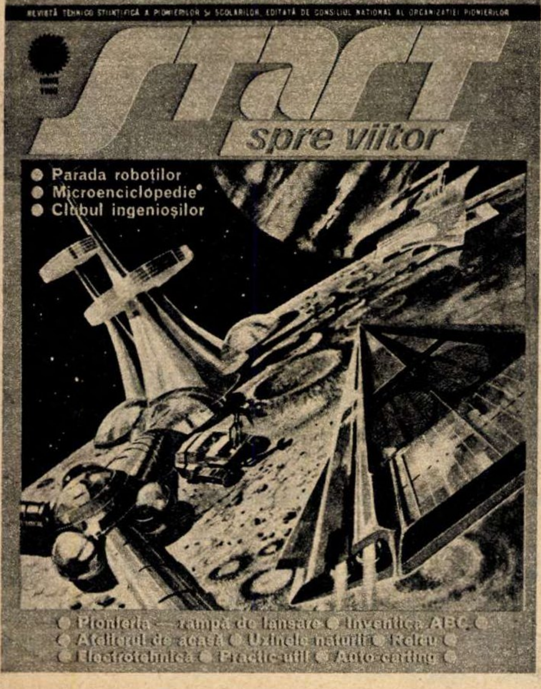
REVISTĂ TEHNICO ȘTIINȚIFICĂ A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR, EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
START
spre viitor
● Parada roboților
● Microenciclopedie
● Clubul ingenioșilor
● Pionieria — rampă de lansare ● Inventica ABC ●
● Atelierul de acasă ● Uzinele naturii ● Releu ●
● Electrotehnica ● Practic-util ● Auto-carting ●

REZULTATELE CONCURSULUI DE POEZIE „COPIII SE ADRESEAZĂ COPIILOR PENTRU A CONSTRUI O LUME MAI BUNĂ", ORGANIZAT ÎN COLABORARE CU UNESCO

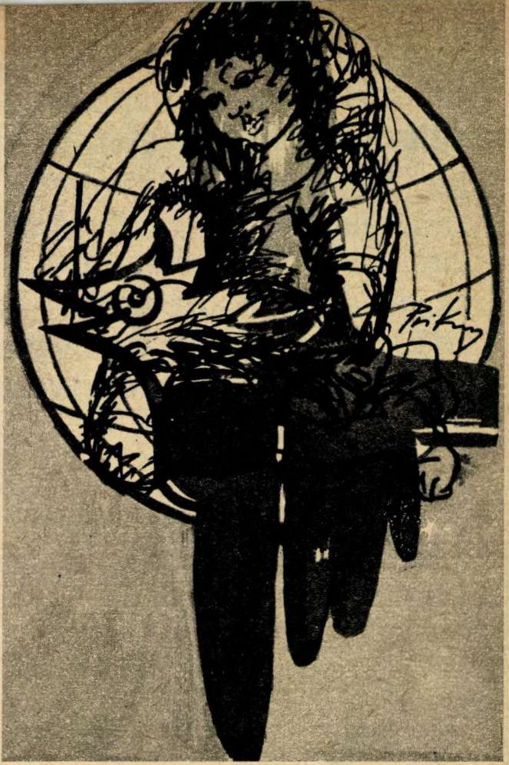

Rezultatele concursului de poezie «Copiii se adresează copiilor pentru a construi o lume mai bună», organizat în colaborare cu UNESCO.

Juriul național al concursului nostru de poezie, prezidat de George Macovescu, președintele Uniunii scriitorilor, a acordat următoarele premii:

Premiul I

VASILICA-RAHILA-DĂNUȚA SCHIPOR, 13 ani, Școala generală nr. 4, Vatra Dornei, pentru poeziile: «Galaxie de prieteni, galaxie de flori» și «Lecția de înțelegere»; MIHAELA AVRĂMUȚ, 9 ani, Școala generală nr. 11, Iași, pentru poeziile: «Noi nu ne jucăm de-a războiul», «Floare de foc, inimă de copil» și «Prietene» — **o excursie în străinătate.**

Premiul II

LĂCRĂMIOARA LAZĂR, 13 ani, Școala generală nr. 20, Bacău, pentru poeziile: «Nu, războiului» și «Glasul copiilor»; CARMEN GABRIELA GÎTLAN, 13 ani, Liceul de filologie-istorie «M. Eminescu», Iași, pentru poeziile: «Mesaj către toți copiii lumii» și «Chemare» **— cîte un casetofon.**

Premiul III

ANDREEA CRISTINA POP, 11 ani, Liceul de muzică Cluj-Napoca, pentru poeziile: «Prietenilor mei», «Cîntecul meu» și «Copiii soarelui»; MIHAELA CRISTINA HERCIU, 12 ani, Casa pionierilor și șoimilor patriei Suceava, pentru poeziile: «Să fii copil», «Copilărie, pasăre albastră» și «Aici» — **cîte un aparat de fotografiat.**

Premiul special al juriului: CĂTĂLINA ALDEA, clasa a VIII-a, Liceul de matematică-fizică nr. 6, București, pentru poemul în proză «Soarele» — **o excursie în străinătate.**

Premiul revistei «Jóbarát» («Prieten bun»): KALLAI LÁSZLO, 12 ani, Școala generală nr. 11, Oradea, pentru poezia «Mesaj» — **o excursie în străinătate.**

Premiul colectiv al revistei «Cutezătorii»: CENACLUL «VESTITORII», Borșa, Maramureș, pentru întreaga sa activitate — **o excursie de documentare în țară.**

S-au mai acordat un număr de **20 de mențiuni:** DANIEL CHERCIU, 13 ani, Școala generală nr. 5, Focșani; ANGELICA BUZURĂ, 11 ani, Cenaclul «Vestitorii», Casa pionierilor și șoimilor patriei Borșa, Maramureș; IOANA PAIU, 12 ani, Școala generală nr. 149, București; CAMELIA BUTNARU, 13 ani, Școala generală Zamostea, Suceava; ALINA CARANFIL, 12 ani, Școala generală nr. 178, București; ANGELICA TIMIȘ, 11 ani, Cenaclul «Vestitorii», Casa pionierilor și șoimilor patriei Borșa, Maramureș; IOAN ZGRIBA, 13 ani, Școala generală Gavojdia, Timiș; DIANA NEGOIȚĂ, 10 ani, Școala generală nr. 1, Constanța; MARIANA PĂTROESCU, 13 ani, Școala generală Ciocadia, Bengești-Ciocadia, Gorj; MIHAELA SANDU, 11 ani, Școala generală nr. 5, Dorohoi, Botoșani; MIHAELA DIANA ROȘU, 12 ani, Casa pionierilor și șoimilor patriei, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, Bacău; LUMINIȚA ANTONESCU, 13 ani, Școala generală nr. 93, București; RODICA STAN, 12 ani, Școala generală nr. 1, Măcin, Tulcea; ILEANA UNGUREANU, 13 ani, Școala generală, comuna Piscu Vechi, Dolj; CORINA BĂRĂSCU, 13 ani, Școala generală nr. 16, Pitești; TEODORA CORINA PETRESCU, 13 ani, Școala generală nr. 1, Videle, Teleorman; CIPRIAN STOICA, 11 ani, Școala generală nr. 29, Galați, Cenaclul «Petale de lumină»; CAMIL MANOLACHE, 14 ani, Școala generală nr. 29, Galați, Cenaclul «Petale de lumină»; MARIAN NIDELEA, 13 ani, Școala generală nr. 1, Ghimpați, Ilfov; PORFIR OLIVIA, 11 ani, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, Bacău.

S-au mai acordat 100 de diplome «Atelier literar Cutezătorii».

Cele mai frumoase poezii premiate la concurs au fost tipărite în revistă și trimise la sediul UNESCO din Paris pentru a participa, alături de poeziile copiilor din toată lumea, la faza internațională a concursului.

Redacția adresează felicitări tinerilor poeți premiați și așteaptă în continuare încercările voastre literare.

> «Socialismul nu este societatea risipei — este societatea bunei gospodăriri, a chibzuinței, a folosirii raționale a mijloacelor de care dispunem la un moment dat. Societatea comunistă spre care năzuim este societatea care asigură fiecăruia satisfacerea necesităților, dar pretinde fiecăruia să dea totul pentru societate, să fie un luptător hotărît împotriva risipei de orice fel. Iată, pe această cale tineretul trebuie să se afirme cu elan, cu forța și energia sa».
>
> **NICOLAE CEAUȘESCU**

SĂ ÎNDEPLINIM EXEMPLAR HOTĂRÎRILE CELEI DE-A IV-A CONFERINȚE N A ORGANIZAȚIEI PIONIER

Realizarea obiectivelor întrecerii pentru îndeplinirea angajamentelor de muncă patriotică.

Dragi cititori! Cu acest număr inaugurăm o suită de pagini – afiș menite să vă ajute în propaganda vizuală a celor mai eficiente acțiuni și activități pe care le veți desfășura în vacanța de vară.

Ce avem de făcut?

● Să participăm la construirea de noi școli, laboratoare, ateliere școlare, grădinițe, internate, cămine culturale etc. ● Să amenajăm baze, terenuri sportive și de joacă, piste aplicative. ● Să participăm la activitatea taberelor de muncă patriotică organizate la obiective de interes local sau județean. ● Să colectăm și să valorificăm materiale recuperabile feroase și neferoase, de hîrtie și textile, ambalajele de sticlă (sticle și borcane). ● Să colectăm și să valorificăm plantele medicinale și fructele de pădure, să amenajăm islazurile și pășunile, plantații pomicole etc.

Cum trebuie să procedăm?

● Să ne propunem **obiective clare,** care să corespundă **posibilităților de realizare.** ● Împărțirea **sarcinilor pe grupe și detașamente** să fie judicioasă, în funcție de **vîrstă** și de **mijloacele** de realizare. ● Să ținem o **evidență clară** a aportului fiecărui membru al unității. ● Să nu uităm **să-i stimulăm** pe cei mai harnici pionieri.

● Membrii comandamentelor pionierești **să se afle în fruntea** tuturor acțiunilor, dovedindu-se atît inițiatori și organizatori cît și, prin munca personală, un exemplu pentru toți.

CEAIURI
MEDICAMENTE
SIROP

CAIET
ROMAN
Cutezătorii

FIECARE PIONIER — O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI!

Detașați din revistă aceste două pagini și afișați-le la loc vizibil în școli, la casele pionierilor și șoimilor patriei, în tabere de muncă patriotică etc.